

ZWIASTOWANIE

PISMO DIECEZJI RZESZOWSKIEJ R 22 (2013) NR 2

KOŚCIÓŁ W ŚWIECIE

Zwiastowanie

Pismo Diecezji Rzeszowskiej
R 22 (2013) Nr 2

KURIA DIECEZJALNA W RZESZOWIE

Kolegium redakcyjne:
ks. Wiesław Szurek (przewodniczący)
ks. Marek Dyło, ks. Józef Mucha, ks. Andrzej Motyka,
ks. Stanisław Walczak, ks. Sławomir Zych

25093

2 III Złot / 2013

ISSN 1426-1790

Adres Redakcji:
Kuria Diecezjalna w Rzeszowie, ul. Zamkowa 4
35-032 Rzeszów, tel./fax 17 852 44 19

Druk: BONUS LIBER Sp. z o.o.,
Wydawnictwo i Drukarnia Diecezji Rzeszowskiej
35-020 Rzeszów, ul. 17 Pułku Piechoty 7,
tel. 17 852 59 38
www.bonusliber.pl

KOŚCIÓŁ W ŚWIECIE

„POWOŁANIA ZNAKIEM NADZIEI OPARTEJ NA WIERZE”

**Orędzie Ojca Świętego Benedykta XVI z okazji
50. Światowego Dnia Modlitw o powołania
(21 kwietnia 2013 r. – IV niedziela wielkanocna)**

Drodzy Bracia i Siostry!

W związku z 50. Światowym Dniem Modlitw o Powołania, który będzie obchodzony 21 kwietnia 2013 r., w czwartą niedzielę wielkanocną, pragnę zaprosić Was do refleksji na temat: „*Powołania znakiem nadziei opartej na wierze*”. Temat ten dobrze wpisuje się w kontekst Roku Wiary i w pięćdziesiątą rocznicę rozpoczęcia Ekumenicznego Soboru Watykańskiego II. Sługa Boży Paweł VI w czasie soboru ustanowił ten dzień wspólnej inwokacji do Boga Ojca, aby nadal posyłał robotników do swego Kościoła (por. Mt 9,38). „Sprawa wystarczającej liczby kapłanów – podkreślał wówczas Papież – dotyka z bliska wszystkich wierzących: nie tylko dlatego, że od powołań zależy religijna przyszłość społeczeństwa chrześcijańskiego, lecz także dlatego, że sprawa ta jest precyzyjnym znakiem żywotności wiary i miłości poszczególnych wspólnot parafialnych i diecezjalnych, jak również świadectwem zdrowia moralnego rodzin chrześcijańskich. Tam gdzie rozkwitają liczne powołania kapłańskie i konsekrowane, tam żyje się wielkodusznie Ewangelią” (Paweł VI, *Przesłanie radiowe*, 11 kwietnia 1964 r.).

Od pięćdziesięciu już lat różne wspólnoty kościelne rozsiane po całym świecie łączą się duchowo każdego roku w czwartą niedzielę wielkanocną, aby prosić Boga o dar świętych powołań i poddawać wspólnej refleksji potrzebę odpowiedzi na Boże wezwanie. To doniosłe doroczne wydarzenie przyczyniło się do większego zaangażowania wszystkich na rzecz postawienia w centrum duchowości, a także w centrum działań duszpasterskich i modlitwy wiernych ważnej sprawy powołań kapłańskich i do życia konsekrowanego.

Nadzieja to oczekiwanie czegoś pozytywnego w odniesieniu do przyszłości, co jednocześnie powinno wspierać naszą teraźniejszość, dotkniętą nierzadko brakiem satysfakcji i sukcesów. Na czym opiera się nasza nadzieja? Patrząc na historię narodu wybranego, opowiedzianą w Starym Testamencie, widzimy

pojawianie się nawet w najtrudniejszych chwilach – jak na przykład w czasie niewoli – stałego elementu przywoływanego zwłaszcza przez proroków: pamięci o obietnicach, jakie Bóg uczynił patriarchom. Ta pamięć wymaga naśladowania wzorcowej postawy Abrahama, który – jak przypomina Apostoł Paweł – „wbrew nadziei uwierzył nadziei, że stanie się ojcem wielu narodów zgodnie z tym, co było powiedziane: takie będzie twoje potomstwo” (Rz 4,18).

Pocieszająca i oświecająca prawda, która wypływa z całej historii zbawienia to prawda o wierności Boga wobec przymierza, które zawarł z ludźmi i które odnawiał za każdym razem, gdy człowiek je łamał przez niewierność i grzech, poczynawszy od czasu potopu (por. Rdz 8,21-22) aż do wyjścia z Egiptu i drogi przez pustynię (por. Pwt 9,7). Ta wierność Boga została przypięczętowana w nowym i wiecznym przymierzu z człowiekiem przez Krew Syna Bożego, zabitego i zmartwychwstałego dla naszego zbawienia.

We wszystkich sytuacjach, zwłaszcza w tych trudnych, ta właśnie wierność Pana stanowi prawdziwą siłę napędową historii zbawienia, porusza serca mężczyzn i kobiet, umacniając ich nadzieję na osiągnięcie któregoś dnia „ziemi obiecanej”. W wierności tej znajdujemy niezawodny fundament każdej nadziei. Bóg nigdy nas nie opuszcza i jest wierny danemu słowu. Z tego powodu – w sytuacjach pomyślnych i trudnych – możemy zachować mocną nadzieję i modlić się z psalmistą: „Spocznij jedynie w Bogu, duszo moja, bo od Niego pochodzi moja nadzieja” (Ps 62,6). Mieć nadzieję to znaczy ufać Bogu wiernemu, który dochowuje obietnic przymierza. Wiara i nadzieja są zatem ściśle połączone. „»Nadzieja« rzeczywiście stanowi centralne słowo wiary biblijnej – do tego stopnia, że w niektórych tekstach słowa »wiarą« i »nadzieją« wydają się być używane zamiennie, i tak *List do Hebrajczyków* z »wiarą pełną« ściśle łączy »niewzruszone wyznanie nadziei« (por. 10,22.23). Również gdy *Pierwszy List św. Piotra* wzywa chrześcijan, by byli zawsze gotowi do dawania odpowiedzi na temat *logosu* – sensu i racji ich nadziei (por. 3,15), »nadzieja« odpowiada »wierze«” (encyklika *Spe salvi*, 2).

Drodzy Bracia i Siostry, na czym polega wierność Boga, której mamy zaufać z niewzruszoną nadzieją? Na Bożej miłości. Bóg, który jest Ojcem – za sprawą Ducha Świętego – wlewa w nasze wnętrza swoją miłość (por. Rz 5,5). To właśnie ta miłość, która objawiła się w pełni w Jezusie Chrystusie, jest wyzwaniem dla naszego istnienia, domaga się odpowiedzi na temat tego, co chcemy uczynić z naszym życiem i co jesteśmy w stanie ofiarować, aby to życie zrealizować w pełni. Miłość Boga przemierza czasem drogi trudne do przewidzenia, lecz zawsze dociera do tych, którzy pozwalają się znaleźć. Nadzieja karmi się zatem tą pewnością: „A myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam” (1 J 4,16). Ta miłość wymagająca, głęboka, która przekracza to, co powierzchowne, daje nam odwagę, przynosi nadzieję na teraz –

niejsze życie i na przyszłość, pozwala nam mieć zaufanie do nas samych, do historii i do bliźnich. W sposób szczególny pragnę zwrócić się do Was, młodzi, i powtórzyć Wam: „Czym byłoby Wasze życie bez tej miłości? Bóg troszczy się o człowieka od stworzenia aż do końca czasów, kiedy wypełni swój projekt zbawienia. W Zmartwychwstałym Panu mamy pewność naszej nadziei” (*Przemówienie do młodzieży diecezji San Marino-Montefeltro*, 19 czerwca 2011 r.).

Jak to miało miejsce w czasie Jego ziemskiego życia, podobnie i dziś Jezus Zmartwychwstały przechodzi drogami naszego życia i widzi nas, zanurzonych w nasze działania, z naszymi pragnieniami i potrzebami. To właśnie w tej codzienności nadal kieruje do nas swoje słowo. Wzywa nas do realizacji naszego życia z Nim, bo tylko On jest zdolny do zaspokojenia naszego głodu nadziei. On, żyjący we wspólnocie uczniów, którzy stanowią Kościół, również dziś wzywa, byśmy poszli za Nim. Ten Jego apel może do nas dotrzeć w każdej chwili. Także dziś Jezus powtarza: „Przyjdź! Chodź za Mną!” (Mk 10,21). Aby przyjąć to zaproszenie, trzeba zrezygnować z decydowania własną mocą o swojej drodze. Pójść za Jezusem oznacza zanurzyć swoją wolę w Jego woli, dać Mu naprawdę pierwszeństwo, postawić Go na pierwszym miejscu przed wszystkim, co składa się na nasze życie: przed rodziną, pracą, osobistymi zainteresowaniami, przed samym sobą. Pójść za Nim to złożyć własne życie w Nim, trwać w zażyłej intymności z Nim, wejść poprzez Niego w komunię z Ojcem w Duchu Świętym, a w konsekwencji – w komunię z braćmi i siostrami. Wspólnota życia z Jezusem to uprzywilejowane „miejsce”, w którym doświadczamy nadziei i w którym życie staje się wolne oraz pełne!

Powołania kapłańskie i zakonne rodzą się z doświadczenia osobistego spotkania z Chrystusem, ze szczerego i ufego dialogu z Nim, aby pełnić Jego wolę. Konieczne jest zatem wzrastanie w doświadczeniu wiary, rozumianej jako głęboka relacja z Jezusem, jako wewnętrzne wsłuchiwanie się w Jego głos, który w nas rozbrzmiewa. Ten proces, czyniący człowieka zdolnym do przyjęcia Bożego powołania, może dokonać się wewnątrz wspólnot chrześcijańskich, które żyją intensywnym klimatem wiary, dają wyraźne świadectwo przylgnięcia do Ewangelii, ukazują misyjne zaangażowanie prowadzące do całkowitego daru z siebie dla Królestwa Bożego, umacniają się przystępowaniem do sakramentów, zwłaszcza Eucharystii, i intensywną modlitwą. Ta ostatnia „powinna być z jednej strony bardzo osobista, jako konfrontacja mojego ja z Bogiem, z Bogiem żywym. Z drugiej strony, powinna być ciągła na nowo kierowana i oświecana przez wielkie modlitwy Kościoła i świętych, przez modlitwę liturgiczną, w której Pan nieustannie uczy nas modlić się we właściwy sposób” (encyklika *Spe salvi*, 34).

Modlitwa nieustanna i głęboka powoduje wzrost wiary wspólnoty chrześcijańskiej, nieustannie odnawia pewność, że Bóg nigdy nie opuszcza swego

ludu i że go wspiera, wzbudzając powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego, aby były znakiem nadziei dla świata. Kapłani oraz osoby zakonne są powołani istotnie do bezwarunkowego ofiarowania siebie ludowi Bożemu, w służbie miłości do Ewangelii i Kościoła. W ten sposób służą owej trwałej nadziei, którą może przynieść jedynie otwarcie na Boży horyzont. Za pomocą świadectwa wiary i zapału apostołskiego kapłani i osoby konsekrowane mogą przekazywać – szczególnie nowym pokoleniom – żywe pragnienie, aby hojnie i bez ociągania się odpowiedzieć Chrystusowi, który powołuje, by pójść za Nim w szczególny sposób.

Gdy uczeń Jezusa przyjmuje Boże powołanie do poświęcenia się posłudze kapłańskiej czy życiu konsekrowanemu, pojawia się jeden z najbardziej dojrzałych owoców wspólnoty chrześcijańskiej, który pomaga patrzeć ze szczególną ufnością i nadzieją na przyszłość Kościoła i na jego zaangażowanie w dzieło ewangelizacji. Ewangelizacja wymaga bowiem ciągle nowych robotników, aby głosić Dobrą Nowinę, celebrować Eucharystię, sprawować sakrament pojednania. Niech nie zabraknie żarliwych kapłanów, którzy potrafią być przy młodych jako „towarzysze drogi”, aby pomagać im w rozpoznawaniu – w czasach trudnej i tajemniczej pielgrzymce życia – Chrystusa, który jest Drogą, Prawdą i Życiem (por. J 14,6). Trzeba proponować młodym – z ewangeliczną odwagą – piękno służby Bogu, wspólnocie chrześcijańskiej i bliźnim. Potrzeba kapłanów, którzy ukażą owocność entuzjastycznego zaangażowania, nadającego naszej egzystencji poczucie pełni, opartego na wierze w Tego, który pierwszy nas umiłował (por. J 4,19). Młodym życzę, by pośród wielu propozycji powierzchownych i nietrwałych potrafili rozwijać pragnienie prawdziwych wartości i celów oraz dokonywać radykalnych wyborów na rzecz służby bliźnim śladami Jezusa. Drodzy Młodzi, nie lękajcie się pójść za Nim i podążać wymagającymi, odważnymi drogami miłości oraz ofiarnego zaangażowania! Wtedy będziecie szczęśliwi, że służycie, będziecie świadkami tej radości, której świat dać nie może, będziecie żywym płomieniem miłości nieskończonej i wiecznej, nauczycie się „dawać uzasadnienie tej nadziei, która w was jest” (1 P 3,15)

Benedykt XVI, papież

Watykan, 6 października 2012 r.

BĄDŹMY ZACZYNEM BOŻYM DLA LUDZKOŚCI

Katecheza Ojca Świętego Franciszka wygłoszona

12 czerwca 2013 r. podczas audiencji ogólnej

Drodzy bracia i siostry,

Dziś chciałbym zatrzymać się krótko na kolejnym określeniu, którym Sobór Watykański II zdefiniował Kościół, a mianowicie: „lud Boży” (Konst. Dogmatyczna *Lumen gentium*, 9; Katechizm Kościoła Katolickiego, 782). Uczynię to za pomocą kilku pytań, nad którymi każdy będzie mógł podjąć refleksję.

1. Co to znaczy być ludem Bożym?

To przede wszystkim fakt, że Bóg nie należy w sposób wyłączny do jakiegokolwiek narodu. On jest tym, który wzywa nas, gromadzi, zaprasza, abyśmy byli częścią Jego ludu i to zaproszenie jest skierowane do wszystkich, bez wyjątku, bo Boże miłosierdzie pragnie, „by wszyscy byli zbawieni” (1 Tm 2,4).

Jezus nie mówi do Apostołów i do nas, abyśmy tworzyli grupę ekskluzywną, elitarną. Jezus mówi: „Idźcie i czyńcie uczniów pośród wszystkich narodów” (por. Mt 28,19). Natomiast św. Paweł oznajmia, że w ludzie Bożym, w Kościele, „nie ma już Żyda ani poganina... wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w Chrystusie Jezusie” (Ga 3,28).

Chciałbym powiedzieć tym, którzy czują się daleko od Boga i od Kościoła, tym, którzy są zależni lub obojętni, tym, którzy uważają, że już nic nie da się zmienić: Pan również Ciebie zaprasza, abyś stał się częścią Jego ludu, i czyni to z wielkim szacunkiem i miłością!

2. Jak można stać się członkiem tego ludu?

Nie staje się to przez fizyczne narodziny, ale przez nowe narodzenie. W Ewangelii Jezus mówi do Nikodema, że trzeba narodzić się „z góry”, z wody i Ducha, aby wejść do Królestwa Bożego (por. J 3,3-5). To właśnie przez chrzest jesteśmy wprowadzeni – stajemy się ludem Bożym, przez wiarę w Chrystusa. Ten dar Boga powinien być umacniany, aby wzrastał przez całe nasze życie.

Zadajmy sobie pytanie: co robię, aby wzrastała moja wiara, którą otrzymałem na chrzcie?

3. Jakie jest prawo ludu Bożego?

Jest to prawo miłości, miłości do Boga i miłości do bliźniego, zgodnie z nowym przykazaniem, które zostawił nam Pan (por. J 13,34). Ta miłość nie jest jałowym sentymentalizmem czy czymś niejasnym, ale jest uznaniem Boga jako jedyne Pana życia i jednocześnie jest przyjęciem drugiego człowieka jako prawdziwego brata, przewyciężając podziały, rywalizacje, nieporozumienia, egoizm; te dwa wymiary są nierozdzielne.

Jak długą drogę musimy jeszcze przejść, aby konkretnie żyć nowym prawem, prawem Ducha Świętego, który działa w nas, prawem miłosierdzia i miłości!

4. Jaką misję ma ten lud?

Misję przynoszenia światu nadziei i zbawienia Bożego: ma być znakiem miłości Boga, który wzywa wszystkich do przyjaźni ze sobą, ma być zaczynem, który zakwasza całe ciasto, solą, która nadaje smak i zachowuje od zepsucia, światłem, które oświeca. Wystarczy otworzyć gazetę, a widzimy, że wokół nas jest obecne zło, działa diabeł. Ale chciałbym powiedzieć głośno: Bóg jest silniejszy! I chciałbym dodać, że rzeczywistość czasami mroczna, naznaczona przez zło, może się zmienić, jeśli jako pierwsi wniesiemy w nią światło Ewangelii, przede wszystkim poprzez nasze życie. Jeżeli na stadionie, pomyślny tu w Rzymie o olimpiadzie, podczas ciemnej nocy jedna osoba zapali światło, widać niewiele, ale jeśli każdy z ponad siedemdziesięciu tysięcy widzów zapali swoje własne światło, stadion się rozświetli. Sprawmy, aby nasze życie było światłem Chrystusa, a zaniesiemy razem światło Ewangelii dla całej rzeczywistości.

5. Jaki jest cel tego ludu?

Celem jest Królestwo Boże, zapoczątkowane na ziemi przez samego Boga, które dopełnione zostanie, gdy objawi się Chrystus, nasze życie (por. „Lumen gentium”, 9). Celem jest więc pełna komunია z Panem, wejście w Jego Boskie życie, gdzie będziemy żyć niezmierzoną radością Jego miłości.

Drodzy bracia i siostry,

Być Kościołem, być ludem Bożym – według wielkiego zamysłu miłości Ojca – oznacza stawać się zaczynem Bożym dla ludzkości. Oznacza głosić i nieść zbawienie Boże w naszym świecie, który często jest zagubiony i po-

trzebuje odpowiedzi, które zachęcają, dają nadzieję, dają nową siłę w drodze. Niech Kościół będzie miejscem miłosierdzia i nadziei Boga, gdzie każdy może poczuć się przyjęty i kochany oraz doświadczyć przebaczenia i zachęty do dobrego życia Ewangelią.

Franciszek, papież

Tłumaczenie: Radio Maryja/Telewizja Trwam

**„GŁOSIĆ EWANGELIĘ ŻYCIA”
Homilia Ojca Świętego Franciszka wygłoszona
z okazji Dni Evangelium Vitae
(Plac Św. Piotra 16 czerwca 2013 r.)**

Drodzy bracia i siostry,

Ta uroczystość ma bardzo piękną nazwę: Evangelium Vitae – Ewangelia Życia. Wraz z tą Eucharystią chcemy podziękować Panu w Roku Wiary za dar życia, we wszystkich jego przejawach. Jednocześnie pragniemy głosić Ewangelię życia.

Wychodząc z usłyszanego Słowa Bożego chciałbym wam zaproponować do przemyślenia trzy proste kwestie naszej wiary: przede wszystkim Biblia objawia nam Boga żywego, Boga, który jest życiem i źródłem życia; po drugie – Jezus Chrystus daje życie, a Duch Święty podtrzymuje nas przy życiu; a po trzecie, podążanie drogą Bożą prowadzi do życia, podczas gdy podążanie za bożkami prowadzi do śmierci.

1. Pierwsze czytanie, z Drugiej Księgi Samuela mówi nam o życiu i śmierci. Król Dawid chce ukryć cudzołóstwo popełnione z żoną Uriasza Chetyty, jednego z żołnierzy swego wojska i żeby to uczynić rozkazuje umieścić Uriasza na pierwszej linii, aby został zabity w bitwie. Biblia ukazuje nam dramat ludzki w całej jego rzeczywistości, dobro i zło, namiętności, grzech i jego konsekwencje. Kiedy człowiek chce dochodzić swego, zamykając się w swoim egoizmie i umieszczając siebie na miejscu Boga, w ostateczności sieje śmierć. Cudzołóstwo Króla Dawida jest tego przykładem. A egoizm prowadzi do kłamstwa, przez które usiłujemy oszukiwać siebie i innych. Ale Boga nie można oszukać i usłyszeliśmy, jak prorok mówi do Dawida: popełniłeś to, co

złe w oczach Boga (por. 2 Sam 12,9). Król postawiony jest w obliczu swoich dzieł śmierci, rozumie i prosi o przebaczenie: „Zgrzeszyłem wobec Pana” (w. 13), a Bóg miłosierny, który chce życia, przebacza mu, przywraca mu życie. Prorok mówi: „Pan odpuszcza ci twój grzech – nie umrzesz”. Jaki posiadamy obraz Boga? Może jawi się nam jako surowy sędzia, jako ktoś, kto ogranicza naszą swobodę życia. Ale całe Pismo Święte przypomina nam, że Bóg jest Żyjącym, tym który daje życie i który wskazuje drogę życia w pełni.

Myślę o początku Księgi Rodzaju: Bóg tworzy człowieka z prochu ziemi, tchnie w jego nozdrza tchnienie życia i człowiek staje się istotą żywą (por. 2,7). Bóg jest źródłem życia. Dzięki Jego tchnieniu człowiek ma życie i Jego oddech podtrzymuje drogę ziemskiej egzystencji człowieka. Myślę także o powołaniu Mojżesza, kiedy Pan przedstawia siebie jako Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba, jako Bóg żywych.

A kiedy posyła Mojżesza do faraona, aby wyzwolił swój lud objawia swoje imię: „Jestem Który Jestem”, Bogiem uobecniającym się w dziejach, wyzwalającym z niewoli, śmierci i dającym życie ludowi, ponieważ jest żyjącym. Myślę też o darze Dekalogu: drodze, jaką Bóg nam wskazuje, do życia prawdziwie wolnego, do życia w pełni. Dziesięć Przykazań nie jest hymnem do „nie”, lecz do „tak” dla Boga, dla Miłości, dla życia. Drodzy przyjaciele, nasze życie jest pełne jedynie w Bogu. On jest Żyjącym!

2. Fragment dzisiejszej Ewangelii każe nam uczynić krok naprzód. Jezus spotyka kobietę grzeszną podczas posiłku w domu pewnego faryzeusza, co spowodowało zgorszenie obecnych: Jezus pozwala, aby podeszła do niego grzesznica i wręcz odpuszcza jej grzechy, mówiąc: „Odpuszczone są jej liczne grzechy, ponieważ bardzo umiłowała. A ten, komu mało się odpuszcza, mało miłuje (Łk 7,47). Jezus jest wcieleniem Boga Żywego, Tego który przynosi życie, w obliczu dzieł śmierci, grzechu, egoizmu, zamknięcia w sobie samych. Jezus przyjmuje, kocha, podnosi, zachęca, przebacza i daje na nowo siłę, by dalej podążać, przywraca życie.

W całej Ewangelii widzimy, jak Jezus gestami i słowami niesie życie Boga, które przemienia. Jest to doświadczenie kobiety, która namaszcza olejkami stopy Pana: czuje się zrozumiana, kochana i odpowiada gestem miłości, daje się dotknąć Bożym Miłosierdziem i otrzymuje przebaczenie, rozpoczyna nowe życie.

Było to również doświadczenie apostoła Pawła, jak usłyszeliśmy w drugim czytaniu: „Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2,20).

Co to za życie? Jest to życie samego Boga. A kto nas wprowadza do tego życia? To Duch Święty, dar Chrystusa Zmartwychwstałego. To On nas wpro-

wadza w życie Boże jako prawdziwe dzieci Boże, jako synów w Synu Jednorodzonym, Jezusie Chrystusie.

Czy jesteśmy otwarci na Ducha Świętego? Czy pozwalamy się Jemu prowadzić? Chrześcijanin jest człowiekiem duchowym, a to nie znaczy, że jest osobą, która „żyje w chmurach”, poza rzeczywistością (jakby był zjawą), nie! Chrześcijanin jest osobą, która myśli i działa w codziennym życiu według Boga, osobą, która pozwala, aby jej życie było ożywiane, karmione Duchem Świętym, aby było pełne, jak prawdziwe dzieci. A to oznacza, realizm i płodność. Ten, kto daje się prowadzić Duchowi Świętemu jest realistą, umie mierzyć i oceniać rzeczywistość i jest również owocny: jego życie rodzi życie wokół siebie.

3. Bóg jest Żyjącym, Jezus przynosi nam życie Boga, Duch Święty wprowadza nas i utrzymuje w życiodajnej relacji prawdziwych dzieci Bożych. Jednak często człowiek nie wybiera życia, nie przyjmuje „Ewangelii życia”, ale daje się kierować ideologiami i logikami, które stawiają przeszkody życiu, które jego nie respektują, ponieważ są podyktowane egoizmem, interesami, zyskiem, żądzą władzy, przyjemności a nie miłością i dążeniem do dobra drugiej osoby.

Stalą iluzją jest chęć budowania miasta człowieka bez Boga, bez życia i miłości Boga – nowej wieży Babel, to myśl, że odrzucenie Boga, orędzia Chrystusa, Ewangelii życia, może prowadzić do wolności, pełnej realizacji człowieka. Sprawia to, że miejsce Boga Żywego zajmują ludzkie efemeryczne bożki, dające upojenie chwilą wolności, ale które w ostateczności prowadzą do nowego zniewolenia i śmierci. Mądrość Psalmisty powiada: „Nakazy Pana słuszne – radują serce; przykazanie Pana jaśnieje i oświeca oczy” (Ps 19,9).

Drodzy bracia i siostry!

Spójrzmy na Boga jako Boga życia, spójrzmy na Jego prawo, na orędzie Ewangelii jako na drogę wolności i życia. Bóg Żyjący czyni nas wolnymi! Powiedzmy „tak” miłości a „nie” egoizmowi, powiedzmy „tak” życiu a „nie” śmierci, powiedzmy „tak” wolności a „nie” zniewoleniu tak wielu bożkami naszych czasów. Jednym słowem powiedzmy „tak” Bogu, który jest miłością, życiem i wolnością, który nigdy nie zawodzi (por. 1 J 4,8; J 11,2; J 8,22).

Zbawia nas jedynie wiara w Boga Żywego; w Boga, który w Jezusie Chrystusie dał nam swoje życie i wraz z darem Ducha Świętego pozwala nam żyć jako prawdziwe dzieci Boże. Ta wiara czyni nas wolnymi i szczęśliwymi. Prośmy Maryję, Matkę Życia, aby nam pomogła w przyjmowaniu i świadczeniu zawsze Ewangelii życia.

Franciszek, papież

BĄDŹCIE SŁUGAMI JEDNOŚCI
Homilia Ojca Świętego Franciszka wygłoszona
podczas Mszy św. sprawowanej w uroczystość
Świętych Apostołów Piotra i Pawła

Księża Kardynałowie,
Eminencjo Metropolito Ioannisie,
Czcigodni Bracia w Biskupstwie i w Kapłaństwie
Drodzy Bracia i Siostry!

Obchodzimy uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła, głównych patronów Kościoła Rzymu. Święto to jest jeszcze bardziej radosne z powodu obecności biskupów z całego świata. To wielkie bogactwo pozwala nam w pewien sposób przeżywać na nowo wydarzenie Pięćdziesiątnicy: dziś, tak jak wówczas, wiara Kościoła przemawia we wszystkich językach i pragnie zjednoczyć narody w jednej rodzinie.

Serdecznie i z wdzięcznością pozdrawiam delegację Patriarchatu Konstantynopolińskiego, pod przewodnictwem metropolity Ioannisa. Dziękuję ekumenicznemu patriarsze Bartłomiejowi I za ten ponowiony braterski gest. Pozdrawiam ambasadorów i przedstawicieli władz cywilnych. Szczególne podziękowania kieruję do chóru Kościoła św. Tomasza w Lipsku (Thomaskirche) – kościoła J.S. Bacha – który animuje Liturgię, stanowiąc zarazem jeszcze jeden znak obecności ekumenicznej.

Trzy myśli na temat posługi Piotrowej, sugerowane czasownikiem „umacniać”. Do umacniania czego powołany jest Biskup Rzymu?

1. Przede wszystkim do *umacniania w wierze*. Ewangelia mówi o wyznaniu Piotra: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16,16), wyznaniu, które nie pochodzi od niego, lecz od Ojca Niebieskiego. Właśnie z powodu tego wyznania Jezus mówi: „Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój” (w. 18). Rola, posługa kościelna Piotra ma swą podstawę w wyznaniu wiary w Jezusa, Syna Boga żywego, które stało się możliwe dzięki łasce danej z Wysoka.

W drugiej części dzisiejszej Ewangelii widzimy niebezpieczeństwo myślenia na sposób świecki. Kiedy Jezus mówi o swojej śmierci i zmartwychwstaniu, o drodze Boga, która nie odpowiada ludzkiej drodze władzy, w Piotrze ujawniają się na nowo ciało i krew: począł robić Mu wyrzuty: „...Nie przyjdzie to nigdy na Ciebie” (16,22). Jezus odpowiedział mu szorstkimi słowami: „Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą” (w. 22). Kiedy pozwalamy, aby

nasze myśli, uczucia zostały zdominowane przez logikę ludzkiej władzy, a nie dajemy się pouczyć i prowadzić wiarą, przez Boga, to stajemy się kamieniem upadku. Wiara w Chrystusa jest światłem naszego życia chrześcijańskiego i posługi w Kościele!

2. *Umocnić w miłości.* W drugim czytaniu usłyszeliśmy wzruszające słowa św. Pawła: „Stoczyłem piękną walkę, bieg ukończyłem, wiary nie straciłem” (2 Tm 4,7). O jaką walkę chodzi? Nie chodzi o walkę z użyciem ludzkiej broni, która niestety wykrwawia wciąż jeszcze świat, ale o walkę męczeństwa. Święty Paweł miał jedyną broń: orędzie Chrystusa i dar całego życia dla Chrystusa i dla innych ludzi. To właśnie osobiste narażanie się, spalanie się dla Ewangelii, stawanie się wszystkim dla wszystkich, nie oszczędzając siebie, uczyniło go wiarygodnym i budowało Kościół.

Biskup Rzymu jest powołany do życia i umacniania w tej miłości wobec Chrystusa i wobec wszystkich, bez wyjątku, ograniczeń i przeszkód. I nie tylko Biskup Rzymu. Wy wszyscy, nowi Arcybiskupi, Biskupi macie tę samą misję: spalać się dla Ewangelii, stać się wszystkim dla wszystkich. To zadanie, aby się nie oszczędzać, zapominać o sobie (wychodzić z samych siebie) na rzecz posługi Świętemu Ludowi, wiernemu Bogu.

3. *Umacnianie w jedności.* Zatrzymam się w tym momencie nad dopiero co dokonany gestem. Palusz jest symbolem jedności z Następcą Piotra, „trwałą i widzialną zasadą i fundamentem jedności wiary i komunii” (II Sobór Watykański, Konst. dogmat. *Lumen gentium*, 18). Wasza dzisiejsza obecność, drodzy współbracia, jest znakiem, że komunია Kościoła nie oznacza jednolitości. II Sobór Watykański odnosząc się do hierarchicznej struktury Kościoła stwierdza, że Pan „ustanowił Apostołów jako kolegium, czyli jako stały zespół, na czele którego postawił wybranego spośród nich Piotra” (tamże, 22). Umacniać w jedności: Synod Biskupów, w harmonii z posługą prymatowi. A Sobór mówi jeszcze: „Kolegium to jako złożone z wielu jednostek wyraża różnorodność i powszechność Ludu Bożego” (tamże, 22).

W Kościele różnorodność będąca wielkim bogactwem, opiera się zawsze na harmonii jedności, tak jak wielka mozaika, w której wszystkie kamyczki się łączą, by tworzyć jeden wielki Boży plan. Powinno to pobudzać do przezwyciężania zawsze wszelkiego konfliktu raniącego ciało Kościoła. Zjednoczeni w różnorodności: nie ma innej katolickiej drogi, aby stać się jedno. Taki jest duch katolicki, duch chrześcijański: jednoczyć się w różnorodności. Taka jest droga Jezusa! Palusz, będący znakiem komunii z Biskupem Rzymu, z Kościołem powszechnym, z Synodem Biskupów jest także zobowiązaniem dla każdego z was, aby być narzędziem komunii.

Wyznawanie Pana, dając się pouczyć Bogu; spalanie się dla miłości Chrystusa i Jego Ewangelii; bycie sługami jedności. To właśnie, drodzy bracia w biskupstwie, zadania jakie święci Apostołowie Piotr i Paweł powierzają każdemu z nas, aby były realizowane w życiu każdego chrześcijanina. Niech nas prowadzi i towarzyszy nam ze swym wstawiennictwem Święta Matka Boga: *Królowo Apostołów, módl się za nami! Amen.*

Franciszek, papież

Tłumaczenie: vatican.va

**DEKRET
KONGREGACJI DS. KULTU BOŻEGO
I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW
O WŁĄCZENIU WEZWANIA DO ŚW. JÓZEFA
DO MODLITW EUCHARYSTYCZNYCH II, III i IV
MSZAŁU RZYMSKIEGO**

Św. Józef z Nazaretu, ustanowiony w Bożym planie zbawienia głową Rodziny naszego Pana Jezusa Chrystusa i sprawujący nad Nim ojcowską opiekę, wypełnił doskonale otrzymaną łaskę i powierzone mu zadanie. Związany mocno z początkiem tajemnicy ludzkiego zabawienia jest też przykładem niezwykłej pokory, która w wierze chrześcijańskiej służy do osiągnięcia wzniosłych celów, oraz obrazem zwyczajnych, ludzkich, prostych cnót, koniecznych aby być dobrymi i prawdziwymi świadkami Chrystusa. Dzięki nim, ów Sprawiedliwy mąż, troszcząc się z miłością o Bożą Rodzicielkę i poświęcając się z radością wychowaniu Jezusa Chrystusa, stał się opiekunem najcenniejszych skarbów Boga Ojca, a ciesząc się na przestrzeni wieków nieustannym kultem ludu Bożego, wspomagał mistyczne ciało Jezusa, czyli Kościół.

Wierni Kościoła Katolickiego mieli zatem do Świętego Józefa nieprzerwane nabożeństwo, oddając w uroczystych ceremoniach cześć najczystszzemu Oblubieńcowi Bożej Rodzicielki i Patronowi w niebie Kościoła powszechnego. Dlatego też Błogosławiony Jan XXIII, w czasie II Soboru Watykańskiego, nakazał włączyć jego imię do pradawnego Kanonu Rzymskiego. Papież Benedykt XVI z kolei, zważając na prawdę o świętych obcowaniu i na obecność świętych w naszym ziemskim pielgrzymowaniu aby doprowadzić nas do Chrystusa i z Nim zjednoczyć, przyjął łaskawie i zaaprobował kolejną pobożną prośbę, wyrażaną w różnych częściach świata, którą niedawno potwierdził także papież Franciszek.

Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, po uważnym rozważeniu sprawy i na mocy uprawnień otrzymanych od Ojca Świętego Franciszka, chętnie zarządza zatem, aby imię Świętego Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny, zostało odtąd włączone do Modlitw eucharystycznych II, III i IV, w trzecim wydaniu typicznym Mszału Rzymskiego, zaraz po imieniu Najświętszej Maryi Panny, w następującym brzmieniu: w II Modlitwie eucharystycznej: «ut cum beata Dei Genetrice Virgine Maria, beato Ioseph, eius Sponso, beatis Apóstolis»; w III Modlitwie eucharystycznej: «cum beatissima Virgine, Dei Genetrice, Maria, cum beato Ioseph, eius Sponso, cum beatis Apóstolis»; w IV Modlitwie eucharystycznej: «cum beata Virgine, Dei Genetrice, Maria, cum beato Ioseph, eius Sponso, cum Apóstolis».

Jeśli chodzi o teksty w języku łacińskim, należy posłużyć się tymi właśnie sformułowaniami, które od tej pory ogłasza się jako typiczne. Jeśli chodzi o tłumaczenia na najbardziej popularne języki zachodnie, Kongregacja przedstawi je w najbliższym czasie. W przypadku tłumaczeń na inne języki, zgodnie z przepisami prawa, powinny zostać przygotowane przez właściwe Konferencje Biskupów i zatwierdzone przez Stolicę Świętą za pośrednictwem tejże Kongregacji. Bez względu na jakiegokolwiek przeciwny zarządzenia.

Antoni Kard. Cañizares Llovera
Prefekt

Artur Roche
Arcybiskup Sekretarz

Watykan, 1 maja 2013, św. Józefa, rzemieślnika.

DODATEK

Tekst jednoosobowego wezwania do św. Józefa w poszczególnych modlitwach eucharystycznych

II Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Bogurodzicą Dziewicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, ze świętymi Apostołami»;

III Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, ze świętymi Apostołami»;

IV Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Dziewicą, Bogurodnicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, z Apostołami».

„JEDEN PAN, JEDNA WIARA”

Uroczysta adoracja Eucharystyczna na całym świecie w łączności z Ojcem Świętym Franciszkiem – 2 czerwca 2013 godz. 17.00

Ojciec Święty prosi o to, ażeby ten czas poświęcony na adorację został ofiarowany w sposób szczególny:

1. Za Kościół na świecie, który dziś jednoczy się w Adoracji Najświętszego Sakramentu. Niech Pan uczyni go zawsze posłusznym swojemu Słowu, aby stawał przed światem „jako chwalebny, nie mający skazy czy zmarszczki, czy czegoś podobnego, lecz aby był święty i nieskalany” (Ef 5,27). Niech w Kościele, poprzez wierne nauczanie, rozbrzmiewa Słowo, które zbawia i przynosi miłosierdzie oraz sprawia, że w odnowionej więzi miłości tenże Kościół może nadać pełny sens cierpieniu i smutkowi oraz przywrócić radość i spokój.

2. Za tych wszystkich, którzy w różnych miejscach świata doświadczają cierpień związanych z nowymi rodzajami niewolnictwa oraz za ofiary wojen, handlu ludźmi, przemytu narkotyków i pracy niewolniczej. Pomyślmy o dzieciach i kobietach doświadczających wielorakich form przemocy. Niech ich milczący krzyk o pomoc znajdzie Kościół czuwający, aby mając wzrok utkwiony w Chrystusie ukrzyżowanym, nie zapomniał o tych braciach i siostrach, którzy wpadli w ręce przemocy. Pamiętajmy też o tych wszystkich, którzy doświadczają niepewności ekonomicznej, a przede wszystkim o bezrobotnych, o osobach starszych, o emigrantach i bezdomnych, o więźniach i o tych wszystkich, którzy doświadczając zepchnięcia na margines społeczeństwa. Modlitwa Kościoła i jego aktywna działalność niech staną się dla tych ludzi pocieszeniem i wsparciem w nadziei oraz siłą i wytrwałością w obronie godności ludzkiej.

Każdy Kościół lokalny, biorąc pod uwagę sytuację, w której się znajduje, jest proszony o rozpoznanie i dołączenie innych intencji współbrzmiących z niniejszym apelem Ojca Świętego.

Za zgodność: Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji

KOŚCIÓŁ W POLSCE

KOMUNIKATY NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ **W POLSCE**

KOMUNIKAT N. 3308/13

Ojciec Święty Franciszek mianował ks. Stanisława Jamrozka, ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym archidiecezji przemyskiej, biskupem pomocniczym tejże diecezji, przydzielając mu stolicę tytularną chełmską.

+ Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

Warszawa, 20 kwietnia 2013 r.

KOMUNIKAT N. 2390/12

Ojciec Święty Franciszek przyjął rezygnację bp. Mariana Błazeja Kruszyłowicza OFMConv z pełnienia posługi biskupa pomocniczego archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej, złożoną zgodnie z kan. 411 i kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

+ Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

Warszawa, 11 maja 2013 r.

KOMUNIKAT N. 3375/13

Ojciec Święty Franciszek:

1. Przyjął rezygnację księdza arcybiskupa Mariana Gołębiewskiego z posługi arcybiskupa metropolity wrocławskiego, złożoną zgodnie z kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

2. Mianował arcybiskupem metropolitą wrocławskim dotychczasowego biskupa pomocniczego archidiecezji katowickiej Józefa Kupnego.

*+ Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski*

Warszawa, 18 maja 2013 r.

KOMUNIKAT N. 3464/13

Ojciec Święty Franciszek:

1. Przyjął rezygnację księdza biskupa Kazimierza Górnego z posługi biskupa rzeszowskiego, złożoną zgodnie z kan. 401 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

2. Mianował biskupem rzeszowskim dotychczasowego biskupa pomocniczego archidiecezji częstochowskiej Jana Wątrobę.

*+ Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski*

Warszawa, 14 czerwca 2013 r.

DOKUMENTY KOŚCIOŁA W POLSCE

O ZAGROŻENIACH NASZEJ WIARY List pasterski Konferencji Episkopatu Polski

Drodzy Siostry i Bracia,

1. W liście apostolskim „Porta fidei”, ogłaszającym Rok Wiary, Papież Benedykt XVI pisze o głębokim kryzysie wiary, który „dotknął wielu ludzi” (PF 2). Niewątpliwie o kryzysie takim możemy mówić również w Polsce, której nie omija kryzys cywilizacji zachodniej, a w jego ramach – kryzys chrześcijaństwa. Z pewnością u podstaw tego kryzysu leży m.in. powszechny relatywizm, odrzucający istnienie wartości absolutnych i niezmiennych w każdej dziedzinie ludzkiego życia, zwłaszcza zaś na płaszczyźnie moralnej i religijnej. Prowadzić on może do przekonania o równości wszystkich religii czy systemów moralnych oraz do wyborów opartych na zasadach demokratycznych czy na subiektywnym przekonaniu, nie zaś na racjach obiektywnych i metafizycznych czy objawionych, a w konsekwencji do porzucenia chrześcijaństwa. Sprzyja temu dość powszechne dziś, także w naszym kraju, negatywne nastawienie do chrześcijaństwa, a nawet otwarta walka z nim.

Nierzadko jednak wyznawca Chrystusa staje w obliczu zagrożeń wiary, z których zdaje sobie sprawę w zbyt małym stopniu, a które ostatecznie także mogą zakończyć się poważnym kryzysem wiary.

2. Główne zagrożenie dla chrześcijańskiej wiary stanowią sekty. Społeczna wiedza dotycząca związanego z nimi zagrożenia wciąż jest zbyt mała. Bierze się to m.in. z faktu, że nie wszystkie sekty mają charakter religijnych związków wyznaniowych i często chowają się za sztyldami grup realizujących cele inne niż religijno-kulturowe. Tymczasem w Polsce, według niektórych obliczeń, działa ok. 300 sekt, do których należy od 100 do 300 tys. ludzi, a ich wpływom ulegać może nawet ok. 1 mln osób. Z pewnością do nich trafia część spośród kilkunastu tys. osób, które rocznie uznaje się w Polsce za zaginione.

Sekty są bez wątpienia problemem nie tylko dla ludzi wierzących, ale także dla struktur władzy państwowej i organów ścigania w Polsce, które w dużym stopniu pozostają bezradne wobec tego zjawiska lub też go nie dostrzegają. Za najbardziej niebezpieczny uznaje się fakt, że wiele sekt działa w Polsce w sposób legalny jako zarejestrowane związki wyznaniowe. O ile proces rejestracji przebiega u nas wyjątkowo łatwo w porównaniu z innymi krajami, o tyle samo wyrejestrowanie związku jest praktycznie niemożliwe.

Na temat sekt powiedziano już sporo; co roku, zwłaszcza w okresie przedwakacyjnym, prowadzone są ogólnospołeczne kampanie, uwrażliwiające na ten problem, który jednak mimo to nie zmniejsza się. Zdecydowana większość sekt ma charakter destrukcyjny. Ich ofiarami stają się przede wszystkim ludzie młodzi, zwłaszcza z pochodzący z rodzin rozbitych lub patologicznych, niedojrzali emocjonalnie i osobowościowo, naiwni, często bez zdolności do krytycznej oceny rzeczywistości, odczuwający brak miłości i akceptacji, łatwo więc ulegający technikom psychomanipulacyjnym i werbunkowym. W sidła sekt wpadają zarówno ludzie o płytkiej religijności czy religijnie obojętni, jak i podchodzący do religii w sposób emocjonalny, poszukujący nowych i głębszych doznań i przeżyć duchowych.

Popularność sekt wiąże się zwykle z kryzysem prawdziwej religii, wykorzystywanym perfekcyjnie przez wzmoczoną aktywność misyjną tych grup. Głoszone przez nie hasła mają spektrum znacznie szersze niż tylko religijne: od satanistycznych przez ezoteryczno-okultystyczne po terapeutyczne, ekologiczne, charytatywne i inne. Nierzadko działają pod przykrywką wielkich religii Wschodu jak buddyzm czy hinduizm, ale równie dobrze mogą być aktywne jako szkoły sztuk walki, filozofii czy medytacji wschodnich, ćwiczeń fizycznych, głównie jogi, ośrodki medycyny niekonwencjonalnej, a nawet szkoły języków obcych. Działanie grup destrukcyjnych jest zwykle podobne: wyrwanie wyznawcy z dotychczasowego środowiska, przede wszystkim rodzinnego, „pranie mózgu”, wykorzystywanie psychiczne, moralne, finansowe, a nawet fizyczne, ubezwłasnowolnienie, demoralizacja. Efektem tego jest totalna destrukcja człowieka, skutkująca trwałym urazem psychicznym.

W wymiarze, który można by określić jako religijny, sekta uznaje oferowaną przez siebie drogę zbawienia jako jedyną, przypisuje sobie monopol na prawdę objawioną i na moralność, często o charakterze perwersyjnym czy nawet dewiacyjnym. Sekty o proveniencji dalekowschodniej głoszą idee samozbawienia, rozumianego jako wyzwolenie czy oświecenie, o charakterze naturalistycznym, a więc ostatecznie ateistycznym. W skrajnych przypadkach sekty, głównie o charakterze satanistycznym, wypowiadają walkę chrześcijaństwu, nie stroniąc od bluźnierstw, profanacji i dewastacji, w sferze kultycznej posuwając się nawet do rytualnych zabójstw.

3. Jest także inna sfera duchowych zagrożeń mogących prowadzić do utraty wiary, a nawet stanowić bramę do sekty. Sferę tę można określić ogólnie mianem okultyzmu, czyli doktryny i praktyki opierających się na tajemnej wiedzy i magicznym działaniu. Wyraża się on dziś w uprawianiu magii, wróżbiarstwa, czarów, astrologii i jasnowiedztwa, w organizowaniu seansów spirytystycznych, w wierze w skuteczność amuletów i talizmanów, w opieraniu się

na przepowiedniach i horoskopach. Takie praktyki nie są tylko niewinną zabawą, potwierdza to chociażby fakt, że Polacy wydają na nie rocznie ok. 2 mld złotych, co swoją drogą świadczy, iż stoi za nimi potężny biznes, lansujący też określoną modę na tego rodzaju zachowania. Praktyki okultystyczne, których ofiarami są już nie tylko ludzie młodzi, mogą być sferą działania złego ducha i prowadzić do zniewoleń, a nawet opętań, których ilość w Polsce systematycznie rośnie, jak dowodzą tego świadectwa egzorcystów.

Motywy, które skłaniają ludzi do zainteresowania okultyzmem i magią, mogą być różne: od zwykłej ciekawości, usiłowania przeniknięcia zasłony przyszłości, pragnienia mocnych wrażeń, poprzez poszukiwanie zdrowia czy odpowiedzi na nurtujące pytania, aż po ewidentną chęć szkodenia innym i czynienia zła z premedytacją. Niewątpliwie, obok szarlatanów zbijających kapitał na ludzkiej naiwności i ignorancji, mamy tu do czynienia także z grupami czy instytucjami, w tym politycznymi i finansowymi, którym zależy na odciążeniu człowieka od Chrystusa i Kościoła.

To, co tajemnicze, nieznanne i pozornie cudowne, łatwo wciąga, zwłaszcza jeżeli wiąże się z tym obietnice powodzenia, szczęścia, oświecenia czy zdrowia. Prowadzi to do mniej lub bardziej uświadomionego nasączania własnej religii elementami synkretycznymi, obcymi dla niej, stopniowo ją rozgadniając i zamieniając w magię.

Szczególnie niebezpieczne i niepokojące jest osvajanie dzieci z okultyzmem. Rynek nasycony jest dziś niezliczoną ilością zabawek, gier, publikacji książkowych przesyconych wątkami fantastycznymi o charakterze nie tylko okultystycznym, ale nawet demonicznym. Przyczynia się to z pewnością do banalizowania zła, osvajania z nim, zacierania granic między dobrem i złem, co może być pierwszym krokiem do zainteresowania niebezpiecznymi praktykami pseudoreligijnymi, a nawet satanizmem. Zarówno bowiem fascynacja złem, jak i lekceważenie go, prowadzić mogą wprost do uzależnienia od niego.

4. Nie chcemy popadać w obsesję zła ani dostrzegać go wszędzie, nie jest też naszym celem określanie jako szatańskie wszystkiego, co wywodzi się spoza kulturowych i religijnych granic chrześcijaństwa; także tego, co wykracza poza zakres nauki Kościoła. Dzieje naszej religii obfitują bowiem w doświadczenia dialogu międzyreligijnego oraz tzw. inkulturacji i akomodacji, tj. przyjmowania do chrześcijaństwa różnych elementów i wartości tkwiących w religiach niechrześcijańskich i w ukształtowanych pod ich wpływem kulturach. Religie te także są wyrazem poszukiwania człowieka przez Boga i Boga przez człowieka; postrzeganie ich jako dzieła czy narzędzia szatana byłoby sprzeczne zarówno z doświadczeniem, jak i z nauką Kościoła, który od Soboru Watykańskiego II dostrzega w nich autentyczne pierwiastki prawdy, dobra

i świętości, nawet jeśli dziś jesteśmy świadkami bolesnych zjawisk fanatyzmu religijnego, skutkującego prześladowaniem chrześcijan w wielu częściach świata, szczególnie w krajach Azji i Afryki. Należy wszakże odróżnić religię od powołującej się na nią sekty, co nie dla każdego jest możliwe.

Celem naszym jest wezwanie do ostrożności i roztropności, do odpowiedzi na pytanie, czy zawsze jesteśmy w stanie odróżnić człowieka uczciwego od szarlatana, sport od jego filozoficznego czy religijnego zaplecza. Niejeden guru czy „cudotwórca”, przekonany o własnej wszechmocy, popada w pychę, stając się bardziej z tego powodu narzędziem złego ducha niż ze względu na wykonywane praktyki.

Sytuacja, o której mówimy, nie jest niczym nowym w Kościele. Szczególnie bliską analogię do współczesności znaleźć możemy w chrześcijaństwie pierwszych wieków, które rozwijało się w pogańskim świecie Cesarstwa Rzymskiego, będącego tygłem wszelkiego rodzaju politeistycznych religii, sekt, prądów filozoficznych, misteriów. Tworzyły one złożoną mozaikę wierzeń, przesyconą elementami magii i ezoteryzmu. Chrześcijaństwo nie tylko przetrwało w tych warunkach, zachowując swą integralność w stanie nienaruszonym, ale rozprzestrzeniło się na całe imperium dzięki wierze swych wyznawców. Jak wówczas, tak i dziś, chrześcijanin staje bowiem wobec wyboru: dobra lub zła, prawdy lub fałszu, Chrystusa lub fikcyjnych bóstw czy nawet złego ducha.

Istotą chrześcijaństwa jest wiara w Jezusa Chrystusa jako Wcielonego Boga, który przyniósł ludzkości pełnię Bożej prawdy oraz dokonał dzieła odkupienia i zbawienia ludzi wszystkich czasów. W Nim więc jest pełnia prawdy i pełnia Bożej łaski. On jest jedynym Pośrednikiem między Bogiem i człowiekiem, jedyną Drogą do Ojca, On jest pełnią i wzorem życia religijnego. Wywodząca się od Niego religia, uobecniona w Chrystusowym Kościele, jest religią najdoskonalszą i w pełni zbawczą. Jest więc nie do pogodzenia z chrześcijaństwem szukanie jakiegokolwiek namiastki życia religijnego poza Chrystusem i Kościołem, ponieważ nie da się połączyć Ewangelii z tajemną pseudowiedzą, sakramentalnej działalności Kościoła z magią, wiary w zmartwychwstanie z wiarą w reinkarnację. Takie zachowanie nie ma nic wspólnego z chrześcijaństwem i de facto stawia człowieka poza Kościołem. Chrześcijanin, kierując się wskazaniem własnej wiary, zdecydowanie odrzuca wszystko, co jest z nią sprzeczne lub co jej zagraża. Katechizm Kościoła Katolickiego stwierdza jednoznacznie: „Należy odrzucić wszystkie formy wróżbiarstwa: odwoływanie się do Szatana lub demonów, przywoływanie zmarłych lub inne praktyki mające rzekomo odsłaniać przyszłość (por. Pwt 18,10; Jr 29,8). Korzystanie z horoskopów, astrologia, chiromancja, wyjaśnianie przepowiedni i wróżb, zjawiska jasnowidztwa, posługiwanie się medium są przejawami chęci panowania nad czasem, nad historią i wreszcie nad ludźmi, a jednocześnie

pragnieniem zjednania sobie ukrytych mocy. Praktyki te są sprzeczne ze czcią i szacunkiem – połączonym z miłującą bojaźnią – które należą się jedynie Bogu. Wszystkie praktyki magii lub czarów, przez które dąży się do pozyskania tajemnych sił, by posługiwać się nimi i osiągać nadnaturalną władzę nad bliźnim – nawet w celu zapewnienia mu zdrowia – są w poważnej sprzeczności z cnotą religijności. Praktyki te należy potępić tym bardziej wtedy, gdy towarzyszy im intencja zaskodzenia drugiemu człowiekowi lub uciekanie się do interwencji demonów. Jest również naganne noszenie amuletów. Spirytizm często pociąga za sobą praktyki wróżbiarskie lub magiczne. Dlatego Kościół upomina wiernych, by wystrzegali się ich” (2116-2117).

Każdy człowiek jest wolny, także w zakresie swego życia religijnego. Może wybrać Chrystusa lub Go odrzucić, może wybrać Kościół lub sektę. Nie może jednak uniknąć odpowiedzi na pytanie, w imię czego i w zamian za jaką wartość może Chrystusa odrzucić. Chrześcijaństwo ma do zaoferowania daleko więcej niż jakakolwiek inna religia czy sekta, jednak trzeba chcieć je bardziej dogłębnie poznać, by dostrzec ukryte w nim skarby. Uniemożliwiają to powszechne dziś ignorancja, obojętność, znudzenie i rutyna, ale także ludzkie poczucie samowystarczalności i rozumienie wolności jako niezależności od wszystkiego, zwłaszcza zaś od Boga.

5. Gilbert Keith Chesterton pisał: „Kiedy człowiek przestaje wierzyć w Boga, może uwierzyć we wszystko”. Rozwojowi opisywanych zagrożeń sprzyja pustka duchowa, będąca efektem powszechnej dziś i programowej laicyzacji i sekularyzacji, deprecjonowania chrześcijaństwa w przestrzeni publicznej, zaniedbań w zakresie wychowania do wiary, dokonującego się w rodzinie, a także niedomagań duszpasterstwa. Ludzie, zwłaszcza młodzi, łudzą się, że w sekcje znajdują to, czego brak im w rodzinie i w Kościele. Sekta chętnie udziela odpowiedzi na pytania, na które nie odpowiadają rodzice czy Kościół. Brak oparcia w rodzinie, brak perspektyw, oddalenie od Kościoła i życia parafialnego, osłabienie wiary, to sytuacje sprzyjające agresywnej aktywności sekt.

Najlepszy sposób na uniknięcie wszelkiego rodzaju zagrożeń wiary to właściwie prowadzone duszpasterstwo i wychowanie w rodzinie, formujące dojrzałą i rozumnie uzasadnioną wiarę oraz postawy życiowe oparte na chrześcijańskiej hierarchii wartości. Niezbędne są zarówno propagowanie kompetentnej wiedzy o sektach czy okultyzmie, zwłaszcza na katechizacji, jak i rzeczowa apologia chrześcijaństwa, polegająca nie tylko na obronie przed zarzutami, ale także na racjonalnym uzasadnieniu wiary w Chrystusa oraz na wykazywaniu wartości i wyższości chrześcijaństwa nad innymi religiami.

Pomocą służą nam Centra Informacji o Nowych Ruchach Religijnych i Sektach (w tym dominikańskie), a także ośrodki i specjalistyczne poradnie

prowadzone w niektórych diecezjach, parafiach czy wspólnotach zakonnych przygotowane, aby zająć się profesjonalnym poradnictwem i udzielić stosownej pomocy.

W imieniu Komitetu ds. Dialogu z Religiami Niechrześcijańskimi KEP,

Ks. bp Romuald Kamiński

5 marca 2013 r.

PRZEDŁUŻENIE MIŁOSIERNYCH DŁONI BOGA

List Episkopatu Polski na niedzielę Miłosierdzia Bożego

7 kwietnia 2013 r.

1. Źródło Bożego Miłosierdzia

Zmartwychwstały Chrystus pozdrawia nas dziś trzykrotnie wymownymi słowami: *Pokój wam!* Ukazując zaś swym uczniom przebite ręce i bok, dodaje: *Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane* (J 20,22b-23). W przeżywanym Roku Wiary słowa te stają się zwiastunem prawdziwego pokoju serca oraz tej nadziei, która ma swoje źródło w tajemnicy krzyżowej drogi, męki i śmierci Jezusa, a nade wszystko Jego chwalebного zmartwychwstania. Miłosierny Pan daje nam udział w swoim zwycięstwie nad śmiercią, grzechem i Szatanem. W spotkaniu zaś z Tomaszem Apostołem wzywa nas do żywej wiary, która nie potrzebuje zewnętrznych dowodów, lecz harmonii umysłu i serca ucznia – z umysłem i sercem Mistrza!

Na przełomie tysiącleci, podczas kanonizacji Siostry Faustyny Kowalskiej, bł. Jan Paweł II zaprosił także nas do spotkania z Miłosiernym Panem. Stawiał wówczas wobec wiernych całego świata zasadnicze pytanie o przyszłość, chcąc nam ukazać także jasne światło nadziei: „Co przyniosą nam nadchodzące lata? Jaka będzie przyszłość człowieka na ziemi? Nie jest nam dane to wiedzieć. Jest jednak pewne, że obok kolejnych sukcesów nie zabraknie niestety także doświadczeń bolesnych. Ale światło Bożego Miłosierdzia, które Bóg zechciał niejako powierzyć światu na nowo poprzez charyzmat Siostry Faustyny, będzie rozjaśniało ludzkie drogi w trzecim tysiącleciu”.

„Konieczne jest jednak – mówił nasz Błogosławiony Papież – aby ludzkość, podobnie jak niegdyś apostołowie, przyjęła dziś w wieczniku dziejów

Chrystusa zmartwychwstałego, który pokazuje rany po ukrzyżowaniu i powtarza: *Pokój wam!* Trzeba, aby ludzkość pozwoliła się ogarnąć i przeniknąć Duchowi Świętemu, którego daje jej zmartwychwstały Chrystus. To Duch leczy rany serca, obala mury odgradzające nas od Boga i od siebie nawzajem, pozwala znów cieszyć się miłością Ojca i zarazem braterską jednością”.

W czasie kolejnych dni Wielkiego Postu, który przeżywaliśmy, próbowaliśmy, z pomocą Bożej łaski, obalić mury odgradzające nas od Boga i siebie nawzajem. Wciąż trzeba nam jednak Bożej pomocy, aby uleczyć rany serca i w pełni cieszyć się miłością Boga oraz braterską jednością naszych sióstr i braci.

2. Kształtowanie wyobraźni Miłosierdzia

Od roku 2000 dzisiejsza uroczystość przeżywana jest w całym Kościele jako „Niedziela Miłosierdzia Bożego”. Co roku liturgia tego dnia niejako wytycza nam szlak miłosierdzia. Jest to szlak, który odbudowuje prawdziwą więź człowieka z Bogiem, a równocześnie tworzy między ludźmi nowe, cenne relacje: przebaczenia, miłości i braterskiej solidarności. „Nie jest łatwo – jak mówił bł. Jan Paweł II – miłować miłością głęboką, która polega na autentycznym składaniu daru z siebie. Tej miłości można nauczyć się jedynie wnikając w tajemnicę miłości Boga. Wpatrując się w Niego, jednocząc się z Jego ojcowskim Sercem, stajemy się zdolni patrzeć na braci nowymi oczyma, w postawie bezinteresowności i solidarności, hojności i przebaczenia. Tym wszystkim jest właśnie miłosierdzie!”

Uważne spojrzenie w oczy Jezusa Miłosiernego jest wezwaniem do tego, by i nasze spojrzenie na bliźnich stawało się coraz bardziej miłosierne. Przebite ręce i stopy Jezusa uświadamiają nam, że nie tylko słowa, ale i konkretne czyny miłosierdzia będą świadectwem naszego dojrzewania w szkole Jezusa Miłosiernego. On z obrazu: *Jezu, ufam Tobie*, niejako wychodzi ku nam, pragnie spotkać się z każdym osobiście w realiach codziennego życia. Dyskretnie pyta o teraźniejszość i przyszłość naszych rodzin, parafii, wspólnot, relacji małżeńskich, sąsiedzkich, o atmosferę w miejscach pracy. Stawia pytanie o przeżywanie cierpienia, samotności i niepewności o kolejny dzień. Do postawy miłosierdzia musimy ciągle dorastać przy Sercu Jezusa Miłosiernego!

Od tego roku właśnie Niedziela Miłosierdzia Bożego będzie rozpoczynać, obchodzony do tej pory w październiku, *Tydzień Miłosierdzia*. Hasłem tegorocznego Tygodnia są słowa: *Wiara żywa uczynkami*. W życiu Kościoła, oprócz liturgii i głoszenia Słowa, właśnie postęga miłości stanowi jedną z najważniejszych jego cech. I nawet gdyby wspaniale działały różne organizacje

i fundacje charytatywne, nikt nie może wyręczyć Kościoła w posłudze miłości. Jej nazwa w języku łacińskim brzmi *CARITAS*. Papież Benedykt XVI napisał:

„Miłość – *caritas* – zawsze będzie konieczna, również w najbardziej sprawiedliwej społeczności. Nie ma takiego sprawiedliwego porządku państwowe- go, który mógłby sprawić, że posługa miłości byłaby zbędna. (...) Zawsze będzie istniało cierpienie, które potrzebuje pocieszenia i pomocy. Zawsze będzie samotność. Zawsze będą sytuacje materialnej potrzeby, w których konieczna jest pomoc w duchu konkretnej miłości bliźniego” (*Deus caritas est*, 28). Ten sam Papież, podczas spotkania z chorymi w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach, zwracając się do osób, które posługują wśród nich, powiedział wprost: „...ręce ludzi, którzy wam pomagają w imię miłosierdzia, niech będą przedłużeniem tych Bożych dłoni”. Tak więc z doświadczenia Bożej miłości rodzi się pragnienie, by samemu – na miarę swoich możliwości – okazywać miłosierdzie bliżnim.

3. Miłosierdzie poprzez czyn, słowo i modlitwę

Caritas – taką też nazwę nosi kościelna organizacja charytatywna, która w sposób zorganizowany i systematyczny pomaga potrzebującym na całym świecie. Trudno wymienić wszystkie jej działania, jednak warto wiedzieć o tych najważniejszych: opiekę nad nowo narodzonymi dziećmi, leczenie i rehabilitacja chorych, domy dla bezdomnych, opieka nad uchodźcami, dożywianie głodnych, natychmiastowa i długofalowa pomoc dla ofiar kataklizmów, wspieranie bezrobotnych, wakacje dla dzieci ubogich. Nie chodzi jednak o swego rodzaju opiekę społeczną, jednorazową akcję, lecz o misję, która polega na autentycznej trosce o godność każdego człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci. *Caritas* – miłość miłosierna należy do misji Kościoła, tak samo jak głoszenie Słowa i wychwalanie Boga w liturgii.

Misja *Caritas* to więc ogrom działań, wielki rozmach i szeroka fala najróżniejszej pomocy, udzielanej codziennie na wszystkich kontynentach, systematycznie i często bez żadnego rozgłosu. Przypominamy o tym, ponieważ dzisiejsza niedziela jest jednocześnie świętem *Caritas*. Każdy z nas może być dziś dumny, że jest częścią Kościoła, w łonie którego dzieje się tak wiele dobra. Możemy dzisiaj dziękować Bogu za tysiące pracowników i wolontariuszy *Caritas*, dla których zapłatą za pracę jest często uśmiech i radość osób obdarowanych. Ich codzienna, systematyczna i w cichości wykonywana posługa sprawia, że *Caritas* cieszy się ogromnym autorytetem na całym świecie.

To właśnie dlatego darczyńcy z wielkim zaufaniem wspierają *Caritas*, wiedząc, że darowane dobra trafią tam, gdzie naprawdę są potrzebne. Cieszy fakt,

że wielu wiernych w Polsce z zaufaniem przekazuje 1% z podatku, wspierając w ten sposób działalność charytatywną Kościoła. Caritas jako organizacja, a także poszczególni jej pracownicy i wolontariusze są bardzo cenieni w swoich środowiskach. Ogrom czynionego dobra zdumiewa i pokazuje troskę chrześcijan o wszystkich potrzebujących.

Kościół zabiega jednak, aby dzieła charytatywne były przepełnione autentycznym duchem ewangelicznym. Zachęcamy, aby w każdej parafii powstały parafialne oddziały Caritas lub im podobne. Mogą się one przyczynić do kształtowania postawy miłosierdzia i wychowywania w duchu autentycznej miłości bliźniego. Wyrażamy szczerze uznanie i wdzięczność wszystkim zaangażowanym w charytatywną działalność, a zwłaszcza parafialnym, szkolnym i akademickim zespołom Caritas.

4. Z Bożym i ludzkim Miłosierdziem w codzienne życie

Zmartwychwstały Chrystus poucza nas o potrzebie miłosierdzia i wzywa do czynienia miłosierdzia. Żywa wiara przynagla nas, abyśmy na serio potraktowali słowa naszego Mistrza: *Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią* (Mt 5,7). Wyrazem dojrzałej wiary są bowiem konkretne czyny miłosierdzia. Przypomina nam o nich hasło tegorocznego Tygodnia Miłosierdzia: *Wiara żywa uczynkami*. Niech więc świętowanie dzisiejszej niedzieli umocni nasze serca Bożą łaską, abyśmy nieśli Boże miłosierdzie do bliźnich przez konkretne czyny, dobre słowo oraz wytrwałą modlitwę o miłosierdzie dla nas i świata całego!

W tej codziennej posłudze niech nam towarzyszą słowa św. Siostry Faustyny: „Dopomóż mi, Panie, aby ręce moje były miłosierne i pełne dobrych uczynków, bym tylko umiała czynić dobrze bliźniemu, na siebie przyjmować cięższe, mozolniejsze prace. Dopomóż mi, aby nogi moje były miłosierne, bym zawsze śpieszyła z pomocą bliźnim, opanowując swoje własne znużenie i zmęczenie. Prawdziwe moje odpocznienie jest w usługowości bliźnim. Dopomóż mi, Panie, aby serce moje było miłosierne, bym czuła ze wszystkimi cierpieniami bliźnich. Nikomu nie odmówię serca swego” (Dz. 163).

Na trud wypełniania tego chrześcijańskiego zadania udzielamy pasterskiego błogosławieństwa.

Podpisali:
**Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 361. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski**

Warszawa, dnia 6 marca 2013 r.

KOMUNIKAT W ZWIĄZKU Z WPROWADZENIEM DO KALENDARZA LITURGICZNEGO ŚWIĘTA JEZUSA CHRYSYTA, NAJWYŻSZEGO I WIECZNEGO KAPŁANA

Biskupi polscy, zgromadzeni na 360. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski w Zakopanem w dniu 26 listopada 2012 r., podjęli decyzję, aby wprowadzić na terenie Polski święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana. W następstwie tej decyzji, w dniu 13 lutego 2013 r. Watykańska Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zatwierdziła dla Kościoła w Polsce nowe święto oraz zatwierdziła jego coroczne obchody na czwartek po Niedzieli Zesłania Ducha Świętego.

Pierwsze obchody nowego święta przypadną w tym roku w czwartek 23 maja. Zachęcając do licznego udziału w tegorocznych i kolejnych obchodach ku czci Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana, Biskupi polscy życzą, aby święto, wprowadzone w ostatnich dniach pontyfikatu papieża Benedykta XVI i będące dla Kościoła w Polsce niejako jego testamentem duchowym, przyczyniało się do pogłębiania świętości życia duchowieństwa i stało się inspiracją do modlitwy o nowe, święte i liczne powołania do służby kapłańskiej.

+ Wojciech Polak
Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2013 r.

KOMUNIKAT BISKUPÓW DIECEZJALNYCH Z JASNEJ GÓRY

Dnia 2 maja 2013 r. odbyło się w Częstochowie zebranie biskupów diecezjalnych. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, abp Józef Michalik. Wziął w nich udział abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce. Zasadniczym celem spotkania były bieżące sprawy Kościoła w naszej Ojczyźnie oraz zagadnienia administracyjno-finansowe.

1. Było to pierwsze spotkanie biskupów polskich po wyborze Ojca Świętego Franciszka. Biskupi dziękują Duchowi Świętemu za osobę nowego Papieża,

Piotra naszych czasów. Równocześnie wzywają wszystkich: kapłanów, osoby życia konsekrowanego i wiernych świeckich do modlitwy za Ojca Świętego Franciszka, a także do pełnego otwarcia się na jego nauczanie.

2. W czwartek 23 maja br. po raz pierwszy obchodzone będzie święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Biskupi polscy poprosili o możliwość wprowadzenia takiego święta w ubiegłym roku. Watykańska Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów w lutym br. przychyliła się do tej prośby. Głównym celem nowego święta jest kontemplacja piękna i świętości kapłaństwa samego Chrystusa. Jest to także dobra okazja do modlitwy o świętość kapłanów. W następnych latach święto to będzie obchodzone zawsze w czwartek po niedzieli Zesłania Ducha Świętego.

3. W obecnym roku przypada 1025. rocznica chrztu Rusi Kijowskiej. W związku z tym pod koniec czerwca przybędzie do Polski zwierzchnik Kościoła Bizantyjsko-Ukraińskiego, Arcybiskup Większy Kijowsko-Halicki, Światosław (Szewczuk.) Zasadniczym celem jego wizyty będzie świętowanie jubileuszu z wiernymi Kościoła greckokatolickiego. Przewidziane jest także spotkanie z przewodniczącym KEP, abp. Józefem Michalikiem, oraz z członkami Zespołu KEP ds. kontaktów z przedstawicielami Kościoła greckokatolickiego na Ukrainie.

Wizyta Arcybiskupa Światosława odbędzie się w przededniu obchodów 70. rocznicy zbrodni wołyńskiej. W związku z tym planowane są wspólne modlitwy za ofiary ówczesnych tragicznych wydarzeń. Nic nie jest w stanie usprawiedliwić przelewu bratniej krwi, dlatego jesteśmy zobowiązani zarówno do szukania prawdy o bolesnej przeszłości, jak i do wkroczenia na drogę przebaczenia i pojednania, która pozwoli nam spojrzeć z ufnością w przyszłość. Drogowskazem pozostaną dla nas słowa bł. Jana Pawła II wypowiedziane we Lwowie: „Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to, co jednoczy, niż to, co dzieli, ażeby razem budować przyszłość opartą na wzajemnym szacunku, na braterskiej wspólnotcie, braterskiej współpracy i autentycznej solidarności”. Zachęcamy do modlitwy w intencji ofiar i o pojednanie, zwłaszcza w dniu 11 lipca.

4. Biskupi przyjęli sprawozdanie zespołów pracujących nad przekształceniem Funduszu Kościelnego w nowy sposób wspierania dzieł kościelnych poprzez dobrowolny odpis z podatku od osób fizycznych. Strona rządowa i kościelna w Komisji Konkordatowej uzgodniły wysokość odpisu na poziomie 0,5% i sposób przygotowania umowy dwustronnej oraz ustawy. W ramach rządowej oraz kościelnej Komisji Konkordatowej działa zespół przygotowujący

rozwiązania szczegółowe. Biskupi akceptując te prace wyrazili swoje opinie co do ich dalszego kierunku. Równoległe działa zespół, w obrębie Konferencji Episkopatu, który zajmuje się sprawami wewnątrzkościelnymi związanymi z odpisem podatkowym.

5. W przeżywanym obecnie Roku Wiary przypada 75. rocznica kanonizacji św. Andrzeja Boboli, patrona Polski, która miała miejsce w 1938 r. na Watykanie. Żyjący w XVII wieku jezuita, ks. Andrzej Bobola, był nieustrudzonym głosicielem Ewangelii w różnych środowiskach, w tym także wśród mieszkańców ówczesnych wschodnich terenów Polski. Był gorliwym spowiednikiem, kaznodzieją i katechetą, zaangażowanym w posługę charytatywną, spieszącym z bezpośrednią pomocą chorym i zarażonym podczas epidemii. Zginął za wiarę 16 maja 1657 r. Jest znakiem potrzeby jedności podzielonych chrześcijan. Do jego grobu pielgrzymują chrześcijanie Wschodu i Zachodu. Prośmy Boga – przez wstawiennictwo św. Andrzeja Boboli – o wyjednanie Kościołowi daru jedności i pokoju. Arcybiskup warszawski i biskupi diecezjalni zapraszają na Msze św. i modlitwy w liturgiczne wspomnienie św. Andrzeja Boboli, zwłaszcza dnia 16 maja i 2 czerwca. W Dniu Dziękczynienia 2 czerwca w Warszawie procesja z relikwiami Świętego przejdzie Traktem Królewskim do Świątyni Bożej Opatrzności w Wilanowie.

Liturgicznym zakończeniem zebrania biskupów diecezjalnych była uroczysta Msza św. koncelebrowana na Jasnej Górze w uroczystość Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski.

Biskupi diecezjalni błogosławią z Jasnej Góry pielgrzymom oraz wszystkim Rodakom w Ojczyźnie i poza jej granicami. Maturzystom życzą światła Ducha Świętego, zarówno podczas składania egzaminów, jak i w wyborze dalszej drogi życiowej

Podpisali:

Biskupi diecezjalni zgromadzeni na Jasnej Górze

Częstochowa, 3 maja 2013 r.

KOMUNIKAT Z 362. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 21 i 22 czerwca 2013 r. odbyło się w Wieliczce zebranie plenarne Konferencji Episkopatu Polski. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji, abp Józef Michalik.

1. Przed rozpoczęciem zebrania biskupi spotkali się z dziećmi i młodzieżą z Wieliczki na wspólnej modlitwie i udzielili młodym oraz ich nauczycielom i wychowawcom błogosławieństwa na rozpoczynające się wakacje. W kolejnym dniu wzięli udział w poświęceniu Domu dla Ubogich im. Brata Alojzego Kosiby obok klasztoru franciszkanów, w którym Sługa Boży przez 60 lat pełnił posługę kwatermistrza i opiekuna ubogich. Po zakończeniu obrad, w niedzielę, członkowie Konferencji Episkopatu wzięli udział w poświęceniu sanktuarium bł. Jana Pawła II w Krakowie. Biskupi dziękowali też Bogu za 50 lat kapłaństwa metropolity krakowskiego kard. Stanisława Dziwisza i innych członków Episkopatu.

2. Biskupi przyjęli nowelizację IV przykazania kościelnego. W miejsce dotychczasowego zapisu, który brzmi: „*Zachowywać nakazane posty i wstrzeźliwość od pokarmów mięsnych, a w okresach pokuty powstrzymać się od udziału w zabawach*” przyjęto nowe brzmienie: „*Zachowywać nakazane posty i wstrzeźliwość od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymać się od udziału w zabawach*”. Oznacza to, że okres formalnego zakazu zabaw został ograniczony do Wielkiego Postu. Nie zmienia to jednak w niczym dotychczasowego charakteru każdego piątku jako dnia pokutnego, w którym katolicy powinni „modlić się, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia siebie przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać wstrzeźliwość” (por. kan. 1249-1250). Wyjątkiem są jedynie przypadające wtedy uroczystości. Jeśli więc w piątek katolik chciałby odstąpić ze słusznej przyczyny od pokutnego przeżywania tego dnia, winien uzyskać odpowiednią dyspensę.

3. Konferencja Episkopatu Polski zatwierdziła tekst deklaracji, która będzie podpisana podczas spotkania abp. Józefa Michalika ze zwierzchnikiem Kościoła Bizantyjsko-Ukraińskiego, abp. Światosławem Szewczukiem, który przybywa pod koniec czerwca do Warszawy. Deklaracja odnosi się do zbrodni wołyńskiej, której 70. rocznicę będziemy wkrótce po tej wizycie przeżywać. Tekst deklaracji, przygotowany w dialogu obu stron, wyrasta z ducha Ewangelii, która wzywa do uznania prawdy i wyznania win, aby wejść na drogę pojednania. Zachęcamy wszystkich do modlitwy za ofiary rzezi wołyńskiej, zwłaszcza w dniu 11 lipca i w poprzedzającą niedzielę.

4. Podczas posiedzenia biskupi z uwagą przyjęli informacje dotyczące nauczania religii w szkole, zwłaszcza w sprawie umożliwienia młodym ludziom zdawania egzaminu z religii na maturze, jeśli wybrałby ten przedmiot jako dodatkowy. Wobec zdecydowanej odmowy ze strony Ministerstwa Edukacji Narodowej biskupi przypominają, że w efekcie prowadzonych od wielu lat rozmów zostały opracowane przez stronę kościelną jasno określone standardy egzaminacyjne dla tego przedmiotu. Przeprowadzono także specjalistyczny pilotaż, znowelizowano podstawę programową nauczania religii tak, aby jej język był przystosowany do języka podstawy programowej kształcenia ogólnego opracowanej przez MEN.

Strona kościelna nie kryje zaskoczenia z powodu odmówienia młodym ludziom prawa do zdawania na maturze przedmiotu, którego uczą się wiele lat, otrzymują z niego ocenę na podstawie jawnych kryteriów wiedzy (a nie wiary – jak się to często błędnie sugeruje), ocena ta jest wliczana do średniej i widnieje na państwowym dokumencie, jakim jest świadectwo szkolne. Biskupi wyrażają nadzieję, że sprawa wyboru religii na maturze powróci do tematów zespołu wspólnego przedstawicieli strony kościelnej oraz Ministerstwa Edukacji Narodowej.

5. W związku z nasilającymi się próbami narzucania przez różne podmioty krajowe i zagraniczne demoralizujących treści i metod związanych z edukacją seksualną w przedszkolach i szkołach, biskupi wyrażają swój niepokój i zdecydowany sprzeciw. Zwracają się z apelem do wszystkich wierzących rodziców o czujność w tym względzie. Należy dołożyć wszelkich starań, aby chronić polskie dzieci i młodzież przed demoralizacją.

6. Biskupi zajęli się także sprawami Ruchu Światło-Życie, będącego jednym z najważniejszych katolickich ruchów odnowy w Polsce. Wyrzili życzenie, aby Ruch pozostał jednością, zgodnie z wolą swojego założyciela. Domy Kościół stanowi rodzinną gałąź tego Ruchu, zgodnie z zapisami zawartymi w „Statutach Stowarzyszenia Diakonia Ruchu Światło-Życie” zatwierdzonych przez biskupów polskich w roku 2000.

Biskupi dziękują rodzicom, nauczycielom, katechetom i wychowawcom za całoroczny trud pracy edukacyjnej w szkole. Niech nadchodzące wakacje będą okresem wypoczynku oraz odkrywania Boga w pięknie stworzenia. Na ten czas biskupi błogosławią dzieciom i młodzieży, a zwłaszcza wszystkim udającym się na Światowe Dni Młodzieży w Rio de Janeiro.

Podpisali:

Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce

Wieliczka – Kraków, 23.06.2013 r.

STANOWISKO KOMISJI WYCHOWANIA KATOLICKIEGO WS. ŁĄCZENIA KLAS PODCZAS ZAJĘĆ Z RELIGII

1. Rozporządzenie MEN w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach z 14 kwietnia 1992 r. wyraźnie ustala minimalną liczbę uczniów w danej klasie (oddziale), dla której należy zorganizować oddzielną lekcję religii? wynosi ona 7 (§ 2.1). Dopiero poniżej tej granicy klasy mogą być łączone.

2. Wobec niżu demograficznego i zmniejszającej się liczby uczniów w szkołach Komisja Wychowania stoi na stanowisku:

- jeśli wszystkie przedmioty w szkole nauczane są w klasach łączonych, ponieważ grozi to np. likwidacją placówki, można odstąpić od wspomnianego wyżej zapisu Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach co do minimalnej liczby uczniów;
- jeśli dotyczy to tylko nauczania religii i przedmiotów spoza ramowego planu nauczania lub przedmiotów typu: muzyka, plastyka? nie ma na to zgody.

3. Podczas rozmów, jakie Komisja Wychowania prowadzi z Ministerstwem Edukacji Narodowej, chociażby w kwestii *Rozporządzenia w sprawie ramowych planów nauczania* i określenia statusu nauczania religii w polskich szkołach i przedszkolach, wielokrotnie padało zapewnienie ze strony MEN: status nauczania religii w publicznych przedszkolach i szkołach się nie zmienia, a zatem jego organizacja winna odbywać się na dotychczasowych zasadach.

W imieniu Komisji
Ks. Marek Korgul
Sekretarz

Warszawa, 9 kwietnia 2013 r.

PREZYDIUM KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI PO ŚMIERCI ŚP. KARD. STANISŁAWA NAGY'EGO

W związku z wiadomością o śmierci śp. Księdza Kardynała Stanisława Nagy'ego, Prezydium Konferencji Episkopatu Polski pragnie przekazać, na ręce Księdza Kardynała Stanisława Dziwisza, Arcybiskupa Metropolity Kra-

kowskiego, wyrazy braterskiej jedności, serdecznej pamięci o Zmarłym oraz modlitwy, zanoszonej przed tron Boży w Jego intencji.

Wyrazamy Panu Bogu wdzięczność za osobę oraz kapłańską i biskupią posługę śp. Księdza Kardynała, jaką – z troskliwością dobrego pasterza – podejmował dla dobra Kościoła w Polsce i na świecie.

Życie i kapłańskie powołanie śp. Księdza Kardynała Stanisława było naznaczone wielkim oddaniem dla intelektualnego poznania i głoszenia prawd wiary oraz ściśle związane z prowadzonymi przez Niego badaniami naukowymi w dziedzinie teologii fundamentalnej i ekumenizmu. Będąc tak wybitnym profesorem, z pełnym gorliwością zaangażowaniem włączał się również bardzo chętnie w posługę kaznodziei i rekolekcjonisty. Jako bliski współpracownik Ojca Świętego bł. Jana Pawła II, wielokrotnie został obdarzony Jego zaufaniem. Ksiądz Kardynał Nagy był między innymi, z nominacji papieskiej, członkiem prestiżowej Międzynarodowej Komisji Teologicznej czy też, w charakterze eksperta, uczestnikiem Synodu Biskupów. Ojciec Święty Jan Paweł II potwierdził Jego zasługi i oddanie Kościołowi, powołując go w 2003 r. do grona kardynałów.

W łonie Konferencji Episkopatu Polski śp. Ksiądz Kardynał służył nieocenioną i wielką pomocą, pracując w różnych gremiach Konferencji. Dał się poznać jako człowiek otwartego umysłu i wrażliwego serca na bieżące sprawy Kościoła w Polsce.

Niech sam Bóg będzie Jego nagrodą.

Prezydium Konferencji Episkopatu Polski

† Józef Michalik

Przewodniczący KEP

† Stanisław Gądecki

Zastępca Przewodniczącego KEP

† Wojciech Polak

Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, 5 czerwca 2013 r.

NOWE BŁOGOSŁAWIONE POLKI

Dnia 9 czerwca 2013 r. podczas uroczystej Mszy św. celebrowanej w krakowskim Sanktuarium Miłosierdzia Bożego kard. Angelo Amato, prefekt Kongregacji ds. Kanonizacyjnych, zaliczył w poczet błogosławionych dwie pol-

skie zakonnice: Zofię Czeską i Małgorzatę Łucję Szewczyk. W wydarzeniu tym wzięli udział biskupi i arcybiskupi z całej Polski, księża z kraju i zagranicy, siostry prezentki i serafitki oraz ok. 20 tys. wiernych.

Bl. Zofia Czeska, zwana krakowską Matką Teresą XVII w. urodziła się w 1584 r., jako trzecie z dziewięciorga dzieci Katarzyny i Mateusza Maciejowskich. W wieku 16 lat wyszła za mąż za Jana Czeskiego, dziedzica miejscowości Czechy nieopodal krakowskich Słomnik. Sześć lat później została bezdzietną wdową i postanowiła poświęcić się Bogu i pomocy najbardziej potrzebującym – głównie osieroconym dziewczętom. Dla nich, w dwóch krakowskich kamienicach przy ul. Szpitalnej stworzyła instytut wychowawczy, czyli Dom Panieński Ofiarowania Najświętszej Marii Panny, zwany także domem sierocym. – Dała im dom, chleb a przede wszystkim wykształcenie. W tamtych czasach było to nie do pomyślenia. Po trochu była więc rewolucjonistką – mówi siostra Paulina z sekretariatu ds. beatyfikacji Zofii Czeskiej. Jak dodaje jednak to nie edukacyjny trud czyni ją błogosławioną. – To jej ofiarność i serce, otwarte dla wszystkich. Również to, że w trudnych czasach po soborze Trydenckim, gdy kościół musiał dokonać zmian w swoich strukturach czynnie włączyła się w proces jego odnowy – przekonuje zakonnica. Jej wyraźnym znakiem stał się żeński zakon, w który przekształcił się instytut. Pierwsze, nieklauzurowe Zgromadzenie Panien Ofiarowania NMP powstało jednak dopiero w 10 lat po śmierci swojej założycielki w 1660 r.

Na szczeblu diecezjalnym, proces beatyfikacyjny Zofii Czeskiej rozpoczął się w 1995 r., zakończył 2 lata później. 27 czerwca 2011 r. Benedykt XVI wydał zgodę na ogłoszenie dekretu uznającego heroiczną cnót krakowskiej zakonnicy.

Małgorzata Łucja Szewczyk urodziła się w 1828 r. na Wołyniu. Gdy we wczesnym dzieciństwie straciła rodziców jej wychowaniem zajęła się przyrodnia siostra. Dzięki jej staraniom Łucja od najmłodszych lat angażowała się w służbę przy parafialnym kościele, później również, jako członek III zakonu św. Franciszka. – Przygotowywała dzieci do pierwszej komunii, uczyła szacunku do miejsc świętych, pomocy ludziom chorym. Te ideały otwartości i miłości do drugiego człowieka wyniosła właśnie z domu rodzinnego – mówi przełożona generalna zgromadzenia serafitek siostra Joanna Wiśniowska. Jako osoba świecka przez 2 lata pracowała w Ziemi Świętej, opiekując się pielgrzymami. Po powrocie do kraju w roku 1880 udała się do Zakroczymia, gdzie wspólnie z ojcem Honoratem Koźmińskim założyła ukryte jeszcze Zgromadzenie Sióstrzyczek Ubogich, które kilka lat później przekształciła w habitowe już Zgromadzenie Córki Matki Bożej Bolesnej. Swoje powołanie odnalazła w służbie chorym i ubogim. – Posługiwała im po domach, samotnych zbierała do domów

starców i ochronek, które sama tworzyła. Tym, co pozostawiła swoim siostram, jako duchowy testament było właśnie wyczulenie na ubóstwo. To, że jeśli ktoś zaufa Bogu i odda mu wszystko, On naprawdę go poprowadzi – twierdzi przeorysza. Swoim zgromadzeniem siostra Małgorzata kierowała nieprzerwanie do roku 1904, gdy z powodów zdrowotnych zrezygnowała z funkcji przełożonej. Zmarła rok później w domu zakonnym w Nieszawie. Od 1951 r. jej doczesne szczątki spoczywają w krużganku kościoła serafitek w Oświęcimiu.

DEKLARACJA W 70-TĄ ROCZNICĘ ZBRODNI WOŁYŃSKIEJ

Deklaracja

Arcybiskupa Większego Światosława Szewczuka, Metropolity Kijowsko-Halicckiego Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego,
Arcybiskupa Józefa Michalika, Metropolity Przemyskiego obrz. łac., Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski,
Arcybiskupa Mieczysława Mokrzyckiego, Metropolity Lwowskiego obrz. łac., Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy,
Arcybiskupa Jana Martyniaka, Metropolity Przemysko-Warszawskiego, Kościoła bizantyńsko-ukraińskiego.

*„Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej
wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to,
co jednoczy, niż to, co dzieli” (bł. Jan Paweł II)*

Spotykamy się w Warszawie, w przededniu obchodów 70-tej rocznicy zbrodni na Wołyniu, których symbolem stały się wydarzenia z 11 lipca 1943 r. Ofiarami zbrodni i czystek etnicznych stały się dziesiątki tysięcy niewinnych osób, w tym kobiet, dzieci i starców, przede wszystkim Polaków, ale także Ukraińców, oraz tych, którzy ratowali zagrożonych sąsiadów i krewnych. Ofiara ich życia wzywa nas w tych rocznicowych dniach do szczególnie głębokiej refleksji, do gorliwej modlitwy o odpuszczenie grzechów i przebaczenie, a także o łaskę stawania w prawdzie wobec Boga i ludzi. 70-lecie tych tragicznych wydarzeń stanowi również kolejną okazję, aby zwrócić się z apelem do Polaków i Ukraińców o dalsze kroki na drodze do braterskiego zbliżenia, które jest niemożliwe bez szczerego pojednania. Zachęca nas także do tego obchodzony w tym roku jubileusz 1025-lecia Chrztu Rusi oraz pierwszy rok

przygotowań do obchodów 1050-lecia Chrztu Polski. A przecież ochrzczony człowiek i naród przyjmuje nie tylko odpuszczenie grzechów i otrzymuje nadzieję zbawienia, ale także gotowość życia Ewangelią Jezusa Chrystusa z jej nakazem przebaczenia win.

Jesteśmy świadomi, że tylko prawda może nas wyzwolić (por. J 8,32); prawda, która niczego nie upiększa i nie pomija, która niczego nie przemilcza, ale prowadzi do przebaczenia i darowania win. Jako dzieci jednego Ojca w niebie kierujemy do Jego miłosierdzia prośbę o przebaczenie w duchu słów Modlitwy Pańskiej: „Odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”. Pamiętamy przy tym o pięknych kartach współzycia naszych narodów, o radościach i sukcesach współpracy, ale i o krzywdach, jakie zostały wyrządzone zwłaszcza w trakcie II wojny światowej i w jej następstwie. Wiemy, że chrześcijańska ocena zbrodni wołyńskiej domaga się od nas jednoznacznego potępienia i przeproszenia za nią. Uważamy bowiem, że ani przemoc, ani czystki etniczne nigdy nie mogą być metodą rozwiązywania konfliktów między sąsiadującymi ludami czy narodami, ani usprawiedliwione racją polityczną, ekonomiczną czy religijną.

Pragniemy dzisiaj oddać hołd niewinnie pomordowanym, ale i przepraszać Boga za popełnione zbrodnie oraz raz jeszcze wezwać wszystkich, Ukraińców i Polaków, zamieszkujących zarówno na Ukrainie, jak i w Polsce oraz gdziekolwiek na świecie, do odważnego otwarcia umysłów i serc na wzajemne przebaczenie i pojednanie.

Przypominamy słowa kard. Lubomira Huzara z 2001 r., że „niektórzy synowie i córki Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego wyrządzali zło – niestety świadomie i dobrowolnie – swoim bliźnim z własnego narodu i z innych narodów”. Jako zwierzchnik Kościoła greckokatolickiego pragnę powtórzyć te słowa dzisiaj i przeprosić Braci Polaków za zbrodnie popełnione w 1943 r.

W imię prawdy uważamy, że przeproszenia i prośby o wybaczenie wymaga postawa tych Polaków, którzy wyrządzali zło Ukraińcom i odpowiadali przemocą na przemoc.

Jako przewodniczący Episkopatu Polski kieruję do Braci Ukraińców prośbę o wybaczenie.

Do dzisiaj Polacy i Ukraińcy noszą w swojej pamięci bolesne rany i wspomnienia tragedii wołyńskiej. W sposób szczególnie widoczne są one w społeczeństwie współczesnej Ukrainy, którego dobro duchowe jest najważniejsze także dla Kościoła Rzymskokatolickiego na Ukrainie. Dlatego z gorącą troską, jako przewodniczący Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy przyłączam się do apelu o pojednanie. Mam nadzieję, że pomimo tragicznej przeszłości możliwe są dobrosąsiedzkie i chrześcijańskie relacje Polaków i Ukraińców, gdziekolwiek się spotykają, współpracują i myślą o przyszłości.

Za godny potępienia uważamy skrajny nacjonalizm oraz szowinizm. To on bowiem, obok ateistycznego i totalitarnego komunizmu oraz nazizmu, był ideologią, która w trakcie XX stulecia spowodowała miliony ofiar.

To, co niektórym jawiło się wówczas jako usprawiedliwione w oczach Boga, okazało się bezwzględny deptaniem Jego przykazań. Przed obliczem Pana, w świetle Jego kategorycznego żądania „Nie zabijaj!”, wyrażamy gorzką świadomość przewinień, gdyż nic nie usprawiedliwia wzajemnej wrogości, prowadzącej aż do przelewu bratniej krwi.

Obiektywne poznanie faktów oraz ukazanie rozmiarów tragedii i dramatów przeszłości staje się dzisiaj pilną sprawą historyków i specjalistów, bo tylko poznanie prawdy historycznej wyciszyć może narosłe wokół tej sprawy emocje. Apelujemy więc do polskich i ukraińskich naukowców o dalsze badania oparte na źródłach i o współdziałanie w wyjaśnianiu okoliczności tych przerażających zbrodni, jak również sporządzenie listy imion wszystkich, którzy ucierpieli. Widzimy też potrzebę godnego upamiętnienia ofiar w miejscach ich śmierci i największego cierpienia.

Pragniemy przypomnieć, że katolicy biskupi polscy i ukraińscy rozpoczęli rozmowy o potrzebie pojednania obu Kościołów i narodów już w październiku 1987 r. na spotkaniu w Rzymie poprzedzającym millennium chrztu Rusi Kijowskiej. W rok później doszło do historycznej liturgii na Jasnej Górze z udziałem kard. Józefa Glempa oraz kierującego Kościołem Grekokatolickim kard. Myrosława Lubacziwskiego. Milenijne obchody Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego na Jasnej Górze, w duchowej stolicy Polski, były istotnym krokiem zwiastującym wyjście tego Kościoła z podziemia w ZSRR, prześladowanego tam i zakazanego.

Profetyczne znaczenie miały słowa bł. Jana Pawła II wypowiedziane we Lwowie w 2001 r.: „Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to, co jednoczy, niż to, co dzieli, ażeby razem budować przyszłość opartą na wzajemnym szacunku, na braterskiej wspólnocie, współpracy i autentycznej solidarności”.

W czerwcu 2005 r. w Warszawie i we Lwowie ogłoszony został wspólny list Synodu Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego i Konferencji Episkopatu Polski. Obie strony wypowiedziały wówczas słowa: „Przebaczamy i prosimy o przebaczenie!”, będące wcześniej fundamentem pojednania polsko-niemieckiego, z nadzieją, że zaowocują teraz w relacjach polsko-ukraińskich. Wolę takiego działania potwierdziły tysiące wiernych, odpowiadając: „Amen”.

Dziś oddajemy hołd i czcimy pamięć tych Ukraińców i Polaków, którzy ryzykując życiem, ratowali bliźnich przed zagładą lub też w inny sposób stawali w ich obronie w tych dramatycznych czasach. Modlimy się wspólnie o wieczne odpoczywanie dla wszystkich niewinnych ofiar, które zginęły w 1943 r. na

Wołyniu. Modlimy się także o miłosierdzie Boże dla tych, którzy ulegli ideologii przemocy i nienawiści, a także o to, by wojna, która już dawno wygasła na naszych ziemiach, nie trwała dziś w sercach ludzi. Dlatego myśląc o obecnych i przyszłych pokoleniach, powtarzamy w imieniu naszych Kościołów, że nienawiść i przemoc zawsze jest degradacją człowieka i narodu, przebaczenie, braterstwo, współczucie, pomoc i miłość stają się natomiast trwałym i godnym fundamentem kultury współzycia ludzkiego.

Myśląc o przyszłości jesteśmy świadomi, że bez wzajemnego pojednania nasz Kościół nie byłby wiarygodny w wypełnianiu swej ewangelicznej misji, a nasze narody nie będą miały perspektywy współpracy i rozwoju w płaszczyźnie tak religijnej, jak i politycznej. Uważamy też, że współpraca wolnej Polski z wolną Ukrainą jest niezbędna, by w tej części Europy panował pokój, ludzie cieszyli się wolnością religijną, a prawa człowieka nie były zagrożone. Widzimy też potrzebę wspólnego świadectwa chrześcijan z Polski i Ukrainy w jednoczącej się Europie. Wspólnie stajemy w obliczu wyzwań, jakie stwarza sekularyzacja i próba organizacji życia „jakby Bóg nie istniał”. Jesteśmy częścią historii Bożej miłości i – zgodnie z zachętą Ojca Świętego Franciszka – powinniśmy być ogniwem tej miłości w świecie. Kościoły, które doświadczyły męczeństwa, mają szczególne prawo do przypominania Europie o jej chrześcijańskich korzeniach.

Niech Bóg wejrzy na Kościół żyjący na naszych ziemiach i pomoże polskiemu oraz ukraińskiemu narodowi, aby żyjąc w pokoju dzieliły się swym duchowym bogactwem oraz wносиły swój wkład w jedność i przyszłość Europy!

Ślemy też braterskie pozdrowienia Braciom Prawosławnym, wierząc, że proces wzajemnego pojednania uzdrowi rany, które są przeszkodą nie tylko w harmonijnym współzyciu narodów, ale i w szczerym dążeniu do jedności Chrystusowego Kościoła.

**+ Józef Michalik, Arcybiskup
Metropolita Przemyski obrz. lac.,
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski**

**+ Światosław Szewczuk, Arcybiskup Większy
Metropolita Kijowsko-Halicki Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego**

**+ Jan Martyniak, Arcybiskup
Metropolita Przemysko-Warszawski Kościoła bizantyńsko-ukraińskiego**

**+ Mieczysław Mokrzycki, Arcybiskup
Metropolita Lwowski obrz. lac.
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy**

Warszawa, 28 czerwca 2013 r.

**PRZEMÓWIENIE ABP. JÓZEFA MICHALIKA
PODCZAS SPOTKANIA BISKUPÓW KOŚCIOŁA
GRECKOKATOLICKIEGO UA I KOŚCIOŁA W POLSCE
PRZED PODPISANIEM WSPÓLNEJ DEKLARACJI
W 70. ROCZNICĘ ZBRODNI WOŁYŃSKIEJ
– WARSZAWA – SEKRETARIAT KEP, 28 CZERWCA 2013**

Pragnę powitać, w imieniu Konferencji Episkopatu Polski, a więc w imieniu także Księdza Arcybiskupa Jana Martyniaka i Księdza Biskupa Włodzimierza Juszczyka, którzy są członkami Konferencji Episkopatu Polski, a także w imieniu własnym, Dostojnych Gości – Delegatów Synodu Ukraińskiej Cerkwi Greckokatolickiej, a także Kościoła Rzymskokatolickiego na Ukrainie.

Witam Jego Eminencję Księdza Arcybiskupa Większego Światosława Szewczuka, Zwierzchnika Cerkwi Greckokatolickiej,

Księdza Arcybiskupa Mieczysława Mokrzyckiego, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Rzymskokatolickiego na Ukrainie,

Księdza Arcybiskupa Ihora Woźniaka, Metropolitę Lwowskiego,

Arcybiskupa Wołodymyra Wijtyszyna, Metropolitę Iwano-Frankowskiego,

Arcybiskupa Wasyla Semeniuka, Metropolitę Tarnopolsko-Zborowskiego i towarzyszące im osoby.

Witam również wszystkich Księży i Gości obecnych na tej sali, wszystkich naszych Gości.

Historia Kościoła na Ukrainie ma ponad tysiąc lat. Spotykamy się w cieniu uroczystości związanych z uczczeniem 1025. rocznicy Chrztu Rusi (988 r. – Włodzimir Wielki), co dało początek historycznym relacjom naszych chrześcijańskich narodów (966 r. – Mieszko I i Chrzest Polski). Relacje te miały karty piękne i twórcze, ale bywały też i momenty trudne, pełne napięć, nieporozumień i bólów.

Tragedią ludzkości jest to, że najczęściej historię naszych narodów piszemy historią bitew i wojen, tych wygranych i tych przegranych, a przecież w oczach chrześcijanina nie ma wojen zwycięskich, skoro jest grzech zabójstwa, śmierć, nienawiść i ból osieroconych rodzin, skoro jest przemoc i zniszczenie.

Nasze spotkanie jest kontynuacją rachunku sumienia naszych świątłych poprzedników: śp. Kardynała Józefa Glempa i Arcybiskupa Myrosława Lubacziwskiego a także żyjącego jeszcze Kardynała Lubomyra Huzara, którzy w duchu wiary słusznie uznali, że biskupi naszych Kościołów nie mogą patrzeć obojętnie na trudną historię naszych sąsiednich narodów, chrześcijańskich narodów.

Nie zamierzaliśmy i nie chcemy aspirować do dokonywania aktów politycznych, bo nie polityka jest polem naszej służby, chociaż staramy się Ewan-

gelię Chrystusa przykładać do każdego wymiaru rzeczywistości, w której żyjemy.

I nie będzie zarozumiałością jeśli powiem, że Ewangelię chcemy przyłożyć także na bolesne, ciągle krwawiące w ludzkich umysłach i sercach rany, dotyczące historii relacji naszych narodów, będąc dziećmi dziedzictwa Polski i Ukrainy.

W tym roku przeżywamy rocznicę jednego z takich bolesnych wydarzeń, a samo określenie tego wydarzenia sprawia trudność historykom, lingwistom i politykom. 70 lat temu, w lipcu 1943 r. na Wołyniu bratobójczą śmiercią zginęły dziesiątki tysięcy Polaków oraz tych Ukraińców, którzy bezskutecznie próbowali ich ratować. I tu nie są ważne liczby ofiar, historycy mówią o 60 a nawet 120 tysiącach ofiar tamtych wydarzeń. Przerażające jest to, że i zabójcy i ofiary byli przez całe życie mieszkańcami tej samej wioski czy miasta, że byli sąsiadami, żenili się i tworzyli niekiedy dwujęzyczne i dwuwyznaniowe rodziny.

Niestety, ponownie Kain zabijał brata Abla, a tym boleśnieszce było to, że od prawie tysiąca lat obydwaj wsłuchani byli w nauczanie Chrystusa, który przestrzegał przed nienawiścią, przed grzechem i życie swoje oddał za nieprzyjaciół, polecając, że zło należy dobrem zwyciężać. I dlatego, zwłaszcza nas chrześcijan, nic nie usprawiedliwia przed nienawiścią, odwetem, chęcią zemsty czy próbą zakłamania naszych własnych win.

Nie wystarczy ubolewanie nad przeszłością, jeśli nie staramy się wyciągać wniosków na przyszłość. Inicjatywa Waszej Eminencji i Waszych Ekscelencji jest dowodem, że naprawdę chcemy myśleć Ewangelią i żyć Ewangelią i dziękujemy dziś Bogu za siłę, którą daje ludziom do otwarcia oczu i sumień i do podjęcia nawet trudnych kroków.

Wołyń jest przykładem słusznej tęsknoty za własnym, samodzielnym państwem, bo każdy naród ma prawo do własnej niezależności i samodzielności. Dobrze to wiedzą Polacy, którzy skazani byli niejednokrotnie w historii na utratę własnej niepodległości. A i dziś bywa, że słyszymy jakże słuszne i pełne niepokoju pytania o przyszłość narodu i niezawisłość Ojczyzny. Czy jednak we właściwy sposób o to zabiegamy?

Wielka przestroga Wołynia niech dotrze do nas wszystkich, że nawet do szlachetnych celów trzeba zmierzać nie na skróty, nie wszelkimi sposobami, ale słuchając sumienia uformowanego Ewangelią, posługując się godnymi środkami. Tożsamość narodu i Kościoła buduje się kulturą współzycia, tolerancją, wspaniałomyślnością, gotowością do przebaczenia i wiarą w dobro drzemające w sercu drugiego człowieka, a nie sprytem, chytryością, przebiegłością bez zasad czy przemocą.

Warto i trzeba pytać się czy tego uczymy naszych kapłanów i czy do takich ofiar zachęcemy nasz lud.

Naszym Kościołom i naszym narodom, Polakom i Ukraincom, potrzebne są słowa i znaki profetyczne, które najczęściej odkrywają zakamarki ludzi uwikłanych, ale zapadają głęboko w serca pokorne, prawe i czyste, a „Bóg pokornym łaski daje” (tylko pokornym!) i tylko dzięki łasce Bożej może się dokonać prawdziwe przebaczenie, pojednanie i oczyszczenie.

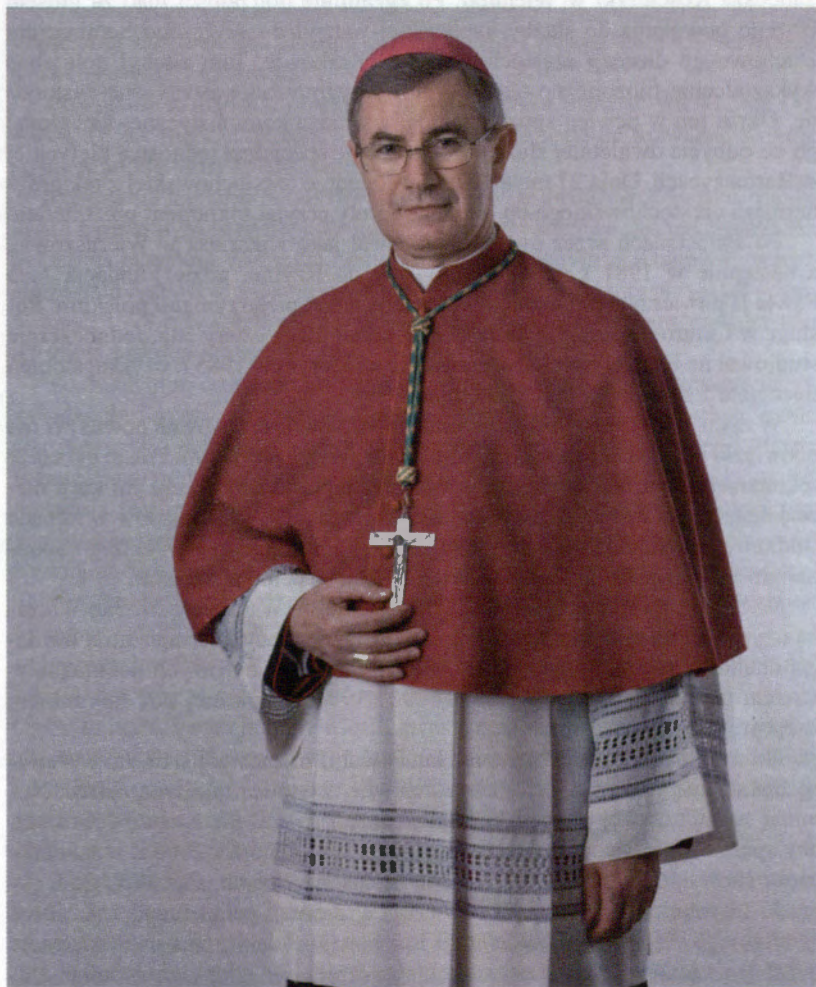
Z tym większym szacunkiem przyjmujemy propozycję programu, który stanowi część milenijnych uroczystości Chrztu Ukrainy: zaczynając od spraw najtrudniejszych, aby następnie podjąć dalsze kroki ku wzajemnemu zbliżeniu. Prosimy Boga, aby pomógł nam wzajemnie ubogacić się tymi kontaktami i szczerością serc.

Nie wstydzimy się prosić o wybaczenie, bo wiemy, że zbrodnia wołyńska to nie jedyny trudny, bolesny i wstydlivy moment w naszej historii. Wiemy, że pół nienawiści, odwetu i śmierci niezasłużonej było i jest wiele, także ze strony Polaków i trzeba to także piętnować i przepraszać Boga i ludzi, aby wyrwać uprzedzenie zarówno z ukraińskich jak i polskich serc.

Tylko Bóg może wlać mądrość i pokój do naszych serc, tylko łaska Ducha Świętego zdolna jest prostować ludzkie sumienia, nasze sumienia, i dlatego całym sercem przepraszamy Pana Boga i Was wszystkich i prosimy o miłosierdzie Boże dla nas, naszych Kościołów i naszych narodów.

KOŚCIÓŁ DIECEZJALNY

NOWY PASTERZ KOŚCIOŁA RZESZOWSKIEGO

Ks. bp Jan Wątroba

Nuncjatura Apostolska w Polsce poinformowała 14 czerwca 2013 r., że ojciec święty Franciszek przyjął rezygnację ks. bp. Górnego z urzędu ordynariusza diecezji rzeszowskiej, a na jego miejsce mianował ks. bp. Jana Wątrobę, dotychczasowego biskupa pomocniczego diecezji częstochowskiej.

Bp Jan Wątroba, nowy ordynariusz diecezji rzeszowskiej, pochodzi z miejscowości Biała koło Wielunia. Na świat przyszedł 4 grudnia 1953 r. w Wieluniu. W latach 1968-1972 kształcił się w Liceum Ogólnokształcącym im. Tadeusza Kościuszki w Wieluniu. Po egzaminie dojrzałości idąc za głosem Bożego powołania do służby kapłańskiej wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego diecezji częstochowskiej w Krakowie. Tam zdobył potrzebne wykształcenie filozoficzno-teologiczne i przygotowanie ascetyczno-pastoralne. Okres ten w pewien sposób zakłóciły władze komunistyczne, zmuszając go do odbycia dwuletniej służby wojskowej w specjalnej jednostce kleryckiej w Bartoszycach. Dnia 27 maja 1979 r. w katedrze częstochowskiej z rąk ordynariusza częstochowskiego bp. Stefana Bareły przyjął sakrament prezbiteratu.

Po święceniach przez dwa lata pracował jako wikariusz w Wieruszowie, a następnie w 1981 r. został skierowany do Rzymu, gdzie Fundacja Jana Pawła II powierzyła mu troskę duszpasterską nad pielgrzymami polskimi. Posługę w Centro Pastorale „Corda Cordi” pełnił przez cztery lata. Jednocześnie studiował na Uniwersytecie Laterańskim, na którym w 1985 r. uzyskał stopień licencjata z zakresu teologii pastoralnej.

W lipcu 1985 r. nowy biskup częstochowski Stanisław Nowak powierzył mu obowiązki sekretarza i kapelana, które pełnił przez 9 lat. W tym czasie był także sekretarzem wydziału duszpasterskiego oraz rzecznikiem prasowym kurii diecezjalnej. Pełnił też obowiązki ojca duchownego młodych kapłanów w ramach studium „Tirocinium pastorale”. W roku 1994 został rektorem Wyższego Seminarium Duchownego w Częstochowie i funkcję tę pełnił przez 6 lat.

W 1999 r. na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie ks. Jan Wątroba uzyskał stopień doktora teologii na podstawie pracy „Permanentna formacja duchowa kapłanów w świetle soborowych i posoborowych dokumentów Urzędu Nauczycielskiego Kościoła (1963-1994)” napisanej pod kierunkiem ks. prof. Stanisława Urbańskiego.

Dnia 20 kwietnia 2000 r. papież Jan Paweł II mianował ks. dr. Jana Wątrobę biskupem pomocniczym w Częstochowie ze stolicą tytularną *Bisica*. Nominat za motto swej posługi biskupiej przyjął słowa: *Ecce venio* („Oto idę, aby spełnić wolę Twoją”). Sakrę biskupią przyjął 20 maja 2000 r. w katedrze częstochowskiej. Udzielili mu jej: abp Stanisław Nowak oraz abp Józef Ziściński i bp Antoni Długosz. W macierzystej diecezji pełnił urząd wikariusza generalnego. W ramach Konferencji Episkopatu Polski przez dwie kadencje był delegatem ds. duszpasterstwa kobiet, później był członkiem Komisji Duchowieństwa, a w 2013 r. wybrany został przewodniczącym Rady ds. Rodziny.

ŻYCZENIA PRYMASA POLSKI ARCYBISKUPA JÓZEFA KOWALCZYKA DLA BISKUPA JANA WĄTROBY

**Drogi Księżo Biskupie Janie
Pasterzu Kościoła rzeszowskiego!**

Z radością przyjąłem wiadomość o wyniesieniu Cię przez Ojca Świętego Franciszka do godności biskupa diecezjalnego i powierzeniu Ci pasterskiej troski o Kościół rzeszowski.

Powołanie kapłańskie i biskupie to wielka łaska Boża, to wielki „dar i tajemnica”, jak pięknie określił to bł. Jan Paweł II w tytule rozważań z okazji swojego jubileuszu kapłańskiego.

Powołanie kapłańskie odkrywałeś najpierw w swoim środowisku rodzinnym i parafialnym w Białej k. Wielunia. Później rozeznawałeś je i umacniałeś w Częstochowskim Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie. Wreszcie zostało ono potwierdzone święceniami kapłańskimi, które przyjąłeś w dniu 27 maja 1979 r. w katedrze częstochowskiej, z rąk ówczesnego pasterza tego Kościoła biskupa Stefana Baryły.

Po dwuletnim doświadczeniu duszpasterskim w parafii w Wieruszowie wyjechałeś do Rzymu, aby tam, w ramach Fundacji Jana Pawła II, objąć troską duszpasterstwo polskich pielgrzymów przybywających do Wiecznego Miasta. Jednocześnie podjąłeś studia na Uniwersytecie Laterańskim, uzyskując stopień licencjata teologii, a następnie doktora teologii w Warszawie. Współpracując przykładowo ze swoim biskupem, jako jego sekretarz, troszczyłeś się o nowe powołania kapłańskie i o formację duchową kapłanów w oparciu o nauczanie Soboru Watykańskiego II i najnowsze dokumenty Urzędu Nauczycielskiego Kościoła.

Papież Jan Paweł II, znający Cię osobiście i w oparciu o dokumentację przekazaną przeze mnie jako Nuncjusza Apostolskiego w Polsce, mianował Cię w dniu 20 kwietnia 2000 r. biskupem pomocniczym archidiecezji częstochowskiej, które to zadanie wypełniałeś gorliwie i przykładowo. Ojciec Święty Franciszek powierzył Ci w dniu 14 czerwca 2013 r. troskę pasterską o diecezję rzeszowską, mianując Cię jej biskupem diecezjalnym.

Drogi Biskupie Janie!

Przejmujesz bogate dziedzictwo duchowe Kościoła rzeszowskiego, budowane z wielkim oddaniem przez pierwszego pasterza tej diecezji biskupa Kazimierza Górnego, jego współpracownika, a także przez kapłanów i lud Boży. Masz tego duchowego dziedzictwa strzec i je ubogacać tak, aby współczesne

pokolenie wiernych, oddane Twojej pasterskiej opiece i przewodnictwu, mogło wzrastać w wierze, nadziei i miłości oraz budować komuniję ludu Bożego w diecezji rzeszowskiej.

Matka Boża Częstochowska niech Cię osłania hetmańskim płaszczem jako Matka Kościoła, a słowa modlitwy bł. Jana Pawła II, wypowiedziane w 2000 r. podczas Mszy św. z okazji Jubileuszu Biskupów, niech staną się także Twoją modlitwą: „Daj nam, o Panie, mądrość serca. (...) Aby otrzymać ten dar, niezbędny warunek dobrego rządzenia Kościołem, my pasterze musimy jako pierwsi przejść przez Niego, «bramę owiec» (por. J 10,7). Musimy naśladować Dobrego Pasterza (J 10,11.14), aby wierni słuchając nas słyszeli Jego, a idąc za nami szli za Nim, jedynym Zbawicielem wczoraj, dziś i na wieki”.

Szczęść Boże na tej nowej drodze powołania biskupiego!

† *Józef Kowalczyk*
Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski

LIST NUNCJUSZA APOSTOLSKIEGO ABP. C. MIGLIORE DO BP. K. GÓRNEGO (N. 3464/13)

Ekscelencjo,

W nawiązaniu do mojego listu z dnia 11 bm. (o tym samym numerze protokołu), którym przekazałem komunikat o przyjęciu przez Ojca Świętego Franciszka rezygnacji Waszej Ekscelencji z posługi Biskupa Rzeszowskiego i mianowaniu następcy na urządzie, uprzejmie informuję, że Ojciec Święty zleca Księdzu Biskupowi posługę biskupią w charakterze Administratora Apostolskiego Diecezji Rzeszowskiej do czasu kanonicznego objęcia urzędu biskupa diecezjalnego przez następcę.

Łączę wyrazy szacunku i ponawiam serdeczne pozdrowienie w Panu.

+ *Celestino Migliore*
Nuncjusz Apostolski

Warszawa, 14 czerwca 2013 r.

NAUCZANIE BISKUPÓW

SŁOWO BISKUPA RZESZOWSKIEGO Z OKAZJI KORONACJI OBRAZU MATKI BOŻEJ KRÓLOWEJ ŚWIATA – OPIEKUNKI LUDZKICH DRÓG W SOKOŁOWIE MAŁOPOLSKIM ORAZ BEATYFIKACJI ZAŁOŻYCIELEK ZGROMADZENIA SIÓSTR PREZENTEK I SERAFITEK

Drodzy Bracia Kapłani, Drodzy Diecezjanie – Bracia i Siostry.

Rok Wiary, przeżywamy w Kościele, niesie raz po raz różnorakie wydarzenia, które winny budzić w nas świadomość wiary i zarazem pomagać, by była przez nas wyznawana, celebrowana, przeżywana i przemodlona. Chodzi nam wszystkim o odnalezienie na nowo drogi wiary, aby coraz wyraźniej ukazywać radość i odnowiony entuzjazm, które rodzi spotkanie z Chrystusem (Benedykt XVI, *Porta fidei*).

1. Moi Drodzy Bracia i Siostry – z radością informuję, że po wieloletnim przygotowaniu w sobotę, 8 czerwca br., w Sokołowie Małopolskim będzie miała miejsce koronacja łaskami słynącego wizerunku Matki Bożej Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Dróg. Obraz Matki Bożej Sokołowskiej, namalowany w XVII w., czczony był przez wiernych ze szczególnym nabożeństwem już w pierwszej połowie XVIII wieku, co potwierdził Biskup przemyski Krzysztof Jan Szembek, wizytując parafię w Sokołowie w 1721 r. Napisał, że obraz, otoczony licznymi wotami, za doznane łaski, znajdował się w kościele mieszkańskim – pod wezwaniem Ducha Świętego. Biskup Wacław Hieronim Siemek podczas swojej drugiej wizytacji parafii sokołowskiej w 1754 r. odpowiedział pozytywnie na prośby wiernych, dotyczące kanonicznego uznania cudowności obrazu Królowej Świata. O znaczeniu i zasięgu sanktuarium oraz istnieniu licznych czcicieli Matki Bożej spoza parafii świadczyło m.in. Bractwo Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny powstałe w roku 1698.

W ciągu wieku do konfraterni należało ponad tysiąc osób, także z sąsiednich parafii, a nawet z diecezji krakowskiej. Podczas zaborów bardzo utrudnione było szerzenie kultu łaskami słynącego wizerunku. Ale duszpasterze sokołowscy nie poddawali się, wraz z ludem pielęgnowali nabożeństwo do Matki Bożej Królowej Świata, połączone z nabożeństwami różańcowymi i odpustem w pierwszą niedzielę października.

W 1965 r., w Roku Maryjnym w kościele sokołowskim odbyły się jedne z głównych obchodów religijnych na terenie diecezji przemyskiej. O koronacji obrazu Matki Bożej Sokołowskiej myślał ordynariusz przemyski abp Ignacy Tokarczuk. Jednak podkreślić trzeba, że bardzo wiele działań w tej sprawie podejmował Ksiądz Prałat Mieczysław Wajda.

W ostatnich latach miłość do Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Dróg została ubogacona przez ożywienie nabożeństwa pierwszych sobót miesiąca, codzienną modlitwą różańcową wiernych w kościele, wprowadzeniem nabożeństw fatimskich. Mieszkańcy Sokołowa i Czciiele Matki Najświętszej przygotowują się do uroczystości pod kierunkiem Księdza Proboszcza Jana Prucnala. Został odnowiony kościół parafialny i jego obejście, przygotowano nowy ołtarz dla obrazu, odbyły się trzy konferencje naukowe dotyczące kultu obrazu, przygotowano wydawnictwa dotyczące parafii, obrazu Matki Bożej i jego kultu. Diecezjalna Komisja ds. Koronacji od 2002 r. badała warunki i wyznaczała konkretne zadania, przygotowujące koronację obrazu Matki Bożej Sokołowskiej. W ostatnim czasie został powołany Komitet Koronacyjny, aby przygotować wspólnotę parafii i świątynię do wydarzenia, jakim będzie koronacja. Uroczystość ta odbędzie się w sobotę, 8 czerwca o godz. 11.00. Do udziału w niej serdecznie zapraszam wszystkich Braci Kapłanów – będzie to dzień modlitwy o świętość kapłanów. Gorące zaproszenie kieruję do sióstr zakonnych, do ruchów, stowarzyszeń i duszpasterstw oraz wszystkich Drogich Diecezjan. Niech liczny udział wiernych w tej uroczystości będzie znakiem naszej miłości do Matki Bożej, która chce nam towarzyszyć na wszystkich drogach życia. Jest naszą Matką, Orędowniczką i Królową. Przed Jej wizerunkiem chcemy modlić się również za tych, którzy w poszukiwaniu pracy opuścili swoją Ojczyznę, a rozrzucony są po całym świecie.

2. Moi Drodzy Diecezjanie. Innym, pięknym owocem Roku Wiary będzie beatyfikacja Matki Zofii Czeskiej – założycielki Zgromadzenia Sióstr Prezentek oraz Matki Łucji Szewczyk – założycielki Zgromadzenia Sióstr Serafitek. Uroczystość tę będziemy przeżywać już następnego dnia po koronacji – w niedzielę 9 czerwca b.r. o godz. 10:00 w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach. Zachęcam wiernych, mających możliwość, do udziału w tej uroczystości w Łagiewnikach, osoby starsze i chore do uczestnictwa za pośrednictwem transmisji telewizyjnej. Jesteśmy bowiem związani z Siostrami Prezentkami i Serafitykami, które pracują w naszej diecezji, pełniąc misję, którą zapoczątkowały ich Założycielki. Siostry Prezentki prowadzą w Rzeszowie Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcące, zaś Siostry Serafityki pracują w kilku parafiach naszej diecezji, m.in. w Niechobrzcu, w Bieździedzy, Strzyżowie i Rzeszowie. Módlmy się o nowe powołania do tych zgromadzeń.

3. Moi Drodzy – miesiąc maj zwraca naszą uwagę na ludzi młodych, bo-
wiem młodzież w tym czasie przystępuje do matury i kończy etap nauki na
poziomie szkolnym. Z tym wiąże się trudna decyzja wyboru drogi życiowej,
rodzaju studiów, które ukierunkują ich dalsze życie. Chcemy was wszystkich
Drodzy Młodzi wspierać modlitwą o mądrość i odwagę w odkrywaniu powo-
łania życiowego, a także w podejmowaniu właściwych decyzji. Jest to bowiem
troska o całe życie, o prawdziwą dojrzałość, o przyszłą rodzinę, o Kościół
i o Ojczyznę. Pamiętajcie, że nie chodzi tylko o wybór zawodu, który daje
środki na utrzymanie, ale także o właściwe odkrycie powołania, którym Bóg
obdarza każdego i na drodze którego będziecie dążyć do świętości i zbawie-
nia, służyć Bogu i bliźnim. Moi Drodzy, chłopcy i dziewczęta – miejcie także
otwarte serce i odwagę odpowiedzieć na Boże wezwanie do kapłaństwa, ży-
cia zakonnego czy misyjnego. Bóg ciągle powołuje młodych ludzi i oczekuje,
by tak jak kiedyś Apostołowie, z odwagą odpowiedzieli na Jego zaproszenie:
„pójdź za Mną”. Dzisiaj, bardziej niż kiedykolwiek, świat potrzebuje tych,
którzy będą rybakami ludzi, robotnikami na Bożej roli, bo „źniwo wprawdzie
wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników
na swoje żniwo” (Mt 9,37). Z tak wielu krajów biskupi proszą o kapłanów
z naszej diecezji, nie mamy możliwości wszystkim przyjść z pomocą. Niech
Rok Wiary ożywi Wasz entuzjizm wiary, który wypływa z przyjaźni z Chry-
stusem, naszym Mistrzem i Panem i wyjedna odwagę służby w powołaniu
kapłańskim, zakonnym czy misyjnym. O to się modlimy.

Z radością informuję, że w sobotę, 25 maja br. 16 diakonów naszej diecezji
przyjmie święcenia kapłańskie w katedrze rzeszowskiej. Polecam ich, Drodzy
Diecezjanie, Waszej modlitwie.

Na piękne przeżywanie majowych dni z Matką Najświętszą i czekających
nas uroczystości – z serca błogosławię.

+ Kazimierz Górny
Biskup Rzeszowski

Rzeszów, w uroczystość św. Stanisława Biskupa i Męczennika 8 maja 2013 r.

ZAPROSZENIE BISKUPA RZESZOWSKIEGO DO UROCZYSTEGO PRZEŻYWANIA BOŻEGO CIAŁA I UWIELBIENIA CHRYSZTUSA POPURZEZ EWANGELIZACJĘ RZESZOWA

Drodzy Diecezjanie – Bracia i Siostry.

W Roku Wiary, pragniemy ożywiać naszą wiarę i dawać jej wyraz w codziennym życiu. Okazję ku temu dają nam najbliższe dni przez Ewangelizację Rzeszowa. Wraz z organizatorami Ewangelizacji Rzeszowa serdecznie zapraszam mieszkańców naszego Miasta, a także wszystkich Diecezjan do udziału w ważnych wydarzeniach naszej wiary.

W niedzielę, **26 maja** przeżywać będziemy „Dzień Matki i Dziecka”, w ramach którego odbędzie się o godz. 10.00 Marsz dla Życia i Rodziny ulicami Rzeszowa. Po Marszu zostanie odprawiona Msza św. w kościele Świętego Krzyża, a po niej tradycyjna „papieska kremówka” i popołudniowe spotkanie dla rodzin na Rynku. Zapraszam do licznego udziału wszystkich rodziny, a zwłaszcza tych, którym bliska jest sprawa obrony życia. Niech to będzie także świadectwo naszej wiary oraz miłości do rodziny i dzieci.

W czwartek, **30 maja**, w Uroczystość Bożego Ciała zapraszam wszystkich Mieszkańców Miasta do udziału w centralnej procesji Eucharystycznej w Rzeszowie po Mszy św. o godz. 9.00, przy kościele Farnym. Wieczorem w Uroczystość Bożego Ciała na godz. 19.00 zapraszam do udziału w jedynastym już Koncercie „Jednego Serca, Jednego Ducha” w Parku Sybiraków w Rzeszowie. Koncert gromadzi wiele tysięcy ludzi, którzy wspólnie wyznają wiarę i uwielbiają Pana Jezusa.

W piątek, **31 maja**, w ramach Ewangelizacji Rzeszowa, odbędzie się spotkanie i modlitwy w kościołach stacyjnych: Fara, Chrystus Król, Bernardyni, Salezjanie i Saletyni. Dzień zakończy się Koncertem dziękczynnym na Rynku rzeszowskim o godz. 19.00, a później od 21.30 do 24.00 adoracją Najświętszego Sakramentu w kościołach stacyjnych.

W sobotę, **1 czerwca** po Mszy św. o godz. 9.00 w Sanktuarium Pani Rzeszowa u OO. Bernardynów grupy ewangelizacyjne przejdą ulicami Rzeszowa, by głosić mieszkańcom naszego Miasta Ewangelię. Przyjmijmy ich z życzliwością i otwartym sercem. Zakończeniem tego dnia będzie spotkanie w Hali na Podpromiu o godz. 19.00, połączone ze świadectwami wiary oraz adoracją Najświętszego Sakramentu.

W niedzielę, **2 czerwca** zwieńczeniem tych dni będzie adoracja Najświętszego Sakramentu w łączności z Ojcem Świętym Franciszkiem i wszystkimi katedrami świata. Adoracja odbędzie się po Mszy św., z uroczystym wyzna-

niem wiary o godz. 17.00 w naszej Katedrze. We wszystkich parafiach włączmy się w adorację po wszystkich Mszach św., z racji pierwszej niedzieli miesiąca.

Niech te dni i wydarzenia w nich przeżywane, będą dla nas wszystkich okazją do ożywienia przyjaźni z Chrystusem i wyznania swej wiary we wspólnocie z braćmi i siostrami.

Organizatorom tych wydarzeń i wszystkim uczestnikom z serca błogosławie

+ Kazimierz Górny
Biskup Rzeszowski

Rzeszów, 14 maja 2013 r.

SŁOWO KSIĘDZA BISKUPA KAZIMIERZA GÓRNEGO

Drodzy Bracia Kapłani,
Drodzy Bracia i Siostry,
Kochana Młodzieży, drogie Dzieci

1. Pod koniec ubiegłego roku złożyłem Ojcu Świętemu rezygnację z pełnienia posługi biskupa rzeszowskiego, w związku z wymogami prawa kanonicznego odnośnie wieku. Obecnie na moje miejsce Ojciec Święty mianował Księdza Biskupa Jana Wątrobę, który wkrótce obejmie posługę biskupa rzeszowskiego. Ksiądz Biskup Jan Wątroba był dotychczas biskupem pomocniczym diecezji częstochowskiej. Pochodzi z Wielunia. Ma 60 lat życia. Jako alumn służył w wojsku, potem jako młody kapłan odbył studia w Rzymie, gdzie przez kilka lat opiekował się także polskimi pielgrzymami. W Częstochowie był sekretarzem Księdza Arcybiskupa Stanisława Nowaka, a później pełnił funkcję rektora Wyższego Seminarium Duchownego. Biskup Jan cieszy się wielkim szacunkiem u kapłanów i wiernych. Z radością więc oczekujemy Jego przybycia do nas, aby nam przewodniczył w drodze do Boga.

2. Po zakończeniu mojej posługi biskupa rzeszowskiego pragnę serdecznie podziękować wszystkim, rozpoczynając od Księdza Biskupa Edwarda i księży pracujących w Kurii, w Sądzie, w Wyższym Seminarium Duchownym, w Instytucie Teologicznym za dobrą i życzliwą współpracę przez ponad 21 lat. Moje podziękowanie składam księżom dziekanom, proboszczom, seniorom, wikariuszom, kapłanom – misjonarzom, kapelanom i księżom zakon-

nym. Dziękuję Wam, Drodzy Bracia Kapłani, za kapłańską gorliwość i miłość do Kościoła Rzeszowskiego, dziękuję za zrozumienie i życzliwe wspieranie podejmowanych inicjatyw, które nieraz były trudne. Zawsze mogłem na was liczyć. Wdzięczność wyrażam także siostrom zakonnym za ich służbę w diecezji i modlitwę.

Z wielkim szacunkiem dziękuję wszystkim braciom i siostrom – wiernym świeckim, za współpracę i ofiarność w budowaniu świątyń, Seminarium Duchownego, Domu Księży Seniorów i w działalności Caritas, we wszystkich jej wymiarach, za troskę o domy rekolekcyjne i wypoczynkowe dla dzieci i młodzieży, a także za życzliwość we wszystkich inicjatywach podejmowanych w życiu naszej Diecezji. Dziękuję nauczycielom i katechetom za trud wychowania i kształcenia młodego pokolenia w duchu miłości Boga i Ojczyzny. Wszystkim chorym i osobom starszym dziękuję za wspieranie biskupów i kapłanów modlitwą i cierpieniem. Dziękuję samorządom wszystkich szczebli, za dobrą współpracę i troskę o rodziny, a zwłaszcza najbardziej potrzebujących. Wdzięczność wyrażam służbom mundurowym wszystkich formacji za wspieranie nas i pomoc w podejmowanych działaniach.

Drodzy Diecezjanie, noszę was wszystkich w moim sercu, i Bogu za Was dziękuję. Przez wszystkie lata mojej służby spotykałem się zawsze z Waszą ogromną życzliwością oraz wiernością Chrystusowi i Kościołowi. Dziękuję Wam za świadectwo wiary i miłości chrześcijańskiej, którą się zawsze budowałem. Ufam, że takie piękne świadectwo i współpracę będziecie również okazywać wobec nowego biskupa. „Wdzięcznym Cię tedy sercem Panie wyznawamy, bo nad nie przystojniejszej ofiary nie mamy”.

Pragnę także życzliwie przeprosić, jeśli nieświadomie uczyniłem komuś przykrość. W modlitwie polecam Was wszystkim opiece Bożej i o modlitwę proszę. Ufam, że nadal, w miarę sił, będę mógł pomagać w duszpasterstwie Diecezji.

3. Zapraszam serdecznie, razem z Księdzem Biskupem Edwardem, wszystkich do katedry rzeszowskiej na uroczysty ingres Biskupa Jana. Uroczyste objęcie Diecezji przez nowego Biskupa Rzeszowskiego odbędzie się, z udziałem wielu biskupów w sobotę, 20 lipca, o godz. 16.30. Zapraszam kapłanów, siostry zakonne, przedstawicieli ruchów, stowarzyszeń i organizacji oraz delegacje z każdej parafii i dekanatu do udziału w tej uroczystości.

Posługę nowego Biskupa Rzeszowskiego, całą Diecezję i każdego z Was polecam Matce Bożej, Pani Rzeszowa.

Wszystkich Was mile pozdrawiam i z serca błogosławię
Bp Kazimierz Górny

Rzeszów, 19 czerwca 2013 r.

SŁOWO BISKUPA KAZIMIERZA GÓRNEGO

Drodzy Diecezjanie
Drodzy Mieszkańcy Rzeszowa

W dziejach Kościoła katolickiego św. Jan Bosko należy do najwybitniejszych wychowawców młodzieży. Urodził się w 1815 r. w ubogiej wiejskiej rodzinie, niedaleko Turynu we Włoszech. Czasy, w których przyszedł na świat były bardzo niespokojne.

Jako kapłan zajął się wychowaniem ubogich chłopców błakających się po ulicach Turynu, skazanych społecznie na nędzę i margines życia. Założył Zgromadzenie Księży Salezjanów i Sióstr Salezjanek, aby otaczać opieką młodzież, zwłaszcza ubogą. Służą temu słynne Oratoria Salezjańskie. Wychowankiem Salezjanów był także błogosławiony Ks. Józef Kowalski, nasz Rodak, pochodzący z Siedlisk k. Lubeni, męczennik niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz.

W tym roku relikwie św. Jana Bosko nawiedzają parafie Salezjańskie w Polsce. W Rzeszowie w parafii Opatrzności Bożej na Nowym Mieście będą w dniach: poniedziałek – wtorek, 8-9 lipca br.

Bardzo serdecznie zachęcamy Wiernych do udziału w nabożeństwach w salezjańskiej świątyni i do uczczenia relikwii tego Wielkiego Wychowawcy. W sposób szczególnie zachęcamy rodziców, wychowawców i młodzież.

*Z serdecznym błogosławieństwem
+ Kazimierz Górny*

Rzeszów, 27 czerwca 2013 r.

KOMUNIKAT BISKUPA RZESZOWSKIEGO W ZWIĄZKU Z PROFANACJĄ NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU W KOŚCIELE PARAFIALNYM W WYŹNEM

Drodzy Diecezjanie!

Z bólem przekazuję wiadomość o włamaniu do kościoła parafialnego w Wyźnem i znieważeniu Najświętszego Sakramentu oraz kradzieży naczyń z tabernakulum. Napełnia nas to wielkim smutkiem, bo przecież Eucharystia

stia to największa świętość naszej wiary, a każde targnięcie się na świątynie, a zwłaszcza na Eucharystię oznacza wielki upadek człowieka.

Kto nie ma szacunku dla Chrystusa w Najświętszym Sakramencie, ten nie uszanuje żadnej innej wartości. Dlatego też przestępstwo profanacji Najświętszego Sakramentu należy do kategorii najcięższych: „kto postacie konsekrowane porzuca albo w celu świętokradczym zabiera lub przechowuje, podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa, zarezerwowanej Stolicy Apostolskiej” (kan. 1367 KPK).

Wydarzenie tego typu winno mobilizować wszystkich wierzących do obrony czci Eucharystii. W kościele parafialnym w Wyżnem zostały odprawione specjalne obrzędy pokutne za zniewagę Boga wyrządzoną na tym miejscu, zaś we wszystkich parafiach, w niedzielę 14 kwietnia, po każdej Mszy św., odśpiewamy suplikacje przed wystawionym Najświętszym Sakramentem. Niech dobry Bóg przyjmie nasze wynagrodzenie.

Proszę wszystkich kapłanów i wiernych o wzmożoną czujność i troskę o miejsca święte, jakimi są przede wszystkim świątynie i przechowywany w nich Najświętszy Sakrament.

Z serdecznym błogosławieństwem
+ *Kazimierz Górny*
Biskup Rzeszowski

Rzeszów, 8 kwietnia 2013 r.

**KAZANIE BP. ADAMA SZALA, WYGŁOSZONE
8 CZERWCA 2013 R. PODCZAS UROCZYSTOŚCI
KORONACJI OBRAZU MATKI BOŻEJ KRÓLOWEJ
ŚWIATA – PATRONKI LUDZKICH DRÓG
W SOKOŁOWIE MAŁOPOLSKIM**

„W tym czasie Maryja wybrała się poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w ziemi Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę” (Łk 1,30-40).

Życie każdego człowieka można porównać do pielgrzymki, czyli do wędrówki drogą prowadząca do celu. Kiedy ktoś z ludzi zawiera związek małżeński, czy wstępuje do seminarium lub do zakonu, mówimy, że wszedł na nową drogę życiową. Kiedy ktoś z nas odchodzi z tego świata, stwierdzamy z żalem,

że jego droga życiowa została zakończona a nasz bliźni zakończył już swoją pielgrzymkę.

Różne są drogi naszego życia. Bywa, że jest ona czasem radosnym. Dzieje się tak wówczas gdy jest w nas pokój sumienia, kiedy posiadamy wielu przyjaciół, odnosimy sukcesy w życiu zawodowym, gdy żyjemy w kochającej się rodzinie, gdy cieszymy się dobrym zdrowiem.

Obserwując ludzkie drogi życiowe zauważamy, że nie brak w nich także chwil smutnych. Niekiedy wydaje się nam, że pielgrzymka życiowa jest wędrowaniem pod górę i wiedzie zawilutymi ścieżkami. Idziemy przez życie niosąc ze sobą багаż różnych doświadczeń, problemów, trudności. Czasem brakuje nam sił, dokuczają nam choroby, narzekamy na to, że w naszej rodzinie się nie układa, gdyż pojawiła się kolejna kłótnia, są problemy z dziećmi, bo nagle okazują się nieposłuszne, albo nie chcą się uczyć, nasi bliźni wklajają się w uzależnienie od alkoholu, narkotyków. Jak trudne jest życie, kiedy zdrowie szwankuje, brakuje pracy i pieniędzy.

Jeżeli nasze życie porównamy do drogi, to często podróż nasza może być podobna do wędrowki przez labirynt, w którym łatwo jest pobraździć.

W ciągu dziejów ludzkości pojawiały się różne sposoby wyjścia z labiryntu kłopotów i zmartwień. Współczesny świat niekiedy proponuje ucieczkę od codziennych nieraz bardzo trudnych problemów w alkohol, środki uzależniające, które dają złudne i chwilowe zapomnienie o problemach. Istnieje też pokusa zajęcia postawy opuszczonych rąk, albo też wyrabiania w sobie postawy obojętności wobec wszystkiego i wszystkich, byle mnie samemu było względnie dobrze.

Szczególny sposób szczęśliwego dotarcia do celu daje nam wiara. Trzeba na nasze życie popatrzeć w perspektywie wiary. Wiara mówi nam przede wszystkim to że droga człowieka, która ma swój początek i koniec oraz że prowadzi do życia wiecznego.

Chrześcijaństwo, jako religia pełna nadziei oświeciła naszą drogę i ukazuje każdemu człowiekowi jasną perspektywę przyszłości. Nadzieja ta opiera się na fundamentalnej prawdzie naszej wiary, jaką jest Zmartwychwstały Chrystus. On też jako Zmartwychwstały towarzyszy nam w drodze przez życie, podobnie jak towarzyszył uczniom idącym do Emaus. My, wraz z uczniami prosimy Go, aby pozostał z nami, bo przecież nie lubimy drogi w samotności.

Chrystus Zmartwychwstały stawia na drogach naszego życia ludzi świętych – tych, którzy w perspektywie ziemskiej skończyli już swoją pielgrzymkę, ukończyli ją szczęśliwie zdobywając życie wieczne. Pan Bóg daje nam ludzi, którzy swoje życie oparli na Bogu, Jemu zawierzyli i pokazują nam, że takie życie w łączności jest możliwe, że Bóg jest kimś bardzo bliskim. On jest kimś, kogo się spotyka na co dzień, kto bardzo kocha i pozwala tej miło-

ści doświadczać! Na czele idących wraz z nami w drodze naszego życia, Pan Bóg postawił Maryję. Jej piękne życie można także porównać do wędrówki trudną drogą. Ona, Niewiasta z Nazaretu jest ciągle jakby w biegu śpiesząc z okazywaniem miłości bogu i ludziom. Obrazem tego pośpiechu jest scena z nawiedzenia świętej Elżbiety.

Dzisiejsza uroczystość koronacji Obrazu Matki Bożej Sokołowskiej zachęca nas do tego, byśmy popatrzyli na Jej i naszą wędrówkę. Ona w swej życiowej pielgrzymce przeszła pewne istotne etapy. Sposób ich przebycia może i dla nas być drogowskazem i pomocą.

Etap pierwszy obejmuje czas od zwiastowania do zagubienia się Dziecka Jezus w Świątyni. Jest to okres, który poznajemy szczególnie w Ewangelii św. Łukasza, w pierwszych dwóch rozdziałach. W relacji św. Łukasza znajdziemy sceny zwiastowania, nawiedzenia, narodzenia Jezusa, ofiarowania Go w świątyni, odnalezieniu nauczającego i o tajemnicy ukrytego życia Zbawiciela. Zapytajmy się: czego uczy nas Maryja w tym odcinku swego życia? Począwszy od momentu zwiastowania i od swej zgody, Maryja „chowa wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu” (Łk 2,51), okazując przy tym wierność Bożemu Słowu, posiadając ducha ubóstwa i umiejętność kontemplacji, czyli trwania w rozważaniu prawd Bożych.

Drugi odcinek życia Maryi trwa od wesela w Kanie Galilejskiej do ukrzyżowania Pana. Ten etap poznajemy za pośrednictwem świętego Jana. Jan Apostoł – ten sam, który wziął Maryję do siebie, tylko dwukrotnie wspomina o Matce Pana. Czyni to w kontekście życia Jezusa idącego drogą do zmierzzonego celu – zbawienia świata, który to cel Ewangelista nazywa „godziną Jezusa”. Etap ten, ukazany przez św. Jana to czas publicznego życia Jezusa. Maryja, choć nie jest to wyraźnie stwierdzone w Ewangelii, znajduje się blisko Syna, w okresie Jego działalności nauczycielskiej.

Można powiedzieć, że Maryja służy rozwojowi naszej wiary, jawiąc się jako ta, która ma ducha służby, potrafi słuchać Słowo, jest zdolna do ponoszenia ofiar. Jest więc Matką naszej wiary. Tym samym uczy nas tego, byśmy umieli żyć w postawie szlachetnej służby Bogu i ludziom. Jej służba Panu Bogu i ludziom wynika z wiary i prowadzi do wiary. Maryja wiele razy, w sposób pośredni stała się Matką wiary Uczniów Jezusa. Widać to bardzo wyraźnie w ewangelicznej scenie z Kany Galilejskiej. Święty Jan opisując to wydarzenie, swoją opowieść zakończył istotnym stwierdzeniem: „Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej. Objawił swoją chwałę i uwierzyli w Niego Jego uczniowie” (J 2,11). Cud w Kanie Galilejskiej doprowadził do pierwszego aktu wiary apostołów w nadprzyrodzona misję Jezusa Chrystusa. Widząc moc Bożą w Jezusie Chrystusie poznali, że ich Mistrz jest nie tylko wielkim Nauczycielem, ale i Synem Bożym. Tym samym w pośredni sposób Maryja stała się Matką wiary apostołów.

Droga wiary, nadziei i miłości zaprowadziła Ją aż pod krzyż. Tam Jezus powiedział do Jana: „Oto Matka twoja”. Reakcja Jana opisana została następująco: „I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie” (por. J 19,27). Jan trwając przy krzyżu razem z Maryją nauczył się niezłomności i wytrwałości, dzięki którym potem aż do późnej starości głosił naukę swego Mistrza. Maryja stojąc pod krzyżem uczy nas trwania przy krzyżu Chrystusa. Ten krzyż – drzewo hańby ale i zwycięstwa Miłości nad złem jest drogowskazem dla każdego ucznia Chrystusa. Postawa Maryi i Jana trwających przy krzyżu jest zachętą do stałości w realizowaniu naszego chrześcijańskiego powołania i do głoszenia Chrystusa i Jego Ewangelii.

Część trzecia Maryjnej pielgrzymki trwa od Zesłania Ducha Świętego do wniebowzięcia Maryi. Jest to etap życia Maryi naznaczony tajemnicą Zesłania Ducha Świętego, który jednoczy w Zmartwychwstałym Panu pierwszą wspólnotę i daje życie Kościołowi. Dla Maryi jest to czas cichej pielgrzymki we wnętrzu Kościoła. Matka Boża nic nie mówi, ale trwa w Kościele i przy Kościele. Tak jak to czyniła przez całe życie trwając przy Chrystusie. Teraz trwa przy Jego Ciele Mistycznym jakim jest Kościół. Wraz z Maryją mamy trwać wszyscy. Przecież wraz z Nią chcemy oczekiwać „błogosławionej nadziei i objawienia się chwały wielkiego Boga i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa” (Tt 2,13). Od Maryi możemy uczyć się życia dla ducha wspólnoty – życia w Kościele. Maryja skłania nas do podjęcia określonych zadań w Kościele, zachęca nas do żywienia w sobie nadziei na lepszą przyszłość.

Obraz Matki Bożej Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Dróg ukazuje Maryję wpisaną w tajemnicę Trójcy Świętej i jako mieszkankę nieba. Nie odcina się ona od świata. Roztacza nad nim swoją opiekę, co symbolizuje jej szata rozciągnięta przez Aniołów nad światem. Trzymając berło królewskie w swej dłoni z koroną na głowie zachęca nas do tego, abyśmy próbowali ten świat przemienić. Zachęca nas do tego, abyśmy wyruszyli w wędrowkę, która wiezie przez morza, góry i doliny. Jesteśmy przecież Kościołem, który jest wspólnotą uczniów w drodze. Jesteśmy wędrującym Kościołem. Do takiego postępowania upoważnia nas Chrystus, który wytrwale wędrując ku Jerozolimie, aby tam dokonać zbawienia świata, sam wysłał swych uczniów w drogę przez świat, mówiąc im: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody!” (Mt 28,19). Nie polecił im: „Usiądźcie i rozważajcie, usiądźcie i rozmawiajcie”. Nie powiedział trwając w tym, co wam przekazali wasi przodkowie. Nasza wiara chrześcijańska ma być przede wszystkim nastawiona na aktywność ewangelizacyjną, to znaczy na podjęcie wysiłku głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu. Ten chrześcijański obowiązek rozpoznał nasz rodak bł. Jan Paweł II. Piotr naszych czasów wielokrotnie zachęcał nas do ewangelizacji. Nie tylko zachęca, ale zobowiązuje, byśmy byli „solą ziemi i światłem świata”.

Maryja obecna w swym wizerunku w Sokołowie pragnie nas także skłonić do zerwania ze stagnacją i zachęca nas do wędrówki w ku Chrystusowi i z Chrystusem przez świat.

Ona, swoim przykładem chce wprowadzić nas w ruch i skłonić do wędrówki, abyśmy tak jak Ona biegnąca do Ain Karim, nieśli Radosną Nowinę rzeszom czekających na nią na całym świecie. „Albowiem miłość Chrystusa przynagla nas” (2 Kor 5,14), jak później napisał Paweł Apostoł. Maryja, jako kobieta wędrująca po wielu drogach i ulicach w służbie Pana, pierwsza dała nam przykład do naśladowania.

Potrzebujemy Maryi, by jako chrześcijanie móc iść pewniej i świadomiej przez nasze czasy zamętu i niepewności. Maryja idzie tą drogą przed nami i z nami.

Prośmy Maryję o to, aby patronowała naszym drogom tu, w Ojczyźnie, ale także i na emigracji. Pamiętajmy, że wszędzie mamy być świadkami wiary. Bądźmy dumni z tego, że jesteśmy katolikami, że wierzymy w Boga i że mamy Maryję za Matkę. Twórzmy wspólnoty żywego Kościoła, włączajmy się w działalność ruchów, stowarzyszeń katolickich, brońmy życia, chrześcijańskiego modelu rodziny, brońmy naszych praw do mediów katolickich. Dbajmy o trzeźwość dzieci, młodzieży i rodzin, przekazujmy naszą wiarę dzieciom i młodzieży. Każdy z nas, kto otrzymał dar wiary, kto otrzymał od innych nowinę o Królestwie Bożym, powinien się nią dzielić. Nikt nie ma prawa czuć się zwolniony z obowiązku głoszenia Ewangelii. Być prawdziwym chrześcijaninem, to znaczy być „apostołem”, to jest „posłańcem” Boga w celu budowania Jego królestwa. Nasza pielgrzymka przez chrześcijańskie życie winna być złączona z wiarą, która prowadzi do apostołstwa. Apostołstwo to winno polegać – tak jak w przypadku Maryi na świadectwie życia.

W ostatnim numerze „Miłujcie się” opisano historię Eduardo Verastegui, młodego latynoskiego piosenkarza, playboya i aktora. Był człowiekiem sukcesu w rozumieniu współczesnego świata. Jego matka bardzo niepokoiła się o przyszłość syna, modliła się o jego nawrócenie z drogi alkoholu, narkotyków, seksu. Jakby w odpowiedzi na modlitwy matki, na drodze syna stanęła lektorka języka angielskiego, osoba głęboko wierząca. Eduardo spotykał się z nią w celu pogłębienia swoich umiejętności językowych, aby móc brać udział w amerykańskich filmach. W czasie jednej z lekcji lektorka zapytała go:

– Czy wierzysz w Boga?”

– Tak – odpowiedział on bez wahania.

– Czy Go kochasz? – nie ustępowała.

– Tak.

– Czy kierujesz się w swoim życiu dziesięcioma przykazaniami? Czy uznajesz to, że twoje ciało jest świątynią Ducha Świętego?

– Tak.

– Skoro wierzysz w to co powiedziałeś, to czemu obrażasz Boga? Czemu łamiesz przykazania i profanujesz świątynię swojej duszy? Plujesz Bogu w twarz! – wypowiedziawszy to, wyszła w milczeniu.

To był początek nowej drogi Eduardo, którego możemy podziwiać w filmie „Cristiada”.

To dobrze, że Pan Bóg postawił na drodze naszego życia Maryję, jako naszą przewodniczkę i jakby potężną latarnię morską, byśmy potrafili odnaleźć drogę, kiedy się zagubimy. Modlił się przed wiekami święty Bernard: „Jeśli nasilają się wiatry pokus, kiedy natrafisz na rafy pokus, patrz na gwiazdę, wzywaj Maryi. Kiedy ponoszą cię fale pychy, ambicji lub zawiści, patrz na gwiazdę, wzywaj Maryi. Jeżeli gniew, chciwość lub nieczystość gwałtownie wstrząsają okrętem twej duszy, patrz na Maryję. Jeśli zaniepokojony pamięcią o swych grzechach, zawstydzony brzydotą swego sumienia, zatrwożony na myśl o sądzie zaczynasz pogrążyć się w bezdenną otchłań lub w przepaść rozpacz, myśl o Maryi.

W niebezpieczeństwach, w trwogach, w wątpliwościach, myśl o Maryi, wzywaj Maryi. Niechaj Maryja nie schodzi z twoich ust, nie opuszcza twego serca, a żeby uzyskać Jej wstawienniczą pomoc, nie trać z oczu przykładów Jej cnoty. Jeżeli za Nią pójdziesz, nie zbłądzisz, jeżeli Ją będziesz prosił, nie popadniesz w rozpacz, jeżeli o Niej będziesz myślał, nie zginiesz. Jeżeli Ona będzie cię prowadzić za rękę, nie upadniesz; jeżeli Ona będzie cię strzec, nie masz się czego obawiać; jeśli Ona będzie twoją przewodniczką, nie osłabniesz; jeśli Ona będzie cię osłaniać, szczęśliwie dotrzesz do portu” [zbawienia], (św. Bernard, Homilia 2).

ZAPROSZENIE NA DZIĘKCZYNIENIE ZA POSŁUGĘ PASTERSKĄ BISKUPA RZESZOWSKIEGO KAZIMIERZA GÓRNEGO

W związku z zakończeniem posługi Ks. Biskupa Kazimierza Górnego, jako biskupa rzeszowskiego pragniemy wspólnie złożyć Bogu dziękczynienie za Jego służbę i wszystkie dzieła, które dokonały się w ciągu ponad 21 lat istnienia naszej Diecezji. Zapraszamy więc w niedzielę, 14 lipca, na godz. 17.00 do Katedry na dziękczynną Eucharystię: kapłanów, siostry zakonne i wiernych świeckich: członków duszpasterstw, ruchów, stowarzyszeń, przedstawicieli parafii, władz, służb mundurowych, uczelni i szkół oraz wszystkich, któ-

rym bliska jest osoba pierwszego Biskupa Rzeszowskiego. Niech nasz udział będzie wyrazem wdzięczności za ojcowskie serce Księdza Biskupa, za jego ogromny trud budowania od początku struktur Diecezji, za jego świadectwo miłości Chrystusa Eucharystycznego i Matki Najświętszej, a także Ojczyzny, rodziny i każdego człowieka.

To dziękczynienie oraz prośbę o błogosławieństwo i zdrowie na dalsze lata Jego posługi biskupiej pośród nas pragniemy zanościć przez wstawiennictwo Matki Najświętszej – Pani Rzeszowa oraz patronów naszej Diecezji św. Józefa Sebastiana Pelczara oraz bł. Karoliny.

+ Edward Białogłowski
Biskup Wikariusz Generalny

Rzeszów, 20.06.2013 r.

DEKRETY I NOMINACJE

DEKRET (l. dz. 504/2013)

W myśl prośby ks. dr hab. Jacentego Masteja, Rektora Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie, z dnia 29.04.2013 r., mając na uwadze pożytek i dobro duchowe przełożonych i alumnów, zgodnie z kan. 1218 KPK, ustanawiam tytuł Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana dla kaplicy Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie.

Uroczystość odpustowa będzie obchodzona corocznie w czwartek po niedzieli Zesłania Ducha Świętego.

Z serdecznym błogosławieństwem
+ Kazimierz Górny Biskup Rzeszowski
Ks. Jerzy Buczek Kanclerz Kurii

Rzeszów, 29.04.2013 r.

DEKERT

powołania Komisji ds. Architektury i Sztuki Kościelnej przy Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie (l.dz. 513/2013)

W związku z upływem kadencji Komisji ds. Architektury i Sztuki Kościelnej przy Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie, zgodnie z kan. 1216 KPK oraz z postanowieniami II Polskiego Synodu Plenarnego z dniem 30.04.2013 r. powołuję na kolejną 5-letnią kadencję następujących członków Komisji:

1. ks. mgr Józef Stanowski – ekonom diecezji – przewodniczący Komisji
2. ks. mgr Dariusz Gościmiński, zastępca ekonoma
3. mgr Jerzy Tarnawski, artysta plastyk
4. mgr inż. arch. Krystyna Drozd, architekt inżynier
5. mgr inż. Marian Biały, inżynier budowlany
6. ks. mgr Franciszek Dziedzic, konserwator diecezjalny,
7. ks. dr Tomasz Bać, liturgista

Na posługę dla Diecezji z serca błogosławie
+ Kazimierz Górny Biskup Rzeszowski
Ks. Jerzy Buczek Kanclerz Kurii

Rzeszów, 30.04.2013 r.

DEKRET
regulacji granic Parafii pw. Trójcy Przenajświętszej
w Głogowie Małopolskim i Parafii pw. św. Józefa w Głogowie
Małopolskim (l.dz. 52/2013)

§ 1.

Mając na uwadze pożytek i dobro duchowe wiernych, niniejszym wyłączam z Parafii pw. św. Józefa w Głogowie Małopolskim mieszkańców domu przy ul. Rzeszowskiej nr 53 i włączam do Parafii Trójcy Przenajświętszej w Głogowie Małopolskim, zaś z Parafii Trójcy Przenajświętszej wyłączam mieszkańców Osiedla Vidok w Woli Cichej oraz Nr 146 w Woli Cichej i włączam do Parafii św. Józefa w Głogowie Małopolskim.

§ 2.

Dekret należy podać do wiadomości wiernych w niedzielę **19.05.2013 r.** na wszystkich Mszach św. w kościele parafialnym Parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Głogowie Małopolskim oraz w Parafii pw. Św. Józefa w Głogowie Małopolskim.

Z serdecznym błogosławieństwem
+ Kazimierz Górny
Biskup Rzeszowski

Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 30.04.2013 r.

ZMIANY PERSONALNE

Ks. bp Kazimierz Górny 29 kwietnia 2013 r. mianował:

- ks. kanonika Bogusława Bogaczewicza, proboszcza parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny we Frysztaku – ekonomem Kapituły Kolegiackiej w Jaśle,
- ks. kanonika Tadeusza Gąsiorowskiego, proboszcza parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Jaśle – sekretarzem Kapituły Kolegiackiej w Jaśle,
- ks. kanonika Jana Gibałę, proboszcza parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa i Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Jaśle – penitencjarzem Kapituły Kolegiackiej w Jaśle,

- ks. kanonika Stanisława Mazura, proboszcza parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Ropczycach – scholastykiem Kapituły Kolegiackiej w Jaśle oraz
25 kwietnia 2013 r. przyznał expositoryum canonicale ks. mgr. Markowi Kędziorowi, proboszczowi parafii pw. św. Urszuli Ledóchowskiej w Ropczycach.
Ks. Jerzy Rębacz – 3 kwietnia 2013 r. – został inkardynowany do diecezji La Crosse w Stanach Zjednoczonych.

KOMUNIKATY

KOMUNIKATY KURII DIECEZJALNEJ

2. Niedziela wielkanocna – Niedziela Miłosierdzia Bożego

1. W niedzielę, 7 kwietnia, w kościele św. Judy Tadeusza w Rzeszowie odbędzie się spotkanie w ramach przygotowania do „Ewangelizacji Rzeszowa”. Rozpoczęcie Mszą św. o godz. 15.00.

2. W poniedziałek, 8 kwietnia, przeżywać będziemy Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Dzień Świętości Życia. W modlitwie pamiętajmy o duchowej adopcji oraz o 21-rocznicy powstania diecezji i ingresu Biskupa Rzeszowskiego. Zapraszamy do Katedry na Mszę św. o godz. 19.00.

3. Również 8 kwietnia o godz. 10.30 u OO. Bernardynów w Rzeszowie odbędzie się obrzęd konsekracji kilku wdów, które odbyły odpowiednie przygotowanie. Mszy św. przewodniczył będzie Ks. Biskup Ordynariusz.

4. W niedzielę, 14 kwietnia, w Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie, Witolda 11a, odbędzie się spotkanie wielkanocne dla członków Stowarzyszenia Przyjaciół WSD w Rzeszowie. Początek o godz. 11.00.

5. Wyższe Seminarium Duchowne w Rzeszowie zaprasza młodzieńców: uczniów szkół średnich oraz studentów na spotkanie mające na celu umocnienie wiary i rozeznanie powołania kapłańskiego. Spotkanie odbędzie się w niedzielę Dobrego Pasterza 21 kwietnia br., w WSD w Rzeszowie – ul. Witolda 11a, w godzinach 10.00-15.00. Prosimy księży o promocję tego zaproszenia. Zgłoszenia prosimy kierować na adres: seminarium@wsd.rzeszow.pl lub telefonicznie: 17 871 24 00

6. Zachęcamy do rozpropagowania filmu „Cristiada”, który od 5 kwietnia grany jest w kinach „Helios”. Film opowiada historię prześladowań, jakich doświadczyli katolicy w lewicowym Meksyku w latach 20-tych XX wieku. W czasie tych prześladowań wybuchło powstanie, które przeszło do historii pod nazwą cristiady, a jej uczestnicy zasłynęli jako cristeros, czyli chrystusowcy. W ciągu kilku lat w walce z socjalistami zginęło ok. 90 tysięcy ludzi. Zachęmy wiernych do oglądnięcia tego filmu. Kina „Helios” znajdują się w Rzeszowie przy ul. Powstańców Warszawy (obok Politechniki Rzeszowskiej) i w Galerii Rzeszów (w centrum Rzeszowa). W niedzielę, 7 kwietnia będzie gościł w Rzeszowie Eduardo Verastegui, aktor i działacz pro life, grający w tym filmie rolę Anacleta Gonzalesa Floresa, beatyfikowanego przez

Benedykta XVI. O godz. 13.00 spotka się w kinie Helios (Galeria Rzeszów) z widzami. Rozmowę poprowadzi red. Tomasz Terlikowski. Zapraszamy do udziału. Szczegóły o filmie na stronie: <http://www.cristiada.pl>.

7. Uniwersytet Rzeszowski – Instytut Muzyki oraz Instytut Teologiczno-Pastoralny – Diecezjalne Studium Organistowskie w Rzeszowie zaprasza na V Seminarium Organowe dla Muzyków Kościelnych i Organistów, które odbędzie się 20 kwietnia 2013 r. w budynku Instytutu teologiczno-Pastoralnego w Rzeszowie przy ulicy Witolda 11a. Początek godz. 9.00. Wykłady dotyczyć będą emisji głosu, budowy organów, psychologicznych aspektów występów muzycznych, w części praktycznej umiejętności gry na organach i dyrygowania. Warunki uczestnictwa: Koszt udziału w seminarium 50 zł, należy wpłacić do 17 kwietnia na konto: 39 1940 1076 3065 1274 0000 0000, Stowarzyszenie Kulturalne Art Motive, ul. Mazurska 7/50, 35-620 Rzeszów. Informujemy, że osoby, które dokonały wpłaty, a nie mogą w nowym terminie uczestniczyć w seminarium otrzymają zwrot opłaty – prosimy jedynie o powiadomienie telefoniczne (tel. 504 02 40 54 dr Tomasz Zajęc). Dodatkowe informacje można uzyskać pod numerami telefonów: 502 56 27 35 (ks. Andrzej Widak), 504 02 40 54 (dr Tomasz Zajęc).

8. Przesyłamy Księżom Dziekanom formularze wizytacji dziekańskiej. Księży Dziekanów prosimy o przeprowadzenie wizytacji do 19 maja i przesłanie sprawozdań do Kurii do końca maja (wizytacji dziekańskiej nie przeprowadza się w parafiach wizytowanych w danym roku przez Księży Biskupów).

9. Przesyłamy:

- Plakat o obietnicach łaski miłosierdzia dla konających (do ewentualnego zawieszenia w gablotce);
- Formularz wizytacji dziekańskich;
- Plakat i materiały dotyczące filmu „Cristiada”;
- Materiały Caritas na Tydzień Miłosierdzia;
- Materiały dla organistów.

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 27 marca 2013 r.

3. Niedziela wielkanocna

1. W niedzielę, 14 kwietnia, w Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie, Witolda 11a, odbędzie się spotkanie wielkanocne dla członków Stowarzyszenia Przyjaciół WSD w Rzeszowie. Początek o godz. 10.00!

2. W niedzielę, 14 kwietnia rozpoczynamy V Ogólnopolski Tydzień Biblijny, pod hasłem: „Ja wierzę, Panie, że Ty jesteś Mesjaszem, Synem Bożym (J 11,27)”, bezpośrednio nawiązującym do Roku Wiary. Tydzień Biblijny jest szczególną okazją do zintensyfikowania wysiłków związanych z głoszeniem słowa Bożego. Pomocą mogą służyć materiały rozesłane do każdej parafii. Prosimy o ich twórcze wykorzystanie.

3. We wtorek, 16 kwietnia OO. Bernardyni w Rzeszowie zapraszają na katechezę audiowizualną, pt. „Dowody Zmartwychwstania Jezusa”, której gościem będzie Grzegorz Górný, redaktor „Frondy” publicysta tygodnika „W sieci” (obecnie „Sieci”). Początek katechezy o godz. 19.10. Zapraszamy!

5. W piątek, 19 kwietnia w kościele pw. Matki Bożej Fatimskiej w Rożnowicach odbędzie się spotkanie formacyjne dla LSO. Rozpocznie się ono o godz. 19.00 i zakończy ok. 21.00. W programie: Eucharystia, pantomima i konferencja formacyjna „10 zasad ministranta”, połączona z czuwaniem. Bliższych informacji udziela ks. Paweł Sikora pod nr. tel. 723 97 86 51 lub pawel989wp.pl. Serdecznie zapraszamy liturgiczną służbę ołtarza z dekanatów: Biecz, Gorlice, Jasło Wchód i Zachód oraz Nowy Żmigród.

6. W dniach 19-21 kwietnia w Domu Rekolekcyjnym w Rzeszowie – Przybyśzówce odbędzie się spotkanie formacyjne KSM III stopnia. W tym samym dniu w Domu Jana Pawła II w Desznicy odbędzie się szkolenie „Start w KSM”. Rozpoczęcie w piątek o godz. 17.00, zakończenie w niedzielę obiadem. Prosimy zabrać ze sobą śpiwory i Pismo św. Zgłoszenia: Zarząd KSM-u lub Ks. Paweł Tomoń.

7. W niedzielę 21 kwietnia rozpoczynamy Tydzień Modlitw o Powołania. Przesyłamy odpowiednie materiały.

8. W sobotę, 27 kwietnia w parafii św. Michała Archanioła w Rzeszowie odbędzie się walne zebranie prezesów i członków Akcji Katolickiej Diecezji Rzeszowskiej. Początek o godz. 9.00. Obecność prezesów obowiązkowa. Księży Proboszczów prosimy o poinformowanie o spotkaniu parafialne oddziały AK.

9. W związku z profanacją Najśw. Sakramentu w kościele parafialnym w Wyżnem, prosimy Księży Proboszczów o zabezpieczenie kluczy do tabernakulum (por. kan. 938 § 5, Synod stat. 282 § 1), tak by nie były łatwo dostępne dla złodziei. Przesyłamy również Komunikat Księdza Biskupa Ordynariusza.

10. W referacie misyjnym są do odebrania koperty pierwszokomunijne wraz z pamiątkowymi obrazkami. Można je zamawiać telefonicznie, podając ilość kopert lub odebrać osobiście w referacie.

11. Zachęcamy do skorzystania z oferty filmu „Cristiada”, wyświetlanego w kinach „Helios”. Jest to dobry film, wart oglądnięcia przez wszystkich wierzących. Od 26 kwietnia film będzie wyświetlany także w kinie „Zorza” w Rzeszowie. Przesyłamy odpowiednią informację dla parafii Rzeszowa.

12. Kirche In Not (Pomoc Kościołowi w Potrzebie) wraz z Firmą Green Office Ecologic Sp. z o.o. prowadzi zbiórkę zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, przeznaczonego do utylizacji lub ponownego użytkowania. Biskup Rzeszowski upoważnił Księdza Romana Jurczaka do organizowania tej zbiórki w naszej Diecezji, we współpracy z Księżmi Proboszczami. Księży Proboszczów prosimy o wsparcie tej akcji, ze względu na jej wymiar misyjny. Niektóre z tych sprzętów, po naprawie zostaną wysłane do wtórnego użytkowania w krajach misyjnych. O szczegółach poinformuje Ks. Jurczak.

13. Przesyłamy:

- Komunikat Ks. Biskupa dotyczący profanacji w kościele w Wyżnem;
- Plakat zapraszający na katechezę audiowizualną do OO. Bernardynów;
- Plakat zapraszający na Wakacje z Misjami;
- Folder Szkoły Podstawowej w Bziance, prowadzonej przez Siostry Nazaretanki;
- Materiały na Tydzień Modlitw o Powołania (plakat i książka), cena 10 zł.

Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 11 kwietnia 2013 r.

4. Niedziela wielkanocna

1. W niedzielę 21 kwietnia rozpoczynamy Tydzień Modlitw o Powołania. Zachęcamy do modlitwy w intencji powołań. Przedstawiciele Seminarium odwieżdżą dekanaty: Brzostek, Frysztak i Jasło Zachód.

2. Przypominamy, że Wyższe Seminarium Duchowne w Rzeszowie zaprasza młodzieńców: uczniów szkół średnich oraz studentów na spotkanie mające na celu umocnienie wiary i rozeznanie powołania kapłańskiego. Spotkanie odbędzie się w niedzielę Dobrego Pasterza 21 kwietnia br., w WSD w Rzeszowie – ul. Witolda 11a, w godzinach 10.00-15.00.

3. Zapraszamy Księży, Siostry zakonne do skorzystania z darmowego pokazu filmu „Cristiada”, który odbędzie się w kinie „Helios”, przy ul. Powstańców Warszawy (obok Politechniki) we wtorek, 23 kwietnia o godz. 15.00. Po

pokazie odbędzie się spotkanie z producentem filmu Pablo José Barroso. Zgłoszenia na adres: biembicka@ffilms.org lub tel. 601 86 14 43. Zachęcamy do skorzystania z tej propozycji. Przypominamy, że film jest wyświetlany w kinach „Helios”, a od 26 kwietnia także w kinie „Zorza”.

4. We wtorek, 23 kwietnia o godz. 19.10 OO. Bernardyny w Rzeszowie zapraszają na katechezę audiowizualną, pt. „Cristiada – zakazana historia” Gościem spotkania będzie producent filmowy z Meksyku Pablo José Barroso.

5. W sobotę, 27 kwietnia w Domu Diecezjalnym „Tabor”, przy ul. Połonińskiej 25, odbędzie się sympozjum katechetyczne. Rozpoczęcie o godz. 9.00. W programie: Msza św. pod przewodnictwem J.E. ks. bp. Edwarda Białogłowskiego i dwa wykłady: ks. dr Marcina Kołodzija: „Wiara celebrowana w liturgii” oraz Pani dr Małgorzaty Kobiałki: „Liturgia w katechezie”. Serdecznie zapraszamy kapłanów, wszystkich katechetów świeckich, siostry zakonne nauczające religii i wszystkich zainteresowanych.

6. W dniach 26-28 kwietnia w Domu Rekolekcyjnym w Rzeszowie-Przybyśzówce odbędą się warsztaty dla „muzycznych”. Proszę zabrać ze sobą instrument muzyczny, śpiwór i Pismo św. Rozpoczęcie w piątek o godz. 17.00. Zakończenie w niedzielę obiadem. Koszt 60 zł. Zgłoszenia u Ks. Pawła Tomonia.

7. W dniach 1-5 maja odbędzie się „Złazisko KSM-u”. Punktem docelowym będzie Desznica. Szczegóły na stronie KSM. Zgłoszenia do biura Zarządu KSM.

8. Zachęcamy Księża Proboszczów do zgłaszania osób zasłużonych w parafii do odznaczenia diecezjalnego „Bene merenti”. Odpowiednie formularze znajdują się na stronie diecezjalnej w dziale: „Pomoce i materiały”.

9. Duszpasterstwo Rodzin włączając się w ogólnopolską akcję „Razem przy stole. Codziennie znajdziesz czas” przesyła plakaty promujące w/w kampanię. Podczas ostatniego Kongresu Rodzin w Mediolanie papież Benedykt XVI zachęcał do spotkań rodzinnych przy Stole Eucharystycznym i stole domowym. Zachęcamy do propagowania akcji w parafiach.

10. Przesyłamy:

- Dokument KEP o wyzwaniach bioetycznych, 1 szt. 2 zł.
- Plakaty powołaniowe z WSD w Rzeszowie;
- Gazetka LSO, kolejny numer;
- Plakat akcji „Razem przy stole”;
- „Wzrastanie”, kwiecień 2013.

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 17 kwietnia 2013 r.

5. Niedziela wielkanocna

1. Rozpoczynamy maj – miesiąc czci Matki Bożej. W związku z jubileuszem 500-lecia Sanktuarium Matki Bożej Rzeszowskiej OO. Bernardyni przygotowali czytanki majowe, które przekazują do wszystkich parafii gratis. Zachęcamy do ich wykorzystania w ramach nabożeństw majowych.

2. W dniach 1-5 maja odbędzie się „Złazisko KSM-u”. Punktem docelowym będzie Desznica. Szczegóły na stronie KSM. Zgłoszenia do biura Zarządu KSM.

3. W dniu 3 maja przeżywać będziemy Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski i rocznicę Konstytucji 3 Maja. Serdecznie zapraszamy na Mszę o godz. 9.30 w rzeszowskiej Farze, a o godz. 11.00 na uroczystości patriotyczne na Rynku.

4. Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zatwierdziła dla Kościoła Polsce święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Coroczne obchody ustalono na czwartek po Niedzieli Zesłania Ducha Świętego. W tym roku wypada to 23 maja. Wydawnictwo „Pallottinum” przygotowało teksty na to święto do brewiarza i do Mszału (wraz z czytaniem). Zachęcamy do zakupu tych tekstów.

5. Wydział Katechetyczny Kurii Diecezjalnej informuje, że od roku szkolnego 2013/14 w Diecezji Rzeszowskiej zostają dopuszczone do katechezy na poszczególnych etapach kształcenia podręczniki następujących wydawnictw: Szkoła Podstawowa: WAM i Jedność. Gimnazjum: WAM, Gaudium, Poznań. Szkoła ponadgimnazjalna: WAM i Poznań. Księża Proboszczów prosimy o wypełnienie załączonego formularza orientacyjnych potrzeb podręczników i odesłanie go pocztą lub elektronicznie na adres wydzialkatechetyczny@op.pl w terminie do 8 maja br.

6. Wydział Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego wystawiający zaświadczenia parafiom o posiadaniu osobowości prawnej i reprezentującym je proboszczom, zwraca się z uprzejmą prośbą, aby proboszczowie występujący o takie zaświadczenie do Wydziału przedstawiali stosowne zaświadczenie z kurii diecezjalnej (ważność – 3 miesiące).

7. W związku ze zbliżającą się beatyfikacją Założycielek Sióstr Prezentek i Serafitek, która będzie miała miejsce 9 czerwca w Łagiewnikach, siostry przesyłają plakat i zaproszenie na te uroczystości.

8. Prosimy Księży o zachęcenie wiernych do oglądnięcia filmu „Cristiada”, którego projekcja odbywa się w kichach „Helios” i „Zorza” w Rzeszowie. Katechetów zachęcamy do zorganizowania wyjazdów grupowych.

9. Przesyłamy:

- L'Osservatore Romano, nr 5/2013;
- Plakat i zaproszenie na beatyfikację Założycielek Sióstr Prezentek i Serafitek – 9 czerwca w Łagiewnikach;

- Czytanki majowe, dar OO. Bernardynów;
- Plakat i zaproszenie na uroczystości 3 Maja (parafie Rzeszowa).

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 25 kwietnia 2013 r.

6. Niedziela wielkanocna

1. W sobotę, 11 maja, diakoni rozpoczynają rekolekcje przed święceniami prezbiteratu, które będą miały miejsce w sobotę przed Zesłaniem Ducha Świętego, 18 maja br. o godz. 10.00 w Katedrze. Polecamy ich modlitwie kapłanów i wszystkich diecezjan.

2. W dniach 10-12 maja 2013 r. w Domu Rekolekcyjnym w Rzeszowie-Przybyszówce odbędzie się spotkanie formacyjne dla zastępowych I-go stopnia KSM. Zapraszamy do udziału młodzież, która ukończyła 16. rok życia. Rozpoczęcie w piątek o godz. 17 00, zakończenie w niedzielę obiadem. Zgłoszenia Ks. Paweł Tomoń, tel. 17 851 20 51, 604 05 17 75.

3. Uprzejmie prosimy Księży proboszczów o nadesłanie do Kurii Diecezjalnej corocznych opinii o Księżach wikariuszach. Termin nieprzekraczalny nadsyłania opinii – 31 maja 2013 r.

4. Liturgiczna Służba Ołtarza przesyła terminy turnusów wakacyjnych. Zgłoszenia przyjmowane są do 10 czerwca na stronie www.dom-rekolekcyjny.zaczernie.eu lub pod numerem telefonu 607 821 650 (po godz. 19.00).

5. Przesyłamy poradnik T. Terlikowskiego, *Jak rozmawiać o zapłodnieniu in vitro*. Jest to bardzo dobra pomoc, zwłaszcza dla duszpasterzy i katechetów, do kompetentnych rozmów na temat tego problemu. Przesyłamy po jednym egzemplarzu na parafię, zachęcając do zamawiania i zakupu w wydawnictwie dla wszystkich katechizujących i dla grup duszpasterskich.

6. Przesyłamy:

- Terminarz turnusów wakacyjnych LSO;
- „Jasna Góra”, nr 3/2013;
- T. Terlikowski, *Jak rozmawiać o in vitro*, cena 7 zł.

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 30 kwietnia 2013 r.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego

1. W związku z koronacją Obrazu Matki Bożej w Sokołowie Młp. oraz beatyfikacją założycielek zgromadzeń: Sióstr Serafitek i Prezentek, Biskup Rzeszowski kieruje swoje słowo do Diecezji, do odczytania na wszystkich Mszach św. w niedzielę 12 maja br.

2. W sobotę, 11 maja, diakoni rozpoczynają rekolekcje przed święceniami prezbiteratu, które będą miały miejsce w sobotę przed Ześlaniem Ducha Świętego, 18 maja br. o godz. 10.00 w Katedrze.

3. Caritas Diecezji Rzeszowskiej Ośrodek Wypoczynkowo-Rehabilitacyjny w Myczkowcach i Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana” Oddział Okręgowy w Rzeszowie zapraszają na Konferencję Biblijną „Ku lepszemu rozumieniu Pisma Świętego” w sobotę, 11 maja, w Ośrodku Caritas w Myczkowcach. Rozpoczęcie o godz. 9.30. Szczegóły na stronie <http://www.myczkowce.org.pl>.

4. W niedzielę, 12 maja zapraszamy na godz. 15.00 do kościoła św. Judy Tadeusza w Rzeszowie na Mszę św. w intencji „Ewangelizacji Rzeszowa”. Zapraszamy księży, wszystkich członków wspólnot, grup, ruchów i stowarzyszeń. Po Mszy św. odbędzie się spotkanie organizacyjne.

5. W związku z gradobiciem i huraganem, który dotknął miasto i gminę Głogów, gdzie zostało zniszczonych wiele domów, zabudowań gospodarczych i upraw, Biskup Rzeszowski zwraca się z prośbą o zorganizowanie zbiórki do puszek na pomoc poszkodowanym, w niedzielę 19 maja i przesłanie jej na konto Caritas. Pierwsze wsparcie ze strony Caritas już zostało przekazane poszkodowanym.

6. W niedzielę, 26 maja, odbędzie się w Rzeszowie Marsz dla Życia i Rodziny. Początek o godz. 10.00 na placu przed Urzędem Wojewódzkim, przejście ulicami: Sobieskiego, Targową, Naruszewicza, Zamenhofa, Króla Kazimierza, Słowackiego, Kościuszki i 3 Maja. Serdecznie zapraszamy wszystkich do udziału.

7. Sanktuarium Matki Bożej Zawierzenia w Tarnowcu serdecznie zaprasza wszystkie dzieci, które w tym roku po raz pierwszy przyjęły Pana Jezusa do swojego serca na pielgrzymkę Dzieci Pierwszokomunijnych do Matki Bożej Tarnowieckiej, na odpust ku czci Nawiedzenia NMP. Odbędzie się on 31 maja 2013 r. o godz. 11.00. Sumie odpustowej będzie przewodniczył J.E. Ks. Bp Edward Białogłowski.

8. Ogólnopolskie Duszpasterstwo Służby Zdrowia zaprasza do Częstochowy na coroczne Rekolekcje i Pielgrzymkę Pracowników Służby Zdrowia. Odbędą się one w dniach 24 -26 maja 2013 r. Do udziału zapraszamy środowisko medyczne z diecezji rzeszowskiej oraz Księży Kapelanów. Ks. Jacek Kaszycki

– Diecezjalny Duszpasterz Służby Zdrowia. Szczegóły na stronie Internetowej: <http://dsz.rzeszow.pl>

9. W dniach 21-23 czerwca odbędzie się w Sanktuarium Pana Jezusa Ukrzyżowanego w Kobylance Saletyńskie Spotkanie Dzieci. Wpisuje się ono w przeżywany w całym Kościele Rok Wiary. Zaproszenie kierujemy do dzieci z klas od drugiej do szóstej ze szkół podstawowych. Szczegóły i zapisy www.dzieci.saletyni.pl i pod numerem telefonu: 517 299 618. Gościem specjalnym Spotkania w niedzielę, 23 czerwca będzie ks. bp Antoni Długosz z Częstochowy.

10. Księży, którzy nie mają jeszcze nowych legitymacji kapłańskich, prosimy o przybycie do Kurii ze zdjęciem (jak do paszportu) i wypełnienie na miejscu wniosku o legitymację.

11. Przesyłamy:

- Zaproszenie Biskupa Rzeszowskiego na Koronację w Sokołowie i beatyfikację w Krakowie Łagiewnikach;
- Plakat zapraszający na koronację w Sokołowie Młp.;
- Plakat zapraszający na Marsz dla Życia i Rodziny (2x);
- Pismo Dyrekcji Radia „Via”, w związku ze składką na Radio;
- Materiały misyjne;
- Informacja i karty zgłoszeniowe na wakacyjne turnusy Ruchu Światło-Życie;
- Plakat i zaproszenie na Saletyńskie Spotkanie Dzieci.

Z wyrazami szacunku

Ks. Jerzy Buczek

Kanclerz Kurii

Rzeszów, 09 maja 2013 r.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

1. Przypominamy, że w czwartek po Niedzieli Zesłania Ducha Świętego, 23 maja obchodzić będziemy święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Zachęćmy wiernych do licznego udziału.

2. Wyższe Seminarium Duchowne i Instytut Teologiczno-Pastoralny zapraszają na Sympozjum naukowe „Wiara i Kościół”, które odbędzie się w piątek, 24 maja, początek o godz. 9.30. Serdecznie zapraszamy.

3. W następnym tygodniu przeżywać będziemy Tydzień Ewangelizacji Rzeszowa. Z tej okazji Ks. Biskup Ordynariusz wystosował zaproszenie do Diecezji, do odczytania w ramach ogłoszeń w niedzielę.

4. W czwartek, 23 maja, o godz. 15.00 odbędzie się spotkanie proboszczów Rzeszowa i przedstawicieli wikariuszy z Księdzem Biskupem w Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie.

5. W sobotę 25 maja, o godz. 9.00, odbędzie się spotkanie Księży Dziekanów i Wicedziekanów w Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie.

6. W piątek, 24 maja, przeżywać będziemy Dzień Modlitw za Kościół w Chinach. Zachęcamy do włączenia się w modlitwę za Kościół w Chinach w modlitwie wiernych oraz w czasie nabożeństwa majowego.

7. Wydział Katechetyczny przesyła informację o obowiązkowych numerach programów i podręczników na rok szkolny 2013/2014. Księży Proboszczów prosimy o przekazanie Dyrektorom szkół z terenu parafii informacji o numerach programów i podręczników, w terminie do 25 maja br.

8. Jak co roku organizowane jest Rzeszowskie Święto Transplantacji. W piątek, 24 maja, odbędzie się w budynku A0 Uniwersytetu Rzeszowskiego, przy ul. Pigoń, III Otwarta Konferencja Naukowa, pt. „Przeszczep szansą na drugie życie” Początek o godz. 9.30. W sobotę, 25 maja, na Rynku będzie miał miejsce festyn z licznymi atrakcjami i występami artystów, wśród nich finalistów programu „Mam talent”. Na estradzie pojawią się także pacjenci, którym przeszczep uratował życie. Zapraszamy do udziału.

9. W sobotę, 15 czerwca, w auli Instytutu, przy ul. Witolda 11a, odbędzie się kurs wychowawcy, kierownika placówki wypoczynku i kierownika wybieczki. Zgłoszenia email: ptomon@rzeszow.opoka.org.pl.

10. Wraz z Ojcem Świętym Franciszkiem pragniemy poprzeć inicjatywę obywatelską prowadzoną w całej Europie: „Jeden z nas”. Celem akcji jest zablokowanie finansowania z budżetu Unii Europejskiej aborcji i doświadczeń na ludzkich embrionach. By to zrobić, potrzeba milion głosów. Poparcia tej akcji przez swój podpis można dokonać na stronie w: <http://jedenznas.pl/> lub przez wypełnienie odpowiedniego formularza. Przesyłamy wzór formularza (do skierowania) oraz instrukcję. Zachęmy wiernych do udziału w tej akcji, a zebrane podpisy prosimy przesać do Kurii lub na adres organizatorów.

11. Spotkanie organizacyjno-formacyjne dla Diecezjalnych oraz Dekanalnych Duszpasterzy Rolników odbędzie się w poniedziałek, 10 czerwca, na Jasnej Górze w Częstochowie. Rozpoczęcie o godz. 8.45 Mszą św. w Kaplicy Jasnogórskiej, zakończenie obiadem o godz. 13.00. Serdecznie zapraszamy.

12. Przesyłamy:

- Słowo Biskupa zapraszające do udziału w wydarzeniach związanych z Ewangelizacją Rzeszowa;
- Plakat zapraszający na Ewangelizację Rzeszowa;
- Informacja Rektora WSD o egzaminach wstępnych do Seminarium;
- Zaproszenie na XVIII ogólnopolska pielgrzymkę rowerową z Rzeszowa na Jasną Górę;

- Informacja o turnusach wakacyjnych KSM – „Wakacje z Bogiem”;
- Formularz Deklaracji Poparcia Inicjatywy „Jeden z nas” i instrukcja do niego;
- Zestaw programów nauczania i podręczników nauki religii obowiązujących w naszej Diecezji;
- „Wzrastanie”, maj/2013;
- Plakat Caritas zapraszający na „Dzień Matki i Dziecka” (parafie Rzeszowa);
- Plakat zapraszający na sympozjum naukowe w Instytucie: „Wiara i Kościół” (parafie Rzeszowa);
- Zaproszenie na pieszą pielgrzymkę z Rzeszowa do Lwowa (parafie Rzeszowa).

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 16 maja 2013 r.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej

1. Zapraszamy do udziału w wydarzeniach Tygodnia Ewangelizacji Rzeszowa – „Festiwal wiary” od niedzieli 26 maja do niedzieli 2 czerwca. Szczegóły nas plakatach.

2. W czwartek, 30 maja, Uroczystość Bożego Ciała. W Rzeszowie odbędzie się procesja centralna: uroczystość rozpocznie się Mszą św. przy Farze o godz. 9.00, zakończy ok. 12.00 błogosławieństwem Najśw. Sakramentem przy bazylice OO. Bernardynów. Prosimy o liczny udział kapłanów i wiernych w tej procesji. Procesję w parafiach Rzeszowa prosimy zorganizować po południu lub w niedzielę.

3. Zapraszamy na XI Koncert Jednego Serca, Jednego Ducha, który odbędzie się w Uroczystość Bożego Ciała 30 maja, o godz. 19.00, w Parku Sybiraków na osiedlu Baranówka w Rzeszowie. Wstęp wolny. Szczegóły na plakacie.

4. Ojcowie Bernardyni zapraszają na katechezę audiowizualną, pt. „Wilki o łasce”, która odbędzie się w ramach Festiwalu wiary w piątek, 31 maja o godz. 15.00. Gościem spotkania będzie świecki ewangelizator Witek Wilk.

5. Parafia św. Łukasza w Mrowli wraz z Gminnym Ośrodkiem Kultury w Świlczy, z siedzibą Trzcianie, organizuje w niedzielę, 2 czerwca, III Przegląd

Pieśni Maryjnych, po Mszy św. o godz. 14.00. Celem przeglądu jest ukazanie, w formie konkursu, piękna śpiewu i muzyki kościelnej opiewającej Maryję.

6. W związku z koronacją obrazu Matki Bożej Królowej Świata w Sokołowie Młp. w sobotę 8 czerwca zapraszamy wszystkich kapłanów do udziału w tej uroczystości, będzie to bowiem Dzień Modlitw o Świętość Życia Kapłańskiego. Kapituły zapraszamy w strojach chórowych, pozostałych kapłanów do koncelebry (prosimy przewieźć albę, cingulum i białą stulę).

7. Równocześnie informujemy wszystkich katechetów, że ze względu na koronację nie będzie spotkania formacyjnego w Rzeszowie – Katedrze i w Jaśle. Katechetów zapraszamy w zamian do udziału w koronacji w Sokołowie Młp. Karty formacji rocznej prosimy przekazać do Wydziału Katechetycznego. Zaświadczenia z formacji katechetów za rok szkolny 2012/2013 będą do odebrania po wakacjach (w razie potrzeby Wydział Katechetyczny wystawi je na żądanie).

8. Spotkanie organizacyjno-formacyjne dla Diecezjalnych oraz Dekanalnych Duszpasterzy Rolników odbędzie się w poniedziałek, 10 czerwca, na Jasnej Górze w Częstochowie. Rozpoczęcie o godz. 8.45 Mszą św. w Kaplicy Jasnogórskiej, zakończenie obiadem o godz. 13.00. Serdecznie zapraszamy.

9. W sobotę, 15 czerwca, w auli Instytutu Teologiczno-Pastoralnego w Rzeszowie, przy ul. Witolda 11a, odbędzie się kurs wychowawcy, kierownika placówki wypoczynku i kierownika wycieczki. Jest on przeznaczony dla osób zaangażowanych w życie Kościoła i należących do grup parafialnych. Rozpoczęcie o godz. 9.00. Zgłoszenia: Ks. Paweł Tomoń, elektronicznie ptomon@rzeszow.opoka.org.pl.

10. Ośrodek Rekolekcyjny w Lipinkach zaprasza:

- 25 maja (sobota) – turniej piłki halowej dla ministrantów Szkół Średnich (można dobrać zawodników z Gimnazjum)
- 8 czerwca (sobota) – rekolekcje dla dziewczyn
- 9 czerwca (niedziela) – Dzień trzeźwości i radości
- 14-16 czerwca – rekolekcje dla chłopców
- 21-23 czerwca – rekolekcje dla małżeństw i par niesakramentalnych

Szczegółowe informacje na www.rekolekcionista.pl oraz u ks. Łukasza Leśniaka pod nr 535 099 735 lub 13 44 77 988

11. Prosimy o przypomnienie wiernym o możliwości zyskiwania odpustów w Roku Wiary. Odpowiedni dekret Biskupa Rzeszowskiego został wysłany do parafii, znajduje się również na stronie diecezjalnej, w dziale „Rok Wiary”, pod adresem: <http://www.diecezja.rzeszow.pl/?q=node/8417>

12. Akcja Katolicka w Polsce podejmuje kolejną inicjatywę dotyczącą świętowania niedzieli. Jest to plakat oraz ulotki z hasłem: „W niedzielę nie kupuję”. Do każdej parafii w Polsce zostanie dostarczony plakat oraz ulotki do przekazania wiernym. Prosimy o wsparcie tej akcji.

13. W związku z podjętymi przez rząd działaniami zastąpienia Funduszu Kościelnego dobrowolnym odpisem 0.5% podatku dochodowego konieczne jest uzyskanie danych dotyczących liczby duchownych korzystających z dofinansowania z Funduszu Kościelnego (w całości lub części) składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W związku z tym Sekretariat Episkopatu Polski, zbierając potrzebne dane, zwraca się z prośbą, by wszyscy księża dostarczyli składaną do ZUS Deklarację Rozliczeniową DRA (ostatnią), na podstawie której można ustalić, kto i w jakim wymiarze dotychczas korzystał z dopłat z Funduszu Kościelnego. Kopie deklaracji prosimy przekazać w najbliższych dniach Księżom Dziekanom, którzy przekażą je do Kurii, najpóźniej do końca maja.

14. Przesyłamy:

- Plakat zapraszający na Koncert Jednego Serca, Jednego Ducha;
- Plakat zapraszający na procesję Bożego Ciała w Rzeszowie (parafie Rzeszowa);
- „Zwiastowanie”, nr 1/2013;
- Plakaty trzeźwościowe: pielgrzymka na Jasną Górę i sierpień – miesiącem abstynencji;
- Plakat i ulotki „W niedzielę nie kupuję”;
- Zaproszenie na VII Pielgrzymkę Rodzin z Łomianek do Gietrzwałdu;
- Gazetka LSO, maj 2013.
- Ulotki dotycząca Tygodnia Ewangelizacji Rzeszowa – „Festiwal wiary”.

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 23 maja 2013 r.

9. Niedziela zwykła

1. W niedzielę, 2 czerwca będziemy przeżywać VI Dzień Dziękczynienia Opatrzności Bożej. Tego dnia we wszystkich katedrach świata odbędzie się w łączności z Ojcem Świętym Franciszkiem Adoracja Najświętszego Sakramentu. W rzeszowskiej katedrze o godz. 17.00 będzie odprawiona Msza św. pod przewodnictwem Biskupa Rzeszowskiego, a po niej adoracja Najśw. Sakramentu. Serdecznie zapraszamy do udziału. We wszystkich parafiach łączyć się będziemy w adoracjach po Mszach św.

2. Parafia św. Łukasza w Mrowli wraz z Gminnym Ośrodkiem Kultury w Świlczy, z siedzibą Trzcianie, organizuje w niedzielę, 2 czerwca, III Przegląd Pieśni Maryjnych, po Mszy św. o godz. 14.00 przy kościele w Mrowli. Celem przeglądu jest ukazanie, w formie konkursu, piękna śpiewu i muzyki kościelnej opiewającej Maryję.

3. Zapraszamy serdecznie wszystkich kapłanów, siostry zakonne i wiernych świeckich do udziału w koronacji obrazu Matki Bożej Królowej Świata w Sokołowie Młp. w sobotę 8 czerwca o godz. 11.00. Koronacja odbędzie się na stadionie. Parkingi dla samochodów będą w wielu miejscach, porządkowi będą kierowac (dla kapłanów parkingi przy kościele i plebanii).

4. W sobotę, 15 czerwca, w auli Instytutu, przy ul. Witolda 11a, odbędzie się kurs wychowawcy, kierownika placówki wypoczynku i kierownika wycieczki. Jest on przeznaczony dla osób zaangażowanych w grupach parafialnych. Zgłoszenia email: ptomon@rzeszow.opoka.org.pl.

5. Zarząd Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Diecezji Rzeszowskiej serdecznie zaprasza Księża Asystentów Dekanalnych i Parafialnych, Prezesów Parafialnych Oddziałów oraz członków i sympatyków Akcji Katolickiej na ogólnopolską pielgrzymkę na Jasną Górę w sobotę, 15 czerwca 2013 r. Będzie to pielgrzymka wyjątkowa, bo wynagradzająca za profanację cudownego wizerunku Królowej Polski. Wiele diecezji podjęło modlitwy ekspiacyjne. Przybądźmy licznie na Jasną Górę, aby modlić się w tej intencji. Wyjazd z Rzeszowa spod kościoła Świętego Michała o godz. 4.00 i o godz. 4.15 spod kościoła OO. Bernardynów.

6. Prosimy Księża Dziekanów o jak najszybsze przekazanie do Kurii składanych do ZUS Deklaracji Rozliczeniowych DRA (ostatnią).

7. Siostry Karmelitanki w Rzeszowie, przy ul. Morgowej, przyjmują zamówienia na wykonywanie różnych szat liturgicznych: ornaty, stuły, alby, komże, itp. wykonują również hafty maszynowe i ręczne. Prosimy o korzystanie z ich usług – jest to też sposób na ich utrzymanie.

8. Przesyłamy:

- Plakat zapraszający na Ogólnopolską Pielgrzymkę Nauczycieli na Jasną Górę.
- Tekst adoracji na niedzielę 2 czerwca (w formie elektronicznej).

Z wyrazami szacunku
Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 29 maja 2013 r.

10. Niedziela zwykła

1. We wtorek, 11 czerwca o godz. 19.30 Ojcowie Bernardyni zapraszają na katechezę audiowizualną, pt. „Ciemno czy jasno”. Gośćmi spotkania będą: Marcin Jakomowicz, dziennikarz „Gościa Niedzielnego” oraz Janek Mela, niepełnosprawny i najmłodszy na świecie zdobywca obu biegunów Ziemi.

2. W piątek, 14 czerwca o godz. 9.30 w Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie odbędzie się konferencja dekanalnych ojców duchownych pod przewodnictwem Ks. Biskupa Ordynariusza. Serdecznie zapraszamy.

3. W piątek, 14 czerwca w parafii bł. Karoliny w Rzeszowie o godz. 19.00 odbędzie się czuwanie modlitwne dla młodzieży o dobre przeżycie rekolekcji wakacyjnych organizowane przez LSO.

4. W dniach od 14-16.06.2013 r. w Domu Rekolekcyjnym Bł. Karoliny w Rzeszowie-Przybyszówce odbędą się dni formacyjne dla zastępowych I-go i II stopnia KSM. Zapraszamy młodzież, która ukończyła 16. rok życia. Rozpoczęcie w piątek o godz. 17.00, zakończenie w niedzielę obiadem. Zabrać ze sobą Pismo św. oraz śpiwór. Zgłoszenia: Ks. Paweł Tomoń – tel. 17 851 20 51, 604 051 775 lub Zarząd KSM tel. 17 852 06 03.

5. Serdecznie zapraszamy Księża Asystentów Dekanalnych i Parafialnych, Prezesów Parafialnych Oddziałów oraz członków i sympatyków Akcji Katolickiej na ogólnopolską pielgrzymkę na Jasną Górę w sobotę, 15 czerwca 2013 r. Będzie to pielgrzymka wynagradzająca za profanację cudownego wizerunku Królowej Polski. Wyjazd z Rzeszowa spod kościoła Świętego Michała o godz. 4.00 i o godz. 4.15 spod kościoła OO. Bernardynów.

6. Diecezjalne Duszpasterstwo Rodzin zaprasza w niedzielę 16 czerwca br. na V Rzeszowski Bieg Ojców organizowany przez Stowarzyszenie Szczęśliwy Dom im. Wiktorii i Józefa Ulmów z Dziećmi na Bulwarach Rzeszowskich. Wydarzeniu temu towarzyszyć będzie szereg imprez artystycznych, zabaw dla rodzin, konkursów. Początek o godz. 14.00. Organizatorzy zapraszają do wzięcia udziału w biegu, a całe rodziny do wspólnej zabawy. Bliższe informacje na stronie internetowej: www.rodzina.rzeszow.pl

7. W niedzielę, 16 czerwca 2013 r. Wyższe Seminarium Duchowne w Rzeszowie zaprasza wszystkich młodych duchem i ciałem na dzień uwielbienia, dzielenia się wiarą i radością „Rozradowani w Panu”. Miejsce: Instytut Teologiczno-Pastoralny, Rzeszów, ul. Witolda 11a. Początek o godz. 14.00.

8. W całej Polsce organizowane jest zbieranie podpisów pod obywatelskim projektem zakazującym aborcji ze względu na podejrzenie choroby lub wady genetycznej u dziecka. Do 2 lipca Komitet „Stop aborcji” musi złożyć w Sejmie co najmniej 100 000 podpisów, aby Sejm przystąpił do prac nad projektem. Prosimy o zachęcenie wiernych do poparcia tego projektu. Prze-

syłamy pismo organizatorów, plakat oraz formularze do podpisów. Zebrane podpisy należy przesłać, koniecznie przed końcem czerwca, do Warszawy na adres podany w piśmie.

9. Diecezjalny etap konkursu wiedzy ministranckiej odbędzie się w sobotę, 22 czerwca o godz. 10.00 w Zaczerniu. Na etap Diecezjalny przyjeżdżają trzy najlepsze osoby z konkursów dekanalnych. Zgłoszenia u ks. Tomasza Blicharza. (toma536@wp.pl, tel. 607821650).

10. Duszpasterstwo Liturgicznej Służby Ołtarza wraz z Wyższym Seminarium Duchownym organizuje wakacyjny turnus dla lektorów ze szkół średnich w Rozdzielu (parafia Lipinki) w dniach 14-20 lipca. Prosimy Księża Proboszczów i Księża opiekujących się LSO, aby zachęcili lektorów do uczestnictwa w tym turnusie. Szczegółowe informacje na temat zapisów zostały przesłane wcześniej przez Duszpasterstwo LSO.

11. Przesyłamy:

- Plakat i ulotki turnusów wakacyjnych RAM;
- Materiały formacyjne dla organistów, czerwiec 2013;
- Plakat zapraszający na katechezę do OO. Bernardynów;
- Plakat zapraszający na „Dzień uwielbienia” w WSD w Rzeszowie (parafie Rzeszowa);
- Materiały Caritas;
- Materiały dotyczące ratowania dzieci podejrzanych o chorobę lub wadę genetyczną.

Z wyrazami szacunku

Ks. Jerzy Buczek

Kanclerz Kurii

Rzeszów, 06 czerwca 2013 r.

11. Niedziela zwykła

1. Z inicjatywy Parlamentarnego Zespołu ds. Przeciwdziałania Ateizacji w Polsce, w niedzielę 16 czerwca odbędzie się na Jasnej Górze Kongres Katolików – Stop Ateizacji. Kongres rozpocznie się o godz. 11.00 w Sali o. Kordeckiego a zakończy Mszą św. w Kaplicy Cudownego Obrazu o godz. 17.00. Kongres jest próbą zaradzenia narastającej ateizacji naszego Państwa. Warunkiem udziału jest wcześniejsze zgłoszenie na adres: biuro.jaworski@gmail.com lub stop_ateizacji@gmail.com telefonicznie 502 22 77 46 lub fax

34 366 48 20. Prosimy o przekazanie wiernym tej informacji i zachęcenie osób zaangażowanych w parafii do udziału.

2. W poniedziałek, 17 czerwca mija dziesiąta rocznica powstania pierwszej zorganizowanej grupy Ruchu Czystych Serc w naszej Diecezji. Z tej okazji w tym dniu sprawowana będzie Msza św. godz. 18.30, w Sanktuarium Matki Bożej Rzeszowskiej, u OO. Bernardynów – w intencji rozwoju Ruchu Czystych Serc. Serdecznie zapraszamy wszystkie osoby należące do Ruchu Czystych Serc, jak również dziewczęta i chłopców pragnących należeć do tego Ruchu oraz wszystkich, którzy chcą się pomodlić się w/w intencji. Po Mszy św. odbędzie się krótkie spotkanie uczestników Ruchu i wszystkich młodych ludzi pragnących do Niego przystąpić. Prosimy o poinformowanie o tym wiernych i zachęcenie młodzieży do udziału.

3. Wieczór modlitewny w intencji szkół Rzeszowa i okolicy odbędzie się w czwartek, 20 czerwca, o godz. 18.30 w Farze Rzeszowskiej. Serdecznie zapraszamy.

4. Diecezjalny Instytut Akcji Katolickiej Diecezji Rzeszowskiej wraz z NSZZ „Solidarność” Oddział Rzeszowski, Katedrą Historii Liturgii i Katedrą Historii Kościoła w XIX i XX w. Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II serdecznie zapraszają na sympozjum „Świętować niedzielę”, które odbędzie się w sobotę, 22 czerwca w Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie, przy ul. Witolda 11a w godz. 9.00-13.00. W załączeniu przesyłamy zaproszenie oraz plakat.

5. Towarzystwo Rozwoju Regionu Polski Południowo-Wschodniej organizuje w sobotę, 22 czerwca manifestację przeciw dyskryminacji Telewizji Trwam i wiernych z powodu nie udzielenia miejsca na multipleksie cyfrowym przez KRRiT. Rozpocznie się ona Mszą św. w kościele Farnym o godz. 12.00, następnie odbędzie się przemarsz od placu Farnego pod Urząd Wojewódzki, gdzie zostanie złożona petycja. Kontynuowana jest nadal akcja zbierania podpisów do KRRiT w tej sprawie. Przesyłamy formularz i prosimy o zachęcenie wiernych do wsparcia tej inicjatywy.

5. Informujemy, że Instytut Teologiczno-Pastoralny w Rzeszowie otrzymał zgodę UPJP II w Krakowie na prowadzenie studiów z teologii. W roku akademickim 2013/2014 rozpoczną się studia z teologii dla świeckich (5-letnie) oraz podyplomowe studia z duchowości dla kapłanów i sióstr zakonnych (3-letnie). Szczegóły zostaną przesłane w najbliższym czasie. Księża Proboszczów prosimy o zachęcenie kapłanów, zwłaszcza wikariuszy, siostry i młodzież (także studentów – mogą teologię studiować jako drugi kierunek) do skorzystania z tej oferty.

6. Diecezjalne Studium Organistowskie organizuje nabór na kolejny rok akademicki. Prosimy o zachęcenie młodych uzdolnionych ludzi oraz organi-

stów chcących podnieść swoje kwalifikacje do udziału w tym studium. Przesyłamy odpowiedni plakat.

7. Wyższe Seminarium Duchowne zaprasza Czcigodnych Księży na rekolekcje kapłańskie w dniach 30.06-03.07.2013 r. do Instytutu, przy ul. Witolda 11a. Rekolekcje poprowadzi ks. dr Przemysław Sawa. Zgłoszenia telefoniczne: centrala Instytutu: tel. 17 871 24 00. Najlepiej dzwonić w godz. 17-21 (w tych godzinach klerycy pełnią dyżur na portierni).

8. Przesyłamy:

- Plakat dotyczący rekrutacji do Diecezjalnego Studium Organistowskiego;
- Plakat i pismo zapraszające na Sympozjum w Instytucie poświęcone niedzieli;
- „Wzrastanie”, czerwiec 2013;
- „L'Osservatore Romano”, 6/2013;
- Plakat dotyczący turnusów wakacyjnych KSM.

*Ks. Jerzy Buczek
Kancierz Kurii*

Rzeszów, 13 czerwca 2013 r.

Komunikat Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie

Kuria Diecezjalna w Rzeszowie informuje, że w dniu dzisiejszym, 14 czerwca o godz. 12.00 Nuncjatura Apostolska w Polsce opublikowała komunikat informujący, że Ojciec Święty Franciszek przyjął rezygnację księdza biskupa Kazimierza Górnego z posługi Biskupa Rzeszowskiego, złożoną zgodnie z kan. 401 §1 Kodeksu Prawa Kanonicznego i mianował Biskupem Rzeszowskim dotychczasowego biskupa pomocniczego archidiecezji częstochowskiej księdza biskupa Jana Wątrobę.

Biskup Jan Franciszek Wątroba urodził się 4 grudnia 1953 r. w Wieluniu, święcenia kapłańskie przyjął 27 maja 1979 r., biskupem pomocniczym archidiecezji częstochowskiej został mianowany 20 kwietnia 2000 r., otrzymując stolicę tytularną Bisica. Święcenia biskupie przyjął 20 maja 2000 r. z rąk księdza arcybiskupa Stanisława Nowaka, metropolity częstochowskiego. Przez trzynaście lat posługiwał w Archidiecezji Częstochowskiej jako biskup pomocniczy i wikariusz generalny. W piątek, 14 czerwca 2013 r. Ojciec Święty Franciszek mianował go Biskupem Rzeszowskim.

Do czasu kanonicznego objęcia urzędu biskupa diecezjalnego przez księdza biskupa Jana Wątrobę Ojciec Święty Franciszek zlecił księdzu biskupowi

Kazimierzowi Górnemu posługę biskupią w charakterze Administratora Apostolskiego Diecezji Rzeszowskiej.

Modlitwie wszystkich kapłanów, sióstr zakonnych i wiernych świeckich polecamy dotychczasowego pierwszego Biskupa Rzeszowskiego księdza biskupa Kazimierza Górnego oraz nowego Pasterza naszej diecezji księdza biskupa Jana Wątrobę, prosząc o obfite łaski dla nich.

Ks. Jerzy Buczek
Kanclerz Kurii

Rzeszów, 14 czerwca 2013 r.

Ps. Informujemy, że do czasu kanonicznego objęcia Diecezji przez nowego Biskupa, w modlitwie eucharystycznej należy wymieniać imię księdza biskupa Kazimierza Górnego, Administratora Apostolskiego Diecezji Rzeszowskiej.

12. Niedziela zwykła

1. W związku zakończeniem posługi jako biskupa rzeszowskiego, Ks. Biskup Kazimierz Górny przesyła list do Diecezjan. Także Ks. Biskup Edward Białogłowski przesyła zaproszenie na dziękczynienie za posługę I Biskupa Rzeszowskiego. Prosimy odczytać te teksty wiernym na wszystkich Mszach św. w najbliższą niedzielę. Wszystkich zapraszamy serdecznie na Mszę św. dziękczynną za posługę I Biskupa Rzeszowskiego Kazimierza Górnego w Katedrze w niedzielę, 14 lipca, o godz. 17.00 oraz na Ingres nowego Biskupa do Katedry w sobotę, 20 lipca o godz. 16.30.

2. Informujemy, że do czasu kanonicznego objęcia urzędu biskupa diecezjalnego przez księdza biskupa Jana Wątrobę Ojciec Święty Franciszek zlecił księdzu biskupowi Kazimierzowi Górnemu posługę biskupią w charakterze Administratora Apostolskiego Diecezji Rzeszowskiej. Do tego czasu w modlitwie eucharystycznej należy wymieniać imię księdza biskupa Kazimierza Górnego, Administratora Apostolskiego Diecezji Rzeszowskiej.

3. W Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie w roku akademickim 2013/2014 rozpoczyna się studia z teologii dla świeckich (5-letnie) oraz podyplomowe studia z duchowości dla kapłanów i sióstr zakonnych (3-letnie). Obecnie przesyłamy odpowiednie foldery dotyczące studiów dla świeckich. Prosimy o zachęcenie młodzieży do skorzystania z tych studiów, a foldery prosimy przekazać zainteresowanym. Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie Instytutu: <http://www.instytut.rzeszow.pl/>

4. Duszpasterstwo Rodzin i Ruchy Obrony życia zapraszają na XIII Ogólnopolską Pielgrzymkę Pokutną za grzechy przeciw życiu do Tarnowca. Pielgrzymka odbędzie się w sobotę, 6 lipca. Rozpoczęcie Drogą Krzyżową o godz. 10.00, później Msza św. Zapraszamy do licznych udziału.

5. W czasie spotkania dekanalnych ojców duchownych z Księdzem Biskupem w Kurii ojcowie zabrali dla wszystkich księży w dekanacie nowe *Dyrektorium o posłudze i życiu prezbiterów*. Dyrektorium to wydane przez rzymską Kongregację ds. Duchowieństwa jest praktyczną pomocą dla każdego kapłana dbającego o swój duchowy rozwój i skuteczną posługę duszpasterską. Wszystkich Księży prosimy i zobowiązujemy do nabycia Dyrektorium od dekanalnych ojców duchownych. Cena egzemplarza – 12 zł.

6. Wydział Katechetyczny zwraca się z prośbą do Księży Proboszczów i wszystkich katechetów o poinformowanie rodziców, by nie kupowali w czasie wakacji podręczników do katechezy dla swoich dzieci, ponieważ wejdą nowe katechizmy i pomoce do katechezy dla klas I i IV SP, I G i Pg. Katechizmy w zależności od klas będą z wydawnictw Jedność, Gaudium, WAM i św. Wojciecha. W odpowiednim czasie katechizmy zostaną dostarczone do parafii.

7. Przesyłamy:

- Słowo Księdza Biskupa Kazimierz Górnego;
- Zaproszenie na dziękczynienie za posługę I Biskupa Rzeszowskiego;
- Gazetka LSO, czerwiec 2013;
- Folder „Teologia dla świeckich” w Instytucie;
- Plakat zapraszający na pielgrzymkę pokutną do Tarnowca (parafie Rzeszowa).

Z wyrazami szacunku

Ks. Jerzy Buczek

Kanclerz Kurii

Rzeszów, 20 czerwca 2013 r.

13. Niedziela zwykła

1. Komunikat z 362. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski informuje, że: Biskupi przyjęli nowelizację IV przykazania kościelnego. Prosimy o zapoznanie wiernych z tym punktem Komunikatu.

2. Duszpasterstwo Rodzin i Ruchy Obrony życia zapraszają na XIII Ogólnopolską Pielgrzymkę Pokutną za grzechy przeciw życiu do Tarnowca. Piel-

grzymka odbędzie się w sobotę, 6 lipca. Rozpoczęcie Drogi Krzyżową o godz. 10.00, później Msza św. Zapraszamy do liczного udziału.

3. W związku z 70. rocznicą „Rzezi Wołyńskiej” prosimy w modlitwie wiernych na wszystkich Msza św. w niedzielę 7 lipca dołączyć wezwanie przygotowane przez Episkopat Polski: *Módlmy się o pokój wieczny dla pomordowanych przed 70 laty na Wołyniu, o przebaczenie win i Boże miłosierdzie dla sprawców śmierci i cierpień swoich bliźnich, a także o łaskę wzajemnego przebaczenia i pojednania narodu polskiego i ukraińskiego.*

4. Księża Salezianie z Rzeszowa zapraszają na peregrynację relikwii św. Jana Bosko, która odbędzie się w dniach 8-9 lipca br. Rozpoczęcie w poniedziałek, 8 lipca, o godz. 17.30 powitanie relikwii, a o godz. 18.00 Uroczysta Msza św. zakończenie we wtorek o godz. 15.00 uroczystym pożegnaniem relikwii. Szczegóły na plakacie. Ks. Biskup przesyła zaproszenie do diecezji, prosimy odczytać je wiernym.

5. Komitet Inicjatywy Ustawodawczej Ustawy „Wolna Niedziela” rozpoczął zbieranie podpisów pod projektem ustawy wprowadzających zakaz pracy w placówkach handlowych w niedziele i święta. Proponowany art. 151 pkt 1 Kodeksu Pracy otrzymuje brzmienie: „Praca w niedziele i święta w placówkach handlowych jest niedozwolona”. Konieczne jest zebranie co najmniej 100 tys. podpisów. Prosimy o wsparcie tej inicjatywy. Zabrane podpisy prosimy przysyłać na adres Komitetu.

6. Przygotowujemy się do uroczystości dziękczynienia za posługę Ks. Biskupa Kazimierza Górnego, jako pierwszego biskupa rzeszowskiego w niedzielę 14 lipca o godz. 17.00 oraz do Ingresu nowego Pasterza naszej diecezji Ks. Biskupa Jana Wątroby w sobotę 20 lipca o godz. 16.30. Prosimy o zachęcenie wiernych do udziału. Kapituły prosimy o przybycie do Katedry w strojach chórowych, pozostałych kapłanów prosimy o przywiezienie alby, cingulum i stuły w kolorze białym lub złotym. Kapłani celebrujący ubierają się na 15 min. przed rozpoczęciem celebry i udają się na wyznaczone miejsca.

7. W Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie w roku akademickim 2013/2014 rozpoczną się studia z teologii dla świeckich (5-letnie) oraz podyplomowe studia z duchowości dla kapłanów i sióstr zakonnych (3-letnie). Obecnie przesyłamy odpowiednie foldery dotyczące studiów podyplomowych. Prosimy o przekazanie ich księżom wikariuszom i siostrom zakonnym pracującym na terenie parafii. Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie Instytutu: <http://www.instytut.rzeszow.pl/>.

8. Informujemy, że od 3 września polski przewoźnik „Eurolot” uruchamia dwa nowe połączenia z Rzeszowa do Paryża (Beauvais) oraz do Rzymu (Fiumicino). Rezerwacji biletów można już dokonywać na stronie przewoźnika

www.eurolot.com. Bilety od 199 zł w jedną stronę. Jest to szansa dla wielu osób na wyjazd zwłaszcza do Rzymu, stolicy chrześcijaństwa.

9. Przesyłamy:

- Zaproszenie Ks. Biskupa do udziału w peregrynacji relikwii św. Jana Bosko;
- Komunikat z 362. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski;
- Folder dotyczący studiów podyplomowych z teologii duchowości;
- Plakat zapraszający na peregrynację relikwii św. Jana Bosko u Ks. Salezjanów w Rzeszowie;
- Formularz do zbierania podpisów w sprawie ustawy „Wolna Niedziela”;
- Plakat informujący o połączeniach lotniczych z Rzeszowa do Paryża i Rzymu.

Z wyrazami szacunku

Ks. Jerzy Buczek

Kanclerz Kurii

Rzeszów, 27 czerwca 2013 r.

KOMUNIKAT REFERATU MISYJNEGO **– Wakacje z Misjami 2013**

Zapraszamy na wakacyjne Turnusy rekolekcyjne dla dzieci w Kupnie. Szczegóły poniżej.

Turnus I: 01.07-07.07.2013; dla dzieci ze szkoły podstawowej,

Turnus II: 08.07-14.07.2013; dla dzieci ze szkoły podstawowej,

Turnus III: 15.07-21.07.2013; dla dzieci ze szkoły podstawowej.

Koszt – 250 zł. Zgłoszenia prosimy kierować do Referatu Misyjnego do 15 czerwca. Przy zapisie należy wpłacić zaliczkę w wysokości 100 złotych i odebrać kartę uczestnika.

Kontakt z organizatorem: Referat Misyjny, ul. Zamkowa 4, 35-032 Rzeszów; tel. 17 852 44 19 w 29, e-mail: misje.rzeszow@onet.eu.

LSO – WAKACJE 2013 R.

Turnusy w Kotani, Rozdzielu i Zaczerniu będą się rozpoczynać ok. godz. 18⁰⁰ w niedzielę (przyjazd od 15⁰⁰-17⁰⁰), a kończyć w sobotę ok. godz. 11⁰⁰. Formacja na turnusach odbywa się zgodnie z opracowanym przez Krajowe Duszpasterstwo Służby Liturgicznej programem formacji ministranckiej obejmującym następujące stopnie:

- Kandydat na ministranta (3 klasa SP),
- Choralista (4 klasa SP),
- Ministrant światła (5 klasa SP),
- Ministrant księgi (6 klasa SP),
- Ministrant ołtarza (1 klasa Gim),
- Lektor (2 klasa Gim i starsi).

Praca z ministrantami i lektorami podczas wyjazdów wakacyjnych opiera się na formacji liturgicznej i biblijnej, która ma przygotować do dobrego przeżywania Eucharystii. Młodzi chłopcy uczą się także przepisów liturgicznych, poznają życiorysy świętych. Wszystko to służy pogłębianiu życia duchowego i modlitewnego. Wyjazdy wakacyjne dla ministrantów to czas spędzony razem, który cementuje ich znajomość i pozwala dobrze się bawić.

Zgłoszenia przyjmowane są do dnia 10.06.2013 r. na stronie www.dom-rekolekcyjny.zaczernie.eu lub pod numerem telefonu 607 821 650 (po godz. 19.00). Przy zgłoszeniu konieczna jest zaliczka w wysokości 100 zł (wpłata na konto parafii Zaczernie: BS Jasionka 83-9191-0000-2001-0006-0495-0002 z dopiskiem LSO, Imię i Nazwisko oraz nazwa turnusu: np. LSO, Jan Kowalski, turnus II Zaczernie).

Terminy turnusów wakacyjnych

Kotań	Turnus I	30.06-06.07	Ministranci i Lektorzy	240 zł
Kotań	Turnus II	07.07-13.07	Ministranci	240 zł
Kotań	Turnus III	14.07-20.07	Schola, DSM (od 6 klasy SP)	240 zł
Kotań	Turnus IV	21.07-27.07	Ministranci i Lektorzy	240 zł
Kotań	Turnus V	28.07-03.08	Ministranci	240 zł
Kotań	Turnus VI	04.08-10.08	Ministranci	240 zł
Kotań	Turnus VII	11.08-17.08	Ministranci	240 zł
Kotań	Turnus VIII	18.08-24.08	Ministranci	240 zł
Zaczernie	Turnus I (z basenem)	30.06-06.07	Ministranci i lektorzy	350 zł

Zaczernie	Turnus II (z basenem)	07.07-13.07	Ministranci i lektorzy	350 zł
Zaczernie	Turnus III (z basenem)	14.07-20.07	Ministranci i lektorzy	350 zł
Zaczernie	Turnus IV (z basenem)	21.07-27.07	Ministranci i lektorzy	350 zł
Zaczernie	Turnus V (z basenem)	28.07-03.08	Ministranci i lektorzy	350 zł
Zaczernie	Turnus VI (z basenem)	04.08-10.08	Ministranci i lektorzy	350 zł
Zaczernie	Turnus VII (bez basenu)	11.08-17.08	Ministranci i lektorzy	240 zł
Zaczernie	Turnus IX Weryfikacja	25.08-31.08	Kandydaci na animatorów	240 zł
Zaczernie	Ceremoniarz	25.08-29.08	Animatorzy	120 zł
Rozdziele	Turnus II	07.07-13.07	Schola, DSM (od 6 klasy SP)	240 zł
Rozdziele	Turnus III Pod patronatem WSD Rzeszów	14.07-20.07	Szkoła średnia	240 zł
Rozdziele	Turnus IV	21.07-27.07	Ministranci i lektorzy	240 zł
Warmia i Mazury	Turnus wycieczkowy	11.08-18.08	Ministranci i lektorzy od 6 klasy	500 zł
Gliczarów k. Zakopanego	Wycieczki górskie	19.08-26.08	Gimnazjum i średnia	500 zł
Poręby Dymarskie	Turnus z basenem	03.08-11.08	Ministranci i Lektorzy	350 zł
Poręby Dymarskie	Turnus z basenem	12.08-18.08	Ministranci i Lektorzy	350 zł

ZAPROSZENIE NA WAKACYJNE REKOLEKCJE OAZOWE 2013

Czcigodny Księżę Proboszczu! Kapłani Moderatorzy!

Błogosławiony papież Jan Paweł II, przemawiając na krakowskich Błoniach powiedział: „*Wiem, że jest tu obecna spora grupa członków Ruchu Światło-Życie (...) Osobiście bliski jest mi ten styl życia, jaki zaproponował młodym Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki.*

Bogu dziękuję za ten Ruch, który przyniósł tyle błogosławionych owoców w sercach młodzieży w minionych trudnych latach, a i dziś stanowi prężne środowisko duchowego rozwoju młodzieży i rodzin. Kochani Oazowicze, jako biskup Krakowa starałem się wspierać Was swą obecnością, a jako biskup Rzymu nieustannie jestem z Wami w moich modlitwach i serdecznych myślach. Umiłowanie Eucharystii i Biblii niech zawsze rzuca Boże światło na drogi Waszego życia”.

Pragniemy podjąć wezwanie Ojca Świętego, jako „jego duchowy testament” w czasie tegorocznych wakacji, organizując rekolekcje w następujących turnusach:

I turnus: 30.06-16.07.2013 (Niedziela – Wtorek)

II turnus: 17.07-02.08.2013 (Środa – Piątek)

ORA: 19-24.08.2013 (Poniedziałek – Sobota)

Zgłoszenia uczestników będą przyjmowane przez Księżę Moderatorów z parafii i przekazywane do Diecezjalnej Diakonii Oaz Rekolekcyjnych: Ks. Mariusz Wawrzynek parafia pw. Chrystusa Króla w Rzeszowie, ul. Ks. J. Jąłowego 37, w salce parafialnej, w dniach: 14-16 maja w godz. 19⁰⁰-20³⁰ na wypełnionych formularzach, zamieszczonych na stronie internetowej naszego Ruchu: www.rzeszow.oaza.pl. Parafie rejonu jasielsko-gorlickiego mogą się zgłosić do ks. Bogusława Jaworskiego – parafia św. Andrzeja Boboli w Gorlicach: 13 maja w godzinach 19⁰⁰-21⁰⁰.

W przyjmowaniu zgłoszeń należy uwzględnić kryteria wiekowe i formacyjne: imię i nazwisko, rok urodzenia, aktualną klasę i parafię (nazwiska proszę wpisywać drukowane):

ODB I° – po klasie IV (Oaza Dzieci Bożych)

ODB II° – po klasie V

OND I° – (Oaza Nowej Drogi) po klasie VI

OND II° – po klasie I Gimnazjum

OND III° – po II Gimnazjum

ONŻ I° – (Oaza Nowego Życia) po III Gimnazjum lub starsi, którzy nie byli jeszcze na I° ONŻ

ONŻ II° – po ONŻ I°

ONŻ III° – po ONŻ II°

Rekolekcje odbywać się będą w następujących miejscowościach: Berdechów, Błażkowa, Kamionka, Kąty, Mazury, Poręby Dymarskie, Trzebuska, Rzeszów-Tabor

Przypominamy, że udział w rekolekcjach oazowych, to przyporządkowanie uczestnika pod względem wieku i przebytej formacji do konkretnego stopnia oazowego a nie do miejsca. Planowane miejsca rekolekcji wakacyjnych (mogą ulec zmianie w zależności od ilości uczestników) kształtują się w następujący sposób:

STOPIEŃ	TURNUS 1	TURNUS 2
1 ODB	Mazury	w zależności od ilości uczestników
2 ODB	Błażkowa	w zależności od ilości uczestników
1 OND	Kamionka	w zależności od ilości uczestników
2 OND	Berdechów	w zależności od ilości uczestników
3 OND	Trzebuska	w zależności od ilości uczestników
1 ONŻ	Kąty	Kąty
2 ONŻ	Poręby Dymarskie	Trzebuska
3 ONŻ	–	Rzeszów Tabor
ORA	Trzebuska 19-24.08.2013	

Zgłoszenia należy dostarczyć w formie wydruku komputerowego, pomoże to uniknąć ewentualnych błędów. Ilość miejsc w poszczególnych ośrodkach oazowych jest ograniczona, dlatego o przyjęciu na rekolekcyjne decydować będzie kolejność zgłoszeń składanych w dniach zapisów.

Koszt pobytu na Oazie Rekolekcyjnej wynosi 470 zł (czteryście siedemdziesiąt zł). Zaliczkę w wysokości 200 zł należy wpłacić przy zgłoszeniu uczestnictwa. Zaliczka jest bezzwrotna, ze względu na koszty organizacyjne ponoszone przed rozpoczęciem turnusów, które są pokrywane z pieniędzy pochodzących z zaliczek. Zgłoszenia bez zaliczki nie będą brane pod uwagę.

Koszt pobytu na ORA wynosi 180 zł (sto osiemdziesiąt zł). Zaliczkę w wysokości 100 zł należy wpłacić przy zgłoszeniu uczestnictwa.

Nie będą przyjmowane osoby bez zgody (podpisu) swojego Księdza Proboszcza bądź Księdza Opiekuna - Moderatora.

Karty uczestników i animatorów z zaznaczeniem miejsca pobytu, turnusu i innymi niezbędnymi informacjami zostaną dostarczone przez kolporterów.

Wszelkich dodatkowych informacji udziela ks. Marek Kotwa (501 64 84 72) i ks. Mariusz Wawrzynek (509 96 97 33). Dostępne będą również na stronie oazowej naszej diecezji: www.rzeszow.oaza.pl

Liczymy, że wiele dzieci i młodzieży z Księstwa parafii skorzysta z wakacyjnego spotkania z Bogiem, w przyrodzie i w drugim człowieku, na rekolekcjach Oazowych.

Z Chrystusowym pozdrowieniem:
Moderatorzy i Animatorzy
Ruchu Światło-Życie Diecezji Rzeszowskiej

WAKACJE Z BOGIEM 2013 KSM DIECEZJI RZESZOWSKIEJ

a) Diecezjalny ośrodek KSM w Desznicy – Beskid Niski

Lp.	Termin	Uczestnicy	Koszt
1.	1-8.07.2013	członkowie KSM-u i studenci	230 zł
2.	9-16.07.2013	0°– młodzież od 16 lat	
3.	17-24.07.2013	Gimnazjaliści	
4.	25.07-1.08.2013	I°– młodzież od 17 lat z odbytą wakacyjną zerówką	
5.	2.08.-9.08.2013	Gimnazjaliści	
6.	10-17.08.2013	0°– młodzież od 16 lat	
7.	25-30.08.2013	Studenci	180 zł

b) Ośrodek w Świątkowej Wielkiej – Beskid Niski

8.	1-8.07.2013	0°– młodzież od 16 lat	230 zł
9.	9-16.07.2013	Gimnazjaliści	
10.	17-24.07.2013	I°– młodzież od 17 lat z odbytą wakacyjną zerówką	
11.	25.07-1.08.2013	Gimnazjaliści	

c) Wisłok Wielki

12.	5-12.08.2013	Fundacja Dzieło Nowego Tysiąclecia KSM gimnazjum	250 zł
13.	13-21.08.2013	Fundacja Dzieło Nowego Tysiąclecia KSM 0°– licealiści	

d) Miasteczko Modlitewne – Zabawa

14.	25.07.-02.08.2012	ks. Rafał Głowacki tel. 721 791 414, koszt – 20 zł
-----	-------------------	--

e) Rekolekcje w drodze – Bieszczady

	Termin	Uczestnicy	Koszt	Zgłoszenia
15.	15-20.07.2013	każdy chętny	ok. 130 zł	Ks. Józef Obój tel. 604 667 866

f) Rekolekcje w Beskidzie – Z Jezusem w dzicy

	Termin	Uczestnicy	Koszt	Zgłoszenia
16.	24-28.07.2013	każdy chętny	ok. 80 zł (w tym koszt dojazdu)	ks. Jacek Pasela tel. 604 059 334

g) Młodzieżowe spływy kajakowe

	Termin	Uczestnicy	Trasa	Zgłoszenia	Koszt	
					Członkowie PTTK	Pozostali
17.	30.06-6.07.2013	każdy chętny	rzeka Bug	ks. Grzegorz Złotek tel. 502 930 083	330 zł	380 zł
18.	14-20.07.2013	każdy chętny	rzeki: Kamienna i Wisła	ks. Przemysław Dudek tel. 606 910 523	-	450 zł

ZAPISY:

1. Osobiście w Biurze KSM Diecezji Rzeszowskiej (35-010 Rzeszów, Plac Farny 5): wtorek 8.00-18.00, środa 8.00-16.00 piątek 8.00-17.00.

2. Przez stronę internetową: www.rzeszow.ksm.org.pl (WAKACJE 2013)

3. Telefonicznie: ks. Paweł Tomoń: 17 851 20 51, 604 051 775.

Wszelkich informacji udzielamy pod nr telefony. w ww. godzinach:
17 852 06 03, 606 230 803.

Zaliczki (50% ceny turnusu) prosimy wpłacać na konto w tytule podając: miejsce i stopień turnusu, jego datę, parafię oraz imię i nazwisko osoby, np. Desznica, Rekolekcje dla wszystkich, 1-8.07., Rzeszów Fara, Jan Kowalski.

MultiBank BRE BANK SA

numer konta: 73 1140 2017 0000 4502 1125 7203

WYDARZENIA

PIELGRZYMKA CZYTELNIKÓW „NIEDZIELI RZESZOWSKIEJ”

W dniach 17-23 kwietnia 2013 r. odbyła się kolejna pielgrzymka czytelników „Niedzieli Rzeszowskiej” do Rzymu. W tym roku uczestniczyło w niej przeszło 600 osób, rozlokowanych w 12 autokarach. Głównym organizatorem pielgrzymki był ks. Józef Kula, redaktor „Niedzieli Rzeszowskiej”. Wprawdzie Rzym był zasadniczym celem pielgrzymów, to jednak zdążając do Wiecznego Miasta i Grobów Apostolskich, mieli okazję nawiedzić wiele znaczących ośrodków życia religijnego i kultury europejskiej. Byli oni więc nadto w Budapeszcie (m.in. w Bazylice św. Stefana, na Górze Zamkowej i Górze Gellerta), Loreto, Subiaco, na Monte Cassino, w Pompejach i na Wezuwiuszu, w San Giovanni Rotondo i na Monte San Angelo, w Asyżu, Nursji, Casci i w Roccaporena, w Orivieto i Padwie, w Wenecji i Marizell, a także na Kahlenbergu w Wiedniu.

SYMPOZJUM KATECHETYCZNE

W ramach stałej rocznej formacji katechetów w dniu 27 kwietnia 2013 r. w Diecezjalnym Domu Rekolekcyjnym Tabor w Rzeszowie odbyło się sympozjum katechetyczne pod hasłem: „Liturgia źródłem wiary w katechezie”, zorganizowane przez Wydział Katechetyczny Kurii Diecezjalnej. Uczestniczyli w nim katecheci świeccy, siostry zakonne i kapłani. Sympozjum rozpoczęło się od Mszy św. koncelebrowanej, której przewodniczył bp E. Białogłowski. W jego programie znalazły się dwa wykłady. Pierwszy zatytułowany „Wiara celebrowana w liturgii” wygłosił ks. dr Marcin Kołodziej pracownik naukowy Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, a drugi pt. „Liturgia w katechezie” – dr Małgorzata Kobiałka z KUL-u.

Celem tego typu spotkań jest podniesienie kompetencji zawodowych oraz pogłębienie wiary osób zajmujących się na co dzień nauczaniem religii, bo jak zaznaczył ks. dr Krzysztof Budzyń odpowiedzialny za formację katechetów – „katecheza staje wobec zupełnie innego problemu: ma nie tylko doprowadzić do wiedzy, ale ma doprowadzić do spotkania z Jezusem...”. Tego mogą dokonać tylko katecheci będący świadkami wiary i kochający liturgię.

NEOPREZBITERZY 2013 R.

W sobotę, 18 maja 2013 r. w katedrze rzeszowskiej bp Kazimierz Górny udzielił święceń prezbiteratu 16 diakonom, wychowankom Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie. Sakrament kapłaństwa przyjęli:

– **Ks. Domasik Michał**, ur. w 1985 r., pochodzi z parafii pw. Św. Jadwigi Królowej w Gorlicach; absolwent I Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kromera w Gorlicach; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Zagorzycach Dolnych; pracę magisterską z teologii pt. „Ekumeniczno-duchowy wymiar pielgrzymki bł. Jana Pawła II do Bułgarii” napisał pod kierunkiem ks. dr. Stanisława Kamińskiego.

– **Ks. Grzesik Rafał**, ur. 05 lipca 1988 r. w Łańcucie, pochodzi z parafii pw. św. Stanisława Kostki w Smolarzynie (archidiecezja przemyska); absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. A. Mickiewicza w Żołyni; praktykę diakańską odbył w parafii pw. św. Mikołaja w Rzeszowie; pracę magisterską z teologii fundamentalnej pt. „Staurologiczna wiarygodność objawienia chrześcijańskiego w świetle współczesnej polskiej literatury teologiczno-fundamentalnej” napisał pod kierunkiem ks. dr hab. Jacentego Masteja.

– **Ks. Jamro Przemysław**, ur. w 1988 r., pochodzi z parafii pw. Narodzenia NMP w Gorlicach; absolwent I Liceum Ogólnokształcącego im. bp. Marcina Kromera w Gorlicach; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Budach Głogowskich; pracę magisterską z ekumenizmu pt. „Ekumeniczne przesłanie wybranych pielgrzymek papieża Benedykta XVI”, napisał pod kierunkiem ks. dr. Pawła Pietrusiaka.

– **Ks. Karczmarczyk Paweł**, ur. 15 lipca 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. Dobrego Pasterza w Nowej Wsi; absolwent Zespołu Szkół Elektronicznych w Rzeszowie; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Św. Antoniego z Padwy w Gwoźnicy Górnej; pracę magisterską z teologii dogmatycznej pt. „Znamiona Kościoła w nauczaniu Księdza Profesora Czesława Stanisława Bartnika” napisał pod kierunkiem ks. dr. Jerzego Buczka.

– **Ks. Leniart Dominik**, ur. 11 lipca 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. Św. Michała Archanioła w Rzeszowie; absolwent VII Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Rejtana w Rzeszowie; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Osieku Jasielskim; pracę magisterską z prawa kanonicznego pt. „Wybrane obowiązki pasterskie biskupa diecezjalnego w świetle Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r. i innych dokumentów Kościoła” napisał pod kierunkiem ks. dr. Przemysława Drąga.

– **Ks. Kłos Rafał**, ur. 02 maja 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Bratkowicach; absolwent Liceum o profilu psychologiczno-socjalnym w Zespole Szkół nr 3 w Rzeszowie; praktykę diakańską

odbył w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Tarnowcu; pracę magisterską z historii Kościoła pt. „Parafia pw. św. Jana Chrzciciela w Bratkowicach w latach 1989-2009” napisał pod kierunkiem ks. dr. Andrzeja Motyki.

– **Ks. Książek Krzysztof**, ur. 22 września 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny i Św. Stanisława Kostki w Grodzisku Strzyżowskim; absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. A. Mickiewicza w Strzyżowie; praktykę diakonańską odbył w parafii pw. Św. Mikołaja w Brzezinach; pracę magisterską z teologii duchowości pt. „Aretologiczny wymiar życia duchowego na podstawie *Dzienniczka Świętej Faustyny Kowalskiej*” napisał pod kierunkiem ks. dr. Stanisława Kamińskiego.

– **Ks. Martyka Paweł**, ur. w 1987 r. w Tuchowie; pochodzi z parafii pw. NMP Królowej Polski w Rzepienniku Suchym; absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. Stanisława Wyspiańskiego w Bieczu; praktykę diakonańską odbył w parafii pw. Św. Katarzyny w Tyczynie; pracę magisterską z teologii duchowości pt. „Aktualność duchowości kapłańskiej św. Jana Marii Vianneya. Studium w oparciu o materiał źródłowy i opracowania.” napisał pod kierunkiem dr. Stanisława Kamińskiego.

– **Ks. Nagi Jakub**, ur. 12 stycznia 1988 r. w Gorlicach, pochodzi z parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Krygu; absolwent I Liceum Ogólnokształcącego im. bpa Marcina Kromera w Gorlicach; praktykę diakonańską odbył w parafii pw. św. Judy Tadeusza w Rzeszowie; pracę magisterską z teologii moralnej pt. „Miłość bliźniego jako wyraz miłości chrześcijańskiej w działalności i pismach św. Urszuli Ledóchowskiej” napisał pod kierunkiem ks. dr. Jana Kuliga.

– **Ks. Pietraszek Paweł**, ur. 8 sierpnia 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. św. Huberta w Miłocinie; absolwent Liceum Ogólnokształcącego Sióstr Prezentek im. Jana Pawła II w Rzeszowie; praktykę diakonańską odbył w parafii pw. św. Urszuli Ledóchowskiej w Ropczycach; pracę magisterską z liturgiki pt. „Odnowa liturgii w Polsce po Soborze Watykańskim II w świetle materiałów zamieszczonych w *Biuletynie Odnowy Liturgicznej* na łamach *Collectanea Theologica* w latach 1967-1976” napisał pod kierunkiem ks. dr. Tomasza Bacia.

– **Ks. Puzio Arkadiusz**, ur. 25 lutego 1987 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. św. Wawrzyńca w Malawie; absolwent Technikum Elektronicznego w Zespole Szkół Mechanicznych im. Władysława Andersa w Rzeszowie; praktykę diakonańską odbył w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Nienaszowie; pracę magisterską z teologii fundamentalnej pt. „Wiarygodność Kościoła w świetle twórczości księdza profesora Mariana Ruseckiego” napisał pod kierunkiem ks. dr. hab. Jacenta Masteja.

– **Ks. Rachwański Mateusz**, ur. 28 lipca 1988 r. w Rzeszowie, pochodzi z parafii pw. św. Franciszka z Asyżu w Bystrzycy; absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. ks. Piotra Skargi w Sędziszowie Młp.; praktykę diakonańską

odbył w parafii pw. św. Józefa w Głogowie Młp. – Niwie; pracę magisterską z prawa kanonicznego pt. „Przygotowanie do zawarcia małżeństwa w świetle Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983r. oraz wybranych dokumentów Konferencji Episkopatu Polski” napisał pod kierunkiem ks. dr. Przemysława Dąga.

– **Ks. Smoleń Patryk**, ur. 01 czerwca 1987 r. w Jaśle, pochodzi z parafii pw. Znalezienie Krzyża Świętego w Brzostku; absolwent Zespołu Szkół Budowlanych im. Króla Kazimierza Wielkiego w Jaśle; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Palikówce; pracę magisterską z teologii duchowości pt. „Próba krytycznej oceny procesu globalizacji ze strony duchowości chrześcijańskiej. Studium na podstawie wybranej literatury przedmiotu.” napisał pod kierunkiem ks. dr. Stanisława Kamińskiego.

– **Ks. Środoń Wojciech**, ur. w Rzeszowie 1 czerwca 1988 r., pochodzi z parafii pw. Zwiastowania NMP w Nowej Wsi k. Czudca; absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Czudcu; praktykę diakańską odbył w parafii pw. Narodzenia NMP w Zaczerniu; pracę magisterską z liturgiki pt. Miejsce i rola psalmów w modlitwie chrześcijańskiej w świetle *Psalterza w układzie czterotomowym Liturgii godzin*” napisał pod kierunkiem ks. dr. Tomasza Bacia.

– **Ks. Uryniak Mariusz**, ur. 13 czerwca 1988 r. w Strzyżowie, pochodzi z parafii pw. Znalezienia Krzyża Świętego w Niebylcu; absolwent III Liceum Ogólnokształcącego im. Cypriana Kamila Norwida w Rzeszowie; praktykę diakańską odbył w parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Gorlicach; pracę magisterską z filozofii pt. „Filozoficzne podstawy obrazu Boga i religii w New Age” napisał pod kierunkiem ks. dr. Wiesława Szurka.

– **Ks. Węglowski Łukasz**, ur. w 1988 r., pochodzi z parafii pw. Matki Bożej Królowej Polski w Widelce; absolwent I Liceum Ogólnokształcącego im. ks. Stanisława Konarskiego w Rzeszowie; praktykę diakańską odbył w parafii pw. św. Ignacego Antiocheńskiego i św. Maksymiliana w Łowisku; pracę magisterską z ekumenizmu pt. „Ekumenizm w tradycji cyrylomethodiańskiej” napisał pod kierunkiem ks. dr. Pawła Pietrusiaka.

ŚWIĘCENIA BISKUPIE

KS. STANISŁAWA JAMROZKA Z MALAWY

W poniedziałek, 20 maja 2013 r., w Święto Matki Kościoła, w archikatedrze przemyskiej ks. dr Stanisław Jamrozek, pochodzący z Malawy, ojciec duchowny WSD w Przemyślu, przyjął święcenia biskupie. Konsekratorami byli: abp Józef Michalik, przewodniczący KEP, metropolita przemyski, abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce i bp Adam Szal, przemyski

biskup pomocniczy. W uroczystości uczestniczyli liczni goście, wśród nich biskupi z Rzeszowa, bp K. Górny i bp E. Białogłowski, wielu kapłanów, a także liczni wierni z Przemyśla, Maławy i Rymanowa, gdzie ks. bp Stanisław posługiwał jako wikariusz. W imieniu Diecezji Rzeszowskiej życzenia nowemu Biskupowi złożył Ordynariusz Rzeszowski.

Ks. Stanisław Jamrozek urodził się 5 maja 1960 r. w Rzeszowie, w wielodzietnej rodzinie Józefa i Zofii Jamrozków. Jest najmłodszym z dwanaściorga ich dzieci, ma siostrę bliźniaczkę. Matka, zmarła przed dziewięciu laty, doczekała 36 wnuków i 22 prawnuków.

Dzieciństwo spędził w Maławie koło Rzeszowa, tam ukończył Szkołę Podstawową, a następnie Technikum Budowlane w Rzeszowie. Maturę zdał w 1980 r. Potem przez trzy lata pracował w wyuczonym zawodzie. W tym czasie poświęcał się także swojej największej pasji, czyli piłce nożnej. Czynie nie grał w nieistniejących już dziś rzeszowskich klubach: Walter i Zelmer oraz bardzo krótko w rodzinnym Strumyku Maława. Do dzisiaj oddaje się temu hobby, głównie na seminaryjnym boisku lub w hali sportowej.

W 1983 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Sześciolatek studia filozoficzno-teologiczne uwieńczył tytułem magistra teologii, uzyskanym na podstawie pracy pt. *Wpływ udziału w Ruchu Odnowy w Duchu Świętym na hierarchię wartości u młodzieży, zaś formację seminaryjną, najpierw święceniami diakonatu (13 stycznia 1989 r.), a następnie prezbiteratu*. Tych ostatnich udzielił mu 14 czerwca 1989 r. ówczesny ordynariusz przemyski bp. Ignacy Tokarczuk.

Przez trzy lata pracował jako wikariusz w Rymanowie, a potem został skierowany na studia z teologii duchowości na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które zwieńczył licencjatem teologicznym w 1994 r. Po powrocie do Przemyśla był sekretarzem abp. Józefa Michalika. W latach 1996-2000 odbył studia na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu w Rzymie, które uwieńczył w 2000 r. doktoratem na podstawie dysertacji *Pokora i jej znaczenie w życiu chrześcijańskim. Studium ascetyczno-duchowe na podstawie pism Śl. B. ks. Jana Balickiego*.

Po powrocie do Polski przez siedem miesięcy pracował w Ośrodku Formacji i Kultury Chrześcijańskiej w Jarosławiu, gdzie prowadził rekolekcje dla różnych grup. Dnia 1 kwietnia 2001 r. został mianowany ojcem duchownym alumnów w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu. Tę funkcję pełnił do chwili nominacji na biskupa. W przemyskim seminarium prowadził też wykłady z teologii duchowości, hagiografii oraz zajęcia z języka włoskiego.

Był również postulatorem w procesie beatyfikacyjnym męczenników drugiej wojny światowej z archidiecezji przemyskiej: Rodziny Ulmów z Markowej, Julii Buniowskiej z Majdanu Sieniawskiego oraz ks. Jana Siuzdaka

z Wołkowi i ks. Marcina Tomaki z Haczowa. Na etapie diecezjalnym proces zakończył się w 2007 r., obecnie wszystkie dokumenty są w Watykanie. Ks. Stanisław Jamrozek był również opiekunem wspólnoty Hufiec Maryi, skupiającej rodziny dotknięte problemem alkoholowym. Organizował dla nich comiesięczne dni skupienia i rekolekcje wakacyjne. W 2009 został kanonikiem gremialnym Przemyskiej Kapituły Metropolitalnej.

Przez szereg lat w czasie wakacji ks. Jamrozek przez jeden miesiąc pomagał w duszpasterstwie we włoskiej parafii na obrzeżach Mediolanu.

Dnia 20 kwietnia 2013 papież Franciszek mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji przemyskiej i biskupem tytularnym Chełma. Jako dewizę biskupią przyjął słowa „Veritatis Evangelio servire” (*Służyć Ewangelii Prawdy*).

SYMPOZJUM NAUKOWE „WIARA I KOŚCIÓŁ”

W związku z przeżywanym Rokiem Wiary Instytut Teologiczno-Pastoralny i Seminarium Duchowne w Rzeszowie oraz Instytut Teologii Fundamentalnej KUL w Lublinie wspólnie zorganizowały sympozjum naukowe pt. „Wiara i Kościół”. Odbyło się ono 24 maja 2013 r. w auli rzeszowskiego Instytutu. Udział w nim wzięli studenci teologii, wielu kapłanów i osób świeckich, w tym uczniowie z Liceum im. Jana Pawła II w Rzeszowie (Liceum Sióstr Prezentelek). W jego programie znalazły się następujące wykłady: „Wierzę w Kościół” (prelegent ks. dr Paweł Borto); „Wierzyć w Kościele (ks. dr Jacek Uliasz), „Credo Kościoła a wiara wielu” (ks. dr hab. Andrzej Anderwald, profesor UO), „Wiara poza Kościołem?” (o. dr hab. Ireneusz Ledwoń, profesor KUL). Dyskusję prowadził ks. dr hab. Krzysztof Kaucha, profesor KUL.

KONKURS BIBLIJNY DLA SZKÓŁ PODSTAWOWYCH (KL. IV-VI)

W dniu 24 maja 2013 r. w auli Diecezjalnego Domu „Tabor” przy ul. Połonińskiej 25 miał miejsce finał Konkursu Biblijnego na podstawie Ewangelii św. Jana dla dzieci szkół podstawowych, klasy od IV do VI, organizowanego przez Dzieło Biblijne im. bł. Jana Pawła II w Diecezji Rzeszowskiej. Maksymalnie można było uzyskać 112 punktów. Zwyciężyły Wojewódka Klaudia (ZS w Łukawcu, kl. V) – 110 pkt; Kuźniar Angelika (ZS w Łukawcu, kl. VI) – 107 pkt; Rębisz Aleksandra (SP nr 10 w Rzeszowie kl. V) – 106,5 pkt.

EWANGELIZACJA RZESZOWA 2013

W dniach 26 maja – 2 czerwca 2013 r. w Rzeszowie odbył się „Festiwal Wiary. Ewangelizacja Rzeszowa 2013”. Przebiegał on według następującego programu”

Niedziela (26 maja) – Dzień Matki i Dziecka

- 10.00 Marsz za życiem (plac przed Urzędem Wojewódzkim – kościół pw. Świętego Krzyża)
- 12.15 Eucharystia (kościół p.w. Świętego Krzyża)
Kremówka Papińska (ul. 3 Maja)
- 14.00 Spotkanie Rodzin (Rynek)

Czwartek (30 maja) – Uroczystość Bożego Ciała

- 9.00 Eucharystia (plac Farny)
Procesja Eucharystyczna ulicami Miasta
- 19.00 Koncert „Jednego Serca Jednego Ducha” (Park Sybiraków)

Piątek (31 maja)

- 9.00 Jutrznia – Modlitwa Kościoła w intencji mieszkańców Rzeszowa (kościóły stacyjne: Chrystusa Króla, Bernardyny, Fara, Salezianie, Saletyni)
- 15.00 Koronka do Bożego Miłosierdzia (kościóły stacyjne)
Konferencja – świadectwo (Tomasz P. Tomasz z Rodziną, Lech Dokończ, Witek Wilk)
Eucharystia w parafii
- 19.00 Ewangelizacja na Rynku Rzeszowskim – Zespół New Life'm
- 21.30 Wieczór Uwielbienia • adoracja Najświętszego Sakramentu • możliwość spowiedzi św. do 24.00 (kościóły stacyjne)

Sobota (1 czerwca)

- 9.00 Eucharystia (Bernardyny)
Adoracja Najświętszego Sakramentu w intencji ewangelizacji
- 10.00 Ewangelizacja uliczna
- 19.00 „Ja Jestem i Chcę Cię Uzdrowić” – Słowo • świadectwo • film (hala Podpromie)
Adoracja Najświętszego Sakramentu • Błogosławieństwo i zakończenie

Niedziela (2 czerwca)

- 17.00 Eucharystia pod przewodnictwem J.E. Ks. Bpa Ordynariusza (katedra)

18.00 Adoracja Najświętszego Sakramentu w łączności z Ojcem Świętym w Roku Wiary (katedra).

KONCERT „JEDNEGO SERCA JEDNEGO DUCHA”

W dniu 30 maja 2013 r. w rzeszowskim Parku Sybiraków na Osiedlu Baranówka odbył się jedenasty już koncert „JEDNEGO SERCA JEDNEGO DUCHA”, zorganizowany przez Odnowę w Duchu Świętym, Duszpasterstwo Akademickie WSliZ w Rzeszowie oraz KSM Diecezji Rzeszowskiej. W programie znalazły się występy, m.in. Zespołu „Moja Rodzina”, muzyków Filharmonii Podkarpackiej i Szkół Muzycznych w Rzeszowie, połączonych chórów, a zwłaszcza artystów takich jak: Jan Budziaszek, Marcin Pospieszalski, Lidka Pospieszalska, Beata Bednarz, Tamara Przybysz, Małgorzata Komorowska, Joachim Mencil, Poldek Twardowski, Robert Cudzych, Piotr Jankowski, Hubert Kowalski, Piotr Baron, Agnieszka Musiał, Iga Kowalska, Katarzyna Bogusz, Krzysztof Szczypuła, Maciej Ścibor, Daniel Pomorski, Łukasz Klucznik, Tomasz Celis Sanchez, Tomasz Zubilewicz. Ważną cechą koncertu jest żywe uczestnictwo w nim wielotysięcznej rzeszy gości. Nad tegorocznym koncertem patronat objęli: Kuria Diecezjalna w Rzeszowie, Prezydent Miasta Rzeszowa, Marszałek Województwa Podkarpackiego, Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie.

KORONACJA OBRAZU MATKI BOŻEJ KRÓLOWEJ ŚWIATA W SOKOŁOWIE

W sobotę 8 czerwca 2013 r. w Sokołowie Małopolskim odbyła się uroczystość koronacji obrazu Matki Bożej Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Drog, od kilku wieków otoczonego czcią wiernych. Dekret zezwalający na koronację wydał ordynariusz rzeszowski bp K. Górny w dniu 6 stycznia 2013 r., w Uroczystość Objawienia Pańskiego. Liturgii Mszy Świętej koronacyjnej, w której uczestniczyło kilka tysięcy wiernych, przewodniczył abp Edward Nowak, były Sekretarz Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Watykanie. Na uroczystości obecni byli: bp Kazimierz Górny, bp Edward Białogłowski, bp Stanisław Jamrozek z Przemyśla, bp Jan Niemiec z Kamieńca Podolskiego, bp Edward Frankowski z Sandomierza, a także wielka liczba kapłanów z róż-

nych diecezji. Obecni byli również przedstawiciele parlamentu, władz wojewódzkich, samorządowych, służb mundurowych oraz poczty sztandarowe. Do zebranych słowo Boże wygłosił bp Adam Szal – biskup pomocniczy Archidiecezji Przemyskiej. Homilia miała wymiar ściśle eklezjologiczny, w którym zaakcentowana została rola jaką pełni Maryja w Kościele.

W imieniu społeczności parafian sokołowskich podziękowanie za koronację łaskami słynącego obrazu Matki Bożej złożyli Ewa Kłeczek-Walicka i Bartosz Walicki. Oto jego tekst:

„Wdzięczność jest przede wszystkim pamięcią serca, pragniemy jednak w imieniu wspólnoty parafialnej w Sokołowie Małopolskim wyrazić także słowem tę wdzięczność przede wszystkim Panu Bogu w Trójcy Jedynemu za wielki dar koronacji łaskami słynącego obrazu Matki Bożej Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Dróg.

To właśnie tutaj, na obrzeżach dawnej Puszczy Sandomierskiej, Bogarodzica odbierała od wieków cześć jako Pani Sokołowska. Jej wizerunek towarzyszył kolejnym pokoleniom sokołowian i przychodzącym do niego pątnikom. Ona przyzywana była jako szczególna opiekunka emigrantów, którzy w poszukiwaniu pracy i chleba wędrowali drogami Polski i świata.

Obecna uroczystość stanowi zwieńczenie usilnych starań, by skronie Maryi i Dzieciątka ozdobiły korony jako znak naszej czci. Do wydarzenia tego mieszkańcy ziemi sokołowskiej przygotowywali się od lat. Wspomnieć tu należy liczne zabiegi czynione w tym celu przez kolejnych duszpasterzy sokołowskich, zwłaszcza śp. Księdza Mieczysława Wajdę i proboszcza Księdza Jana Prucnala. Nie można zapomnieć o pracy Księży Wikariuszy i Katechetów, a także miejscowych Kapłanów Rodaków.

Pragniemy złożyć podziękowanie Czcigodnemu Księdzu Biskupowi Kazimierzowi Górnemu, Pasterzowi Diecezji Rzeszowskiej, a także Księdzu Arcybiskupowi Edwardowi Nowakowi i Księdzu Biskupowi Edwardowi Białogłowskiemu, za koronację łaskami słynącego wizerunku. Wyrażamy wdzięczność Księdzu Biskupowi Adamowi Szalowi z Przemyśla za wygłoszone słowo Boże. Wszystkim obecnym kapłanom dziękujemy za sprawowaną Eucharystię i dar modlitwy. Bóg zapłać!

Jednocześnie polecamy się opiece i orędownictwu Najświętszej Maryi Panny Sokołowskiej. Niech pomaga nam w godnym przemierzaniu dróg życia. Niech kieruje też nasz wzrok ku niebu, gdzie jest nasz ostateczny cel i dokąd prowadzi każda ludzka wędrówka. *Szczęść Boże!*”

Koronacja Obrazu Matki Bożej Królowej Świata w Sokolowie Młp.

DZIEŃ MODLITW O ŚWIĘTOŚĆ KAPŁANÓW

Uroczystość koronacyjna w Sokołowie Młp. była połączona z dniem modlitw o świętość kapłanów. Bp Kazimierz Górny w imieniu prezbiterium rzeszowskiego odczytał zamieszczony poniżej akt ofiarowania kapłanów Sercu Jezusowemu.

Akt oddania kapłanów Diecezji Rzeszowskiej Najświętszemu Sercu Pana Jezusa

Panie Jezu Chryste, Odkupicielu ludzkości! oto my Twoi kapłani wraz alumnami, moderatorami i profesorami Wyższego Seminarium Duchownego, pod przewodnictwem naszych Pasterzy – księży Biskupów, z największą pokorą i ufnością, czcią i miłością oraz nadzieją, w tym uroczystym dniu modlitw świętość kapłańską gromadzimy się u stóp Twojej Matki, Królowej Wszechświata i Opiekunki Ludzkich Dróg, zwracając się do Twego Najświętszego Serca.

Jak umiłowany uczeń Jan, podczas ostatniej wieczerzy – w godzinę pierwszych święceń kapłańskich, tak my Twoi uczniowie, których od chwili naszych święceń kapłańskich „nie nazywasz już sługami, ale przyjaciółmi” w Najświętszym Sercu Twoim składamy nas samych, nasze wspólnoty parafialne oraz powierzone naszej duszpasterskiej pieczy małżeństwa i rodziny – mężów i żony, ojców i matki dzieci i młodzież oraz seniorów rodzin.

Czynimy to z wdzięcznością za bezcenne Twe dzieło odkupienia i nieprzeliczone źródło łask, jakie na nas stale zlewasz. Świadomi wielorakich zagrożeń jakie w naszym Narodzie czyhają na szczęście małżeństw i rodzin, pragnęliśmy je bezpiecznie ukryć w Twym Najświętszym Sercu. Równocześnie świadomi naszej ludzkiej ograniczoności i grzeszności, szczerze i pokornie przepraszamy za wszelkie nasze i naszych wiernych niedociągnięcia i grzechy – że nie zawsze okazywaliśmy wystarczającą wrażliwość na Twe pokrzepiające zaproszenie: „przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy pracujecie i obciążeni jesteście”. Tym goręcej teraz wszyscy wołamy: „Jezu cichy i pokornego Serca, uczynź serca nasze według Serca Twego”!

Raz jeszcze, z przejęciem wspominając moment naszych święceń kapłańskich, pragniemy ponowić Ci nasze całkowite oddanie: woli – w doskonałym posłuszeństwie biskupowi i Kościołowi; życia celibacie – w imię miłości pasterskiej, na miarę uczynionego przed święceniami ślubu; nasze właściwe używanie dóbr materialnych – by „najpierw troszczyć się o sprawy Królestwa Twego” i zbawienie wieczne zadanych nam przez Ciebie dusz nieśmiertelnych.

Idąc za wezwaniem Twego Namiestnika Ojca Świętego Franciszka pragniemy na nowo przyrzec, że będziemy nadal gorliwie kroczyć za Tobą przez życie, podążając szlakiem mocnej wiary w sakramentalne kapłaństwo, którym jako „Darem i Tajemnicą” raczyłeś nas zaszczyć.

Niech nasze Tobie oddanie przysporzy nam gorliwości do ohotnego, ofiarnego i wytrwałego przyłożenia naszych rąk i serc do pluga „Nowej Ewangelizacji” i owocnej – życiem osobistym i duszpasterskim pisanej – odpowiedzi na wyzwania „znaków czasu” jakie dajesz nam, w miejscach naszego życia i duszpasterzowania. O Panie nasz i Mistrzu, za Twym przykładem ogarniamy troskliwym spojrzeniem rozległe obszary krajów misyjnych i tych gdzie brak „robotników na Twoim żniwie”. Dla siebie i Twych nowych wybrańców prosimy o wielkoduszną wrażliwość na wszystkie potrzeby Kościoła Diecezjalnego i Powszechnego, na potrzeby globu ziemskiego i umiłowanej Ojczyzny naszej.

Czynimy ten akt uroczystego zawierzenia nas kapłanów pod troskliwym macierzyńskim i wspomagającym spojrzeniem Twej i naszej Matki. Jej wstawiennictwo u Ciebie dla nas i dla powierzonego nam ludu, zawsze się jawiło jako „znak niezawodnej nadziei i obrony”. Niech takim okaże się i teraz, gdy w modlitewnej zadumie wpatrujemy się w ukoronowane oblicze Opiekunki Ludzkich Dróg.

Najświętsze Serce Jezusa – niech jak najrychlej przyjdzie Twe Królestwo i niech nastanie „jedna Owczarnia pod Jednym Pasterzem”; niech od końca do końca Ziemi i Ojczyzny – naszych wiosek, osiedli i miast – brzmi głos: „chwała bądź Bożemu Sercu, przez które stało się i urzeczywistnia zbawienie – Jemu cześć i chwała na wieki”.

Śpiew: Najświętsze Serce Boże, poświęcamy Ci...../3 x/.

ARTYKUŁY I POMOCY DUSZPASTERSKIE

O. prof. I.S. Ledwoń

O KAPŁAŃSTWIE NA ŚWIĘTO CHRYSTUSA NAJWYŻSZEGO KAPŁANA

1. Święto dzisiejsze ustanowił papież Benedykt XVI – w Kościele przez wielu jest ono nawet uważane za duchowy testament papieża; w Polsce wprowadzone zostało przez KEP. Celem jego ustanowienia ma być zaproszenie do kontemplacji świętości i piękna kapłaństwa Chrystusowego, wezwanie do modlitwy o uświęcenie duchowieństwa poprzez wysiłek całkowitego oddania się Bogu i Kościołowi. Ma też dla samych kapłanów – a i kandydatów do kapłaństwa – być wezwaniem do refleksji nad własną tożsamością, nad własnym powołaniem.

Można jednak na samym początku zasadnie zapytać: czy dziś ma jeszcze sens świętowanie kapłaństwa? Czy dziś są jeszcze powody, by się cieszyć, a nawet być dumnym z wybrania tej właśnie drogi życia? Czy dzisiejszy świat, zwłaszcza nasz polski świat, jest jeszcze zdolny dzielić radość z takiego powołania, docenić je, dowartościować?

Nie jest łatwo dziś być kapłanem; coraz mniej młodych ludzi wybiera tę drogę. I czasem trudno się im dziwić; dlaczego? Bo przeraża atmosfera narastających pretensji, pomówień, bezpodstawnych nieraz zarzutów, a nawet oszczerstw; czasem wydaje się, że to, co robię, nie ma sensu, nie przynosi owocu; nawet we wspólnocie odczuwa się osamotnienie, niezrozumienie, a może i pogardę; w wielu mediach, a zwłaszcza na forach internetowych, zije nienawiścią do Kościoła; wielu kapłanów daje podstawy do realnych zarzutów; często wydaje się, że zło jest wszechobecne, a dobro przegrywa i widzisz, że Twoje nauczanie, rozgrzeszanie, modlitwa, zdają się nie przynosić żadnego owocu w życiu tych, do których zostałeś posłany. Wielu, właśnie nie widząc tego sensu, odchodzi – i to często głośno, ostentacyjnie, w świetle jupiterów, wypowiadając swe pretensje do kamer i mikrofonów. Wtedy szczególnie trudno służyć, przebaczać, zdobywać się na empatię, poświęcać się.

A mimo to odpowiem, że kapłaństwo ma sens! Właśnie dzisiaj ma sens! Bo właśnie ten i taki świat, pełen zła i demoralizacji, jawnej nienawiści do

człowieka, Kościoła, chrześcijaństwa, potrzebuje kapłana bardziej niż kiedykolwiek; potrzebuje prawdy, rozgrzeszenia i uświęcenia. Właśnie wtedy, gdy „Hosanna” jest zagłuszane przez „Ukrzyżuj”; gdy wywyższenie przez kapłaństwo staje się wywyższeniem na krzyżu, jak u Chrystusa; gdy wobec tego świata trzeba być znakiem sprzeciwu; kiedy bardziej trzeba słuchać Boga niż ludzi; kiedy świat wystąpi przeciw tobie, gdy będziesz upierał się przy Ewangeli. Ale przecież kapłan jest posłany przez Mistrza, który przyszedł ogień rzucić na ziemię. Właśnie wbrew temu światu ma wołać za św. Pawłem „Biada mi, gdybym nie ewangelizował!”. I właśnie on i tylko on jest dla tego świata nadzieją – jedyną i ostatnią.

2. „Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z domu twego ojca do kraju, który ci wskażę...” (Rdz 12,1). Te słowa usłyszane przez Abrahama odnoszą się do każdego człowieka powołanego przez Boga do szczególnej posługi. Jak Abraham, tak każdy przyjmujący święcenia kapłańskie czy składający śluby zakonne opuszcza dom ojca i matki, by iść tam, dokąd posyła Bóg, by spełniać „święte, prawdziwe posłannictwo Boże” (św. Franciszek z Asyżu).

Nie sposób powiedzieć o kapłaństwie wszystkiego, tak wielka to i niezgłębiona rzeczywistość; Sługa Boży Jan Paweł II określił je dwoma słowami: dar i tajemnica.

Trzeba wierzyć w sens kapłaństwa, które jest darem i tajemnicą (Jan Paweł II); darem, jak dodaje papież, „który nieskończenie przerasta człowieka”. Dlatego „nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, który jest powołany przez Boga, jak Aaron” (Hbr 5,4). Sam kapłan nigdy nie zrozumie, dlaczego to właśnie on został wybrany i powołany. To wie tylko Bóg. Każdy człowiek może sam wybrać dowolną drogę życia, dowolny stan czy zawód, ale nikt nie może sam sobie wybrać kapłaństwa. Ta tajemnica przerasta możliwości ludzkiego pojmowania, nawet, a może zwłaszcza samego powołanego: „niezbadane są wyroki jego i nie do wyśledzenia Jego drogi” (Rz 11,33). Gdy młody neoprezbiter staje pierwszy raz przy ołtarzu, gdy patrzy, ilu porządnym, uczciwym i pobożnym ludzi stoi naprzeciw niego, gdy w życiu kapłańskim spotyka takich, których wiara powala go z nóg, których spowiedź uświadamia mu, jak wiele mu do nich brakuje, którzy bardziej czczą i szanują jego kapłaństwo niż on sam – wtedy pyta: „Dlaczego ja?” I nie znajduje odpowiedzi. Pozostają mu słowa psalmisty: „Powierz Panu swą drogę i zaufaj Mu: On sam będzie działał” (Ps 37,5). To jedyna odpowiedź. I częste powtarzanie: „Dziękujemy, że nas wybrałeś, abyśmy stali przed Tobą i Tobie służyli...”, pamiętając, że stać przed Panem i służyć Mu to być zawsze wiernym, to zając postawę gotowości. Stać przed Panem to stać przy krzyżu, przy Kościele, przy prawdzie, przy człowieku, przy nużących nieraz obowiązkach...

Chociaż dar ten nie jest przeznaczony wyłącznie dla samego obdarowanego, a dla Kościoła, jednak tylko od niego zależy, jak ten dar przyjmie i wykorzysta: dla dobra ludzi lub jako środek do osiągnięcia własnych korzyści czy też do urzędzenia sobie wygodnego życia. Dlatego niezbędna jest nieustanna świadomość bycia obdarowanym i świadomość ogromnej za ten dar odpowiedzialności. To chroni przed zarzuciałością, a nawet pychą; także przed zmarnowaniem daru...

Wielką, zawrotnie wielką rzeczą jest kapłaństwo. W tym życiu nigdy nie zostanie zgłębiona jego tajemnica. Nic więc dziwnego, że wywołuje ono drżenie w sercach tych małych ludzi przeznaczonych do zadań ponad ludzką miarę. Kapłaństwo, które rodziło się w dramatycznej ciszy Wieczernika i wśród kataklizmów natury na Kalwarii musi przyprawiać o zbawczy lęk tych, którzy odważyli się podstawić pod nie swe słabe ramiona.

3. Kapłan nie jest drugim Chrystusem; ale też nie już jest taki sam jak inni ludzie! Często słyszy się: „Ksiądz to taki sam człowiek, jak inni; Ksiądz to taki sam zawód jak inne” – to nieprawda! Kapłanem nie zostaje się po otrzymaniu dyplomu ukończenia teologii! Kapłanem zostaje się przez święcenia! A te wyściskają na człowieku nowe znamię: nowego zupełnie sposobu przynależności do Chrystusa. Odtąd jest tak blisko z Nim zjednoczony, jak to tylko możliwe; tak blisko, że będzie działał *in Persona Eius* – w Jego Osobie; *et in persona Ecclesiae* – i w osobie Kościoła. Pan oddał się w jego ręce, więc i on musi oddać Mu siebie. Gdy tego całkowitego oddania zabraknie kapłanowi – zaczyna się tragedia Judasza, w której srebrnikami są wartości oferowane dziś przez świat.

Kapłaństwem trzeba żyć i trzeba je kochać. Nawet, jeśli przyjdzie je realizować w zarysowanym wyżej klimacie ludzkiej niechęci a nawet nienawiści. „Mnie prześladowali i was prześladować będą”; dlatego dziś znów kapłani oddają życie za Chrystusa i za Jego prawdę; za drugiego człowieka i jego godność. Ale czy krew męczenników nie była zawsze zasiewem Kościoła? Czyż ziarno nie musi obumrzeć, by mogło przynieść plon? Tego obumierania kapłan doświadcza zawsze wtedy, gdy nie będzie widział sensu ani owoców swej pracy.

Kapłan musi kochać Kościół, bo jego kapłaństwo zostało mu dane najpierw dla Kościoła: aby go przez nie budował i uświęcał. Nie byłoby pewnie Kościoła bez kapłaństwa, dlatego Kościół najłatwiej pokonać przez kapłanów. W Kościele zaś kapłaństwo jest służbą: Kościołowi i człowiekowi, dlatego nie można być kapłanem nie kochając człowieka. Świadomość służby musi kształtować kapłańską codzienność, a wtedy nie stanie się kościelnym urzędnikiem – oschłym, pozbawionym uczuć, niezdolnym do empatii. Służba dokonuje się nawet kosztem prywatnego życia, odpoczynku, do którego przecież ma prawo. Ale musi służyć: pochylać się zwłaszcza nad człowiekiem prostym, ubogim, cierpiącym; nad każdym życiowo trędotowym, o pogmatwanych drogach życia, ślepcem, Ni-

kodeksem i faryzeuszem. Kapłan musi mieć dla niego wyrozumiałość i miłosierdzie. I czas: miłość zawsze ma czas! (por. S. Wyszyński: „czas to nie pieniądz; czas to miłość”). Tylko przez to kapłan będzie obrazem Boga, który jest Miłością i Miłosierdziem. Nigdy nie ma prawa odczuwać spokoju czy zadowolenia z życia tam, gdzie człowiekowi dzieje się krzywda! Dla każdego człowieka musi być miejsce w jego sercu; każdego musi objąć swymi ramionami.

Kapłan musi się modlić. Jego posługa ma być przekazywaniem tego, co otrzymał, ale i tego, co otrzymawszy – sam przeżył. Jest pośrednikiem między Bogiem i ludźmi. Świadomość tego zdobywa się na modlitwie. To modlitwa tworzy kapłana jako pasterza; on sam się tworzy przez modlitwę. Zresztą, często jest o nią proszony – spełnianie tych próśb jest jednym ze sposobów realizowania kapłaństwa. Przytoczę słowa wybitnego teologa, K. Rahnera: *Wiara dzisiejszego kapłana to wiara modlącego się, mistycznie kontemplatywnego kapłana, albo wiara żadna. Kapłan musi być modlącym się kapłanem, jeśli chce być kapłanem wierzącym i przepowiadającym wiarę*. I wspomnijmy jeszcze św. Franciszka z Asyżu, o którym Tomasz Celano pisał, że nie tyle modlił się, ile cały stawał się modlitwą. Kapłanem zostaje się przez święcenia; dobrym kapłanem zostaje się przez modlitwę. Nawracając innych, sam musi się najpierw nawracać – a to rozpoczyna się na modlitwie. Tam też dopiero zdobędzie mądrość, przez którą stanie się tym, kim najpierw być powinien: „ekspertem w dziedzinie życia duchowego” (Benedykt XVI do kapłanów w czasie pielgrzymki do Polski).

Całe swe życie kapłan powinien koncentrować wokół Eucharystii, która jest źródłem życia chrześcijańskiego, a tym bardziej kapłańskiego. Eucharystię musi stawiać wysoko, najwyżej; czcić ją, gorliwie sprawować, by była głównym sposobem jego apostołstwa i uświęcenia. Od Eucharystii uczymy się być sobą, ale nigdy nie być dla siebie – jak Chrystus. Zapomnieć, że się jest dla innych – to jest największa strata dla kapłana, który ma być dobry jak chleb i ma się dawać łamać jak chleb.

Kapłan jest zobligowany do zdobywania wiedzy i mądrości. Musi czytać i rozmyślać. Dzisiejszy świat stawia wiele wyzwań, także takich, które podjąć może tylko kapłan mądry. (Św. Teresa z Avila: kierownik duchowy – kapłan mądry czy święty?) Wzrostowi wiedzy tzw. przyrodzonej u wielu ludzi towarzyszy ogromna ignorancja religijna. Trzeba dziś odbudowywać w Kościele religijną wiedzę katolików! Św. Bernardyn z Portuquaru pisał do uczniów: „Dwa są filary kapłaństwa: świętość i nauka; pobożność i wiedza. Bez nauki nie dojdziesz do wiedzy, a wiedza jest dla kapłana tak konieczna, że jeżeli on ją odrzuci, odrzuci go Bóg, gdyż Bóg nie przyjmuje służby kapłana ignorant!” Wiara i nauka uzupełniają się, a nie wykluczają. Wiemy z własnego doświadczenia, jak wielu jest wokół nas ludzi, którzy w imię wiedzy właśnie odrzucają Boga. Może niejednemu z nich właśnie kiedyś udowodnisz, że są w błędzie.

Kapłan musi być radosny, tak jak radosne powinno być chrześcijaństwo. Musi radować się z faktu, że Bóg go powołał, że upodobał sobie w nim, że może pełnić Jego wolę. A radość ze spełnienia woli Bożej jest radością największą, jaką może przeżywać człowiek, jaką może przeżywać kapłan.

Kapłan jest znakiem i powinien być znakiem – znakiem Chrystusa; także znakiem sprzeciwu! Ludzie mają i będą mieli różne koncepcje kapłaństwa; Chrystus ma tylko jedną, bo jedno jest Jego Kapłaństwo. Do tego ideału trzeba nam ciągle dorastać. Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi. Kapłan może być pewny, że prędzej czy później świat wystąpi przeciw niemu, gdy będzie piętnował zło według Ewangelii Chrystusowej. Ale nie może milczeć. Powtórzę przywołane już wyżej słowa św. Pawła: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!” Biada mi!

Trzeba zawsze mieć świadomość bycia posłanym. Kapłan musi budzić ludzkie sumienia, czy się to komuś podoba, czy nie. Nie może szukać popularności, schlebzać ludzkiej opinii, płynąć z falą. Przez świat, zwłaszcza przez media, kapłan jest ceniony, jeśli jest choć trochę kontrowersyjny i nieortodoksyjny. Nie można dać się temu zwieść. Nie można wygadzać ludziom, bo wszystkim i tak nie się wygodzi; trzeba starać się wygodzić tylko Chrystusowi. Nie można pytać, czego świat i czego ludzie chcą od Ciebie, lecz czego chce Chrystus, bo tylko On jest Prawdą. I tylko tej Prawdy tak naprawdę potrzebuje człowiek, nawet jeśli o tym nie wie lub wiedzieć nie chce. Tylko ta prawda stanowi światło w gąszczu różnych utopijnych i fałszywych doktryn współczesnego świata.

Młody kapłan idzie w świat i w życie pełen ideałów i zapału. Oby Wam ich nigdy nie zabrakło... Życie jest tylko jedno – wy wybraliście drogę najpiękniejszą, choć najtrudniejszą. Cóż bowiem może być piękniejszego i ważniejszego, niż współpraca z Bogiem w zbawianiu człowieka i świata? Ale też cóż może być trudniejszego i bardziej odpowiedzialnego? Może nie zawsze będziesz czuł się szczęśliwy, ale o ileż bardziej będziesz uszczęśliwiał innych! Jako kapłan będziesz im bratem i ojcem. Nieraz zobaczysz, jakie cuda Bóg będzie działał przez Ciebie – i będziesz zdumiony.

Wielki to szczyt, na który wchodzimy; na taki szczyt nie wchodzi się wygodną ścieżką. Tam wchodzi się na kolanach, z poranionymi rękami i w pocie oblewającym ciało! Ale wszystko możemy w Tym, który nas umacnia: w Chrystusie. Nie jesteśmy sami. Gdybyśmy tak myśleli, zakwestionowalibyśmy samą istotę swego kapłaństwa; zanegowalibyśmy fakt, że to Chrystus nas wuzwał. *Sacerdos est homo Christum dans, Christum docens et ad Christum ducens.* Kapłan ma więc dawać ludziom Chrystusa, głosić Go i prowadzić do Niego. Chrystus go wspiera. Jest w nim Duch Święty. Za nim stoi cały Kościół! Kiedy będziemy mogli powtórzyć za św. Pawłem: *W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem.* I wierzymy głęboko, że nie ominie nas wówczas czekający już na nas *wieniec sprawiedliwości.* Amen.

NOWA EWANGELIZACJA WYZWANIEM DLA WSPÓŁCZESNEGO KOŚCIOŁA¹

Wprowadzenie

Określenie „nowa ewangelizacja”² jest tak powszechne w języku kościelnym, że zdaje się, iż utraciło już coś z owej świeżości jakie niesie ze sobą słowo „nowy”. Mamy niekiedy wrażenie, że zwrot „nowa ewangelizacja” stał się czymś w rodzaju magicznej formuły do której odwołujemy się przy każdej okazji. Tak oczywiście nie jest, bo tu nie o słowa chodzi, ale o rzeczywistość jaka się za słowami kryje. Kościół stale szuka nowych sposobów głoszenia tej samej ewangelii, którą otrzymał od Chrystusa, nowym pokoleniom. Dlatego też owo dzieło Kościoła bywa różnie nazywane: apostołatem, misją, ewangelizacją, w końcu nową ewangelizacją. W języku kościelnym mamy zawsze do czynienia z tym z czym ciągle próbują uporać się dogmatycy: nieadekwatność formuł. Określenie słowne jest zawsze jakoś nieadekwatne i niewystarczające do rzeczywistości jaką chce opisać. Podobnie ma się rzecz z określeniem „nowa ewangelizacja”, które stało się dzisiaj „technicznym” terminem próbującym opisać specyfikę duszpasterskiej pracy Kościoła w nowej rzeczywistości w jakiej znajduje się świat i Kościół.

Ewangelizacja, czyli głoszenie ewangelii, jest po prostu najbardziej elementarnym przejawem życia Kościoła. Benedykt XVI powiedział w swojej homilii na rozpoczęcie Synodu, że „Kościół istnieje dla ewangelizacji”³, to jest jego ostateczna racja istnienia wobec świata. Papież przypomniał, że ewangelizacja nie jest jednym z zadań Kościoła, ale jest jego pierwszą i podstawową misją. O powadze wezwania do podjęcia dzieła nowej ewangelizacji w Kościele świadczą następujące fakty: 1) 21 września 2010 r. papież Benedykt XVI powołał do życia Papieską Radę ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji; 2) 15 października 2011 r. bp Grzegorz Ryś został wybrany przewodniczącym Zespołu ds. Nowej Ewangelizacji, który działa w ramach Komisji KEP ds.

¹ Konferencja wygłoszona 16.03.2013 do księży Diecezji Rzeszowskiej podczas Kongregacji Kapłańskiej w Rzeszowie i Jaśle.

² Bibliografia na ten temat jest ogromna. Tytułem wprowadzenia w tematykę zobacz: Dudzik J., *Spór o nowość nowej ewangelizacji*, Studia Gdańskie 20 (2007), s. 97-108; Parzyszek Cz., *Nowa ewangelizacja – drogą Kościoła do nadziei*, Ząbki 2010; Wilczek R., *Idea nowej ewangelizacji w nauczaniu Jana Pawła II*, Opole 2004.

³ Benedykt XVI, *Homilia podczas Mszy św. na rozpoczęcie Synodu Biskupów*, L'OR 11/2011, s. 3.

Duszpasterstwa. W Zespole znajdują się przedstawiciele ruchów i stowarzyszeń katolickich: Ruchu Światło-Życie, Odnowy w Duchu Świętym, Neokatechumenatu i Szkoły Nowej Ewangelizacji; 3) W październiku 2012 r. odbyło się zwołane przez Benedykta XVI Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów na temat Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej; 4) Papież ogłosił również Rok Wiary, który aktualnie trwa.

Moje wystąpienie podzielił na dwie zasadnicze części: czym jest nowa ewangelizacja według sugestii magisterium i jakie są jej podmioty.

I. Czym jest „nowa ewangelizacja”?

Istotą życia Kościoła jest „*traditio*”, przekazanie. Jak kiedyś św. Paweł, tak samo każde pokolenie chrześcijan winno odpowiedzieć: „przekazałem wam, to co sam otrzymałem”. Kościół posiada „depozyt wiary”, którego ma „wiernie strzec oraz nieomylnie i nieustannie głosić” – fideliter custodire et infabilliter declarare. Powagę tego zadania uświadamia nam troska Pana Jezusa: „*Czy Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi, gdy powtórnie przyjdzie?*” (por. Łk 18,8). Kościół trudzi się i troszczy o to, aby Chrystus Zmartwychwstały, powracający jako Pan, „znalazł wiarę w świecie”! To jest bardzo trudne pytanie, które winno nas niepokoić. „Czy znajdzie wiarę w świecie jak przyjdzie?”.

Terminu „nowa ewangelizacja” użył po raz pierwszy Jan Paweł II, podczas pielgrzymki do Polski w 1979 r.⁴ Jest to fakt zasługujący na uwagę, że termin ten pojawił się tutaj w Polsce, w chwili kiedy wydawało się, że duchowa kondycja Kościoła była bardzo dobra, a nie w Europie Zachodniej, gdzie procesy sekularyzacji były dużo dalej posunięte. Świadczy to o tym, że już pod koniec lat 70, ci, którzy patrzyli na Kościół z miłością, ale też w prawdzie, widzieli, że nadchodzą czasy nowe i trudne dla głoszenia ewangelii.

Wezwanie do nowej ewangelizacji było wyrazem troski Ojca Świętego o współczesną misję Kościoła, z uwzględnieniem zmian cywilizacyjnych i kulturowych. To wezwanie do nowej ewangelizacji nie oznacza, że dawne wezwania do apostołstwa, ewangelizacji straciły na swej aktualności; nie oznacza też, że dotychczasowa ewangelizacja była zła. Jan Paweł II chcąc pokazać „nowość” nowej ewangelizacji potwierdził, że jest to ta sama ewangelizacja, ale nowe są sytuacje społeczne i kulturowe⁵. Nowa ewangelizacja to jest głoszenie tej samej Ewangelii i tego samego Chrystusa, który zawsze był, wczoraj i dziś (por. Heb 13,8).

⁴ Jan Paweł II, *Homilia podczas Mszy Świętej w sanktuarium Krzyża Świętego w Mogile – Nowej Hucie* (9 VI 1979), w: *Pielgrzymka do Ojczyzny*, Warszawa 1979, s. 278, 279.

⁵ Por. I. Celary, *Dzielo nowej ewangelizacji w ujęciu papieża Jana Pawła II*, *Studia pastoralne* 2 (2006), s. 182-186.

Z powodu owej „nowości” istnieje wiele zamieszania, gdyż niektórzy widzą w tym słowie swego rodzaju ocenę pełnionej dotychczas pracy duszpasterskiej, tak jakby owo „nowe” było lepsze od wysiłku tych, co pracowali przed nami. Każdy czas jest inny, wyzwania są inne, metody są inne i w każdym czasie Duch Święty podpowiada jakie metody w jakich czasach są słuszniejsze. Trzeba unikać wszelkiej wartościującej dialektyki według której napięcie pomiędzy starym i nowym oznaczałoby napięcie między gorszym i lepszym. Przy takim podejściu następowałaby, niekiedy niesłuszna, ocena pracy tych, którzy pracowali wcześniej. Ewangelizacja zawsze w pewnym sensie jest nowa, jej nowość wynika po prostu z tego, że dojrzewa nowe pokolenie ludzi, do których Kościół, zgodnie ze swoim wezwaniem, kieruje przesłanie ewangeliczne. Ewangelizacja jest więc i stara i nowa zarazem. Nowość nie jest przeciwstawiona temu, co dawne. Nie chodzi o to, że dawny przekaz wiary się przeżył albo że był zły, tylko o to, że mamy nową sytuację świata. Świat się dość szybko zmienia i temu „nowemu” światu i człowiekowi trzeba na nowo głosić Ewangelię.

Wydaje się, że termin ten ma niejako dwa znaczenia: szersze i węższe⁶. Po pierwsze oznacza całą pracę Kościoła podjętą w sposób „nowy”; po drugie oznacza specyficzny wycinek pracy Kościoła, który polega na głoszeniu ewangelii tym, którzy w Kościele byli i z niego odeszli.

A. Pierwsze znaczenie. W pierwszym przypadku należy dostrzec, to co mówił i pisał kiedyś Jan Paweł II, że nowa ewangelizacja jest nowa w swojej gorliwości, w stosowaniu nowych metod i w uczestnictwie nowych podmiotów⁷. Jest nowa w swojej nowej gorliwości – chodzi o to, żeby chrześcijanie ożywili w sobie odpowiedzialność za przekaz tej Ewangelii, żeby byli gotowi z tą Ewangelią rzeczywiście pójść do innych i apostołować, aby chrześcijaństwo było dynamiczne, otwarte, żeby było poszukiwaniem nowych ludzi. Jest nowa w stosowaniu nowych metod – czyli poszukiwaniu nowych sposobów dotarcia z Ewangelią do dzisiejszego człowieka, adekwatnych do dzisiejszych sytuacji. Jest nowa w uczestnictwie nowych podmiotów – chodzi o to, żeby w dziele ewangelizacji zaangażować wszystkich, a przede wszystkim, żeby za ewangelizację poczuli się odpowiedzialni świeccy. Nowe podmioty to świeccy, to także ruchy i stowarzyszenia, które powinny pomyśleć jakie podjąć inicjatywy.

W tym szerszym znaczeniu, nowa ewangelizacja zakłada pewną hermeneutykę ciągłości. Zawsze dla Kościoła były szkodliwe wszelkiego rodzaju

⁶ Por. A. Sepiolo, *Nowa ewangelizacja. Śladami Jana Pawła II*, Kraków 2001, s. 22.

⁷ Por. Jan Paweł II, Encyklika *Veritatis splendor* 106. P. Giglioni, *Nuova evangelizzazione e Catechesi mistagogica*, „Euntes docete” 1993 nr 2, s. 265-273;

„rewolucje”. Biblijne słowa o człowieku mądrym, który jak ojciec rodziny potrafi ze swego skarbcza wyciągać rzeczy nowe i stare są nadal aktualne. Nie wolno zapominać, że każde pokolenie buduje dzięki ogromowi pracy swoich poprzedników. W tym sensie nowa ewangelizacja będzie kontynuacją tego samego dzieła głoszenia ewangelii w sposób odmienny, bardziej adekwatny do dzisiejszego człowieka⁸. Ale to adresat się zmienia, nie ewangelia.

B. W drugim znaczeniu „nowa ewangelizacja” to specyficzny wycinek pracy Kościoła polegający na głoszeniu ewangelii, tym co odeszli. Nowa ewangelizacja to ten wymiar apostołstwa, który jest skierowany do ochrzczonych, którzy porzucili praktyki chrześcijańskie. Czym się różni ewangelizacja od nowej ewangelizacji? Zasadniczo różni się tylko i wyłącznie adresatem. Nowa ewangelizacja jest skierowana do Kościołów o starej metryce. Chodzi o takie obszary, na których, chrześcijaństwo kształtowało kulturę, wszystkie struktury społeczne – czyli głównie o kraje Europy. Chodzi o to, że obok tradycyjnych form głoszenia ewangelii, a więc *missio ad gentes* i tradycyjnego duszpasterstwa parafialnego, istnieje potrzeba szczególnej troski wobec powiększającej się ilości tych, którzy w Kościele kiedyś byli, ale od niego odeszli. Nowa ewangelizacja to jest ten wymiar ewangelizacji, który jest skierowany do ochrzczonych ludzi, którzy porzucili praktyki chrześcijańskie. To jest ogromnie ważne, żeby nie nazywać nową ewangelizacją wszystkiego. Słusznie ktoś kiedyś powiedział, że w Polsce określenie to jest wyraźnie nadużywane⁹.

W ostatecznym rozrachunku, nowa ewangelizacja jest próbą odpowiedzi na pytanie: jak dzisiaj przekazywać wiarę? Wielu uważa, że przerwał się gdzieś łańcuch tradycji, łańcuch przekazu wiary. Naturalne środowiska przekazu wiary, zwłaszcza w naszym kontekście kulturowym, jakim była rodzina, przestaje istnieć, a więc przestaje także istnieć naturalne środowisko przekazu wiary. Warto zwrócić uwagę na fakt, że tematem ostatniego Synodu, były słowa: „*Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary*”, co wyraźnie wskazuje, że w myśli Kościoła „nowa ewangelizacja” wpisuje się apostołski dynamizm życia Kościoła wyrażający się przekazem depozytu wiary.

Mając na uwadze oba znaczenia analizowanego przez nas terminu, warto podkreślić, że „nowa ewangelizacja” nie może być uważana za jakąś techniczną próbę ratowania pogarszającej się sytuacji Kościoła na Zachodzie. Ona nie ma być odpowiedzią na sekularyzację i apostazję, ale ma być konsekwencją wiary. „*Kościół nie idzie drogą nowej ewangelizacji spowodowany do tego*

⁸ Zob. P. Giglioni, *Ewangelizacja: od kerygmy do Kościoła lokalnego*, w: *Kościół misyjny. Podstawowe studium misjologii*, red. S. Karotempler, Warszawa 1997, s. 167, 168.

⁹ Por. Bp G. Ryś, *Wystąpienie na Archidiecejalnym Forum nowej Ewangelizacji w Poznaniu*, w: <http://nowaeangelizacja.org/bp-rys-o-naduzywaniu-pojecia-nowej-ewangelizacji/>

silnie obecnym sekularyzmem, ale nade wszystko dlatego, że chce być posłuszny i wierny słowu Pana Jezusa, który nakazał mu iść na cały świat i głosić Ewangelię wszelkiemu stworzeniu (Mk 16,15). Nowa ewangelizacja nie rodzi się więc z lęku, ale jest owocem wiary ludzi tworzących wspólnoty chrześcijańskie”¹⁰ (Fisichella).

II. Podmioty nowej ewangelizacji

Nowa ewangelizacja w świetle wyżej przedstawionych faktów jawi się jako najważniejsze zadanie Kościoła Katolickiego, który obecnie stanął wobec niespotykanej jak dotąd sytuacji masowej apostazji. W historii Kościoła borykał się z prześladowaniami zewnętrznymi, z agresją pogaństwa, ze schizmami i herezjami, ale nigdy z tak masową apostazją całych mas chrześcijan i z faktem przerwania łańcucha przekazu wiary w Europie. Sytuacja w jakiej znajdują się dzisiaj liczne Kościoły lokalne w Europie jest pod wieloma względami nowa.

Pytanie jakie się nasuwa to oczywiście pytanie o podmioty owej nowej ewangelizacji, czyli kto ma to robić? Myślę, że na to pytanie są dwie odpowiedzi: każdy wierzący wzięty indywidualnie oraz wspólnota Kościoła (choć realizowana na różnych płaszczyznach: parafia, ruchy, małe wspólnoty). Głoszenie ewangelii, chociaż rodzi się zawsze z osobistego doświadczenia człowieka wierzącego nigdy nie jest prywatną sprawą kogokolwiek. Jest to zawsze dzieło Kościoła i dokonuje się w Kościele i z misji Kościoła, a w Kościele zawsze odpowiedzialnym za głoszenie ewangelii jest biskup. Pierwsza zatem sprawa na którą należy zwrócić uwagę to eklezjalny charakter głoszenia¹¹. Nawet jeśli poszczególne działania ewangelizacyjne wydają się być oddolnymi inicjatywami, to pozostają one zawsze dziełem Kościoła.

A. Poszczególny wierny

Ewangelię będzie głosił człowiek, który ją rzeczywiście otrzymał, któremu ją przekazano. Nikt nie może dać czego sam nie otrzymał. Trzeba ewangelie otrzymać. Owo otrzymanie ewangelii dokonuje się poprzez głoszenie kerygmatu i wprowadzenie w doświadczenie życia wspólnoty chrześcijańskiej. Administracyjna struktura nie może być wyłącznym podmiotem przekazu wiary.

¹⁰ R. Fisichella, *Czym jest nowa ewangelizacja i co oznacza ona dla Kościoła?* Konferencja ogłoszona podczas Kongresu Nowej Ewangelizacji, w: <http://ekai.pl/diecezje/zielonogorsko-gorzowska/x57067/abp-fisichella/>

¹¹ F. Blachnicki, *Została nam powierzona ewangelia*, Kraków 2006, s. 7.

Takim podmiotem może być tylko konkretny człowiek, włączony we wspólnotę Kościoła, mający doświadczenie osobistego spotkania z Bogiem, doświadczenie wyboru i decyzji bycia wierzącym. Dzisiaj wracamy w pewnym sensie do słów Tertuliana, który w III wieku mówił: „*funt, non nascuntur christiani*”¹². A gdzie i w jaki sposób człowiek może „stawać” się chrześcijaninem? Kościół od starożytności znał praktykę inicjacji chrześcijańskiej czyli stopniowego wprowadzania do wiary i do życia Kościoła. Różne formy katechumenatu wydają się być jedną z najbardziej adekwatnych form ewangelizowania człowieka niewierzącego. Dzięki usłyszanemu kerygmatawi dochodzi do osobistego spotkania z Bogiem, ale dopiero dzięki etapowemu katechumenatowi człowiek staje się chrześcijaninem. Nie wolno zapominać, że dla wielu lokalnych kościołów istotą pracy duszpasterskiej jest katechumenat dorosłych. Wydaje się, że po Soborze watykańskim II Kościół odkrył na nowo skarb swojej tradycji¹³ i zaproponował katechumenat jako narzędzie nowej ewangelizacji.

B. Wspólnota Kościoła

Zasadniczym podmiotem ewangelizacji jest parafia, bo to właśnie w niej konkretyzuje się Kościół. Odpowiedzialni za Zespół ds. Ewangelizacji przy KEP mówią, że rozpisując ankietę zbierającą różne podmioty ewangelizujące w Polsce, zgłosiło ponad dwieście ruchów i stowarzyszeń, ale ani jednej parafii!!! Jest to fakt emblematyczny ukazujący sposób pojmowania parafii. Jest ona widziana przede wszystkim jako miejsce sprawowania sakramentów i głoszenia Słowa Bożego tym, którzy i tak w Kościele są. Rzadko zdarza się, że parafia pojmuje siebie jako podmiot ewangelizacji czyli jako wspólnotę odpowiedzialną za głoszenia ewangelii tym, których w Kościele nie ma. Na pewno wielkim wyzwaniem dla Kościoła w Polsce jest znalezienie pewnej równowagi pomiędzy tzw. duszpasterstwem sakramentalnym (absolutnie niezbędnym) a duszpasterstwem ewangelizacyjnym, zwróconym ku tym, których już (lub jeszcze) w Kościele nie ma. Czy parafia rzeczywiście ewangelizuje? Niekoniecznie to robi. Parafia może być na przykład świetną instytucją zbiurokratyzowaną, ma świetną strukturę, może być centrum życia np. jakiejś miejscowości i każdego życia kulturalnego, instytucjonalnego, co nie musi oznaczać, że ewangelizuje¹⁴.

¹² Tertulian, *Apologeticum* 18, 4.

¹³ Por. F. Drączkowski (red.), *Katechumenat i inicjacja chrześcijańska w Kościele starożytnym*, Lublin 2011; Dujarier M., *Krótką historią katechumenatu*, Poznań 1990; Murawski R., *Katechumenat Dwudziestego Wieku*, W: *Communio* 1 (13) 1983, ss. 28-45

¹⁴ Por. F. Blachnicki, *Ewangelizacja w procesie „budowania nowej parafii”*, Kraków 2008.

C. Ruchy

Szczególne miejsce w dziele nowej ewangelizacji zajmują tzw. ruchy. Jest to już rzeczywistość tak bardzo obecna w życiu Kościoła, że trudno je nadal nazywać „nowymi ruchami”, gdyż niektóre z nich są już po pięćdziesiątce, gdyż rodziły się w czasie albo zaraz po Soborze Watykańskim II. Jan Paweł II mówił, że to jeden ze szczególnych darów Ducha Świętego i jedna z odpowiedzi na problemy ewangelizacji. Ich narodziny nazwano „wiosną w Kościele”.

W Polsce istnieje ogromna ilość i różnorodność ruchów i stowarzyszeń katolickich. W ruchach i stowarzyszeniach katolickich jest zaangażowanych ponad dwa miliony ludzi świeckich. Warto wiedzieć także, że dziś 60% powołań kapłańskich i zakonnych wywodzi się z ruchów, a 60-80% mediów katolickich prowadzonych jest przez członków ruchów katolickich. Ponadto wielu członków ruchów jest zaangażowanych w życie społeczne, publiczne i zawodowe.

Rzeczywistość ruchów w Kościele jest zjawiskiem bardzo złożonym i zróżnicowanym. Nie da się więc podać jednoznacznej definicji, czym jest ruch. Słowem tym określa się społeczności o różnym charakterze: od grup nieformalnych po bardzo złożone organizacje katolickie. Wiele osób uważa, że ruchy w Kościele są czymś całkiem nowym. Tymczasem gdy popatrzymy na historię Kościoła, dojdziemy do wniosku, że rzeczywistość ta towarzyszy Kościołowi od początku. W całej historii Kościoła mamy dowody na to, że ludzie zawsze pragnęli żyć w mniejszych wspólnotach, by w sposób bardziej radykalny przeżywać swoją wiarę.

Ruchy w Kościele nie są więc czymś nadzwyczajnym i nowym. Pewną nowością jest natomiast ich wielki rozwój, bardzo duże zróżnicowanie i ogromny dynamizm, jaki ze sobą wnoszą w życie Kościoła, a także coraz szerszy udział i coraz pełniejsza rola w nich osób świeckich.

Pomimo wielu pozytywnych kościelnych wypowiedzi, przyjęcie nowych ruchów w Kościele nie jest rzeczą łatwą. Napotykają one na wiele trudności i przeciwności. Trudności te wynikają z obiektywnych bądź subiektywnych przyczyn. Zdarza się, że same ruchy ulegają błędom, dlatego nie są akceptowane. Ruchy są darem charyzmatycznym w Kościele i niekiedy, przynajmniej pozornie ścierają się z wymiarem hierarchicznym. Kościół uznał, że w większości przypadków była to po prostu faza przejściowa, pewien „kryzys wzrostu” normalny dla każdego duchowego dobra jakie rodzi się w Kościele. Czasem ujawniały się pewne niedojrzałości: tendencja do elitaryzmu, do jednostronnego stawiania akcentów, do nieumiejętności włączania się w kościoły lokalne, w istniejące już struktury. Z drugiej strony brakowało czasem potrzebnej cierpliwości.

Te wspólnoty i ruchy należy promować i doceniać ich rolę w życiu parafii i diecezji. Trzeba mieć wiele otwartości serca i umieć przyjąć we wspólnotach

parafialnych to co zrodziło się w Kościele. Trzeba mieć pokorę przyjmowania charyzmatów, które zrodziły się gdzieś w Kościele i są darem dla całego Kościoła. Trzeba mieć pokorę przyjmowania, a nie tylko pewną arogancję dawania. Otwartość na możliwość, aby coś zrodziło się poza naszymi strukturami i naszym planowaniem. Chlubną kartą życia naszej diecezji jest jej bezkonkurencyjny udział w misyjnej posłudze Kościoła poprzez posyłanie kapłanów tak do pracy misyjnej w sensie ścisłym jak też tam gdzie brakuje kapłanów. Potrafiliśmy dawać, ale czy także umiemy korzystać z całego bogactwa darów i charyzmatów jakie są w Kościele.

1968 r. w Krasnymstawie, w diecezji warszawskiej. Po skończeniu szkoły średniej w Krasnymstawie, rozpoczął studia w VIII LO w Krakowie, w III, 10 latach egzystencji matematyki w 1969 r. Tegorocznego roku rozpoczął powrót w Zakonie Dominikanów w Poznaniu. Po jego skończeniu, 11 sierpnia 1970 zabrał pierwsze śluby zakonne i rozpoczął studia filozoficzne w Collegium O.C. Dominikanów w Krakowie. W 1974 r. przysięgł Zakonem Dominikańskim, a rok później, 21 czerwca 1974 w kościele Katedry Mariackiej w Krakowie na Stradomiu z rąk Ks. Bpa Albina Malyjarska, przysięgł regułą zakonną.

Jego pierwszym miejscem regularnego przeżycia była klasztor (na Mikulajki w Gódniku), gdzie rozpoczął pracę jako historyk i literatury sakralnej. Tytułem inicjacji stał się na bytowanie w Gódniku, jego powrót ostatecznie zakończył został przeniesienie do klasztoru św. Józefa w Warszawie na Śródmieście i skierowanie na studia specjalistyczne z teologii sacralnej w Akademia Teologii Katolickiej w Warszawie. W tym czasie nadal współpracował z Dominikanami na Uniwersytecie Katolickim w Krakowie (uczestniczył w dyskusjach i seminariach parafialnych), a także współpracował z miejscowymi parafiami: klasztor św. Michała na Sędziszku na parafia. Okazywał w pełni swoją rolę, był w pełni zaangażowany w życie parafialne i w życie parafialne. Po zakończeniu pracy w kilku miejscach pracował w Krakowie jako duszpasterz akademicki, ale i tutaj bardzo był w pełni zaangażowany z tymi którzy prowadzili jego życie i wykładł go praca w tym kierunku. Po trzech latach ten wykład parafialny. Przez część lat pełnił tam również funkcję proboszcza – w tym czasie pracował w kilkunastu parafiach w Łodzi i w Warszawie. W czasie swoich studiów i pracy w dalszym ciągu podążał pracą naukową i parafialną. Jego wykład o Sacrosanctum Sacramentum po zakończeniu studiów parafialnej pracy został wybrany na pretekst do Krakowa przez Hieronima Mikulajki w Gódniku. Tam także pełnił funkcję proboszcza parafii. Z powodzeniem otrzymał także godność kanonika de Rady Kapituły. Przez sześć lat był również przewodniczącym klasztoru w Metropolitalnym Wydziale Seryjnym i Kandydaci, w Warszawie i Łodzi.

WSPOMNIENIA

ŚP. O. JÓZEF BAKALARZ OP (1950-2013)

O. Józef Bakalarz urodził się 10.03.1950 r. w Gosprzydowej, w diecezji tarnowskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej miejscowości, rozpoczął naukę w VIII LO w Krakowie, w którym złożył egzamin maturalny w 1968 r. Tego samego roku rozpoczął nowicjat w Zakonie Dominikanów w Poznaniu. Po jego ukończeniu, 17 sierpnia 1969 r. złożył pierwsze śluby zakonne i rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Kolegium OO. Dominikanów w Krakowie. W 1974 r. przyjął święcenia diakonatu, a rok później, 21 czerwca 1975 w kościele Księży Misjonarzy w Krakowie na Stradomiu z rąk Ks. Bpa Albina Małysiaka, przyjął święcenia kapłańskie.

Jego pierwszym miejscem kapłańskiego posługiwania była bazylika św. Mikołaja w Gdańsku, gdzie rozpoczął pracę jako katecheta i duszpasterz akademicki. Tylko jeden rok dane mu było pracować w Gdańsku, gdyż decyzją władz zakonnych został przeniesiony do klasztoru św. Jacka w Warszawie na Starówce i skierowany na studia specjalistyczne z teologii moralnej w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. W tym samym czasie rozpoczął współpracę z Dominikańskim Ośrodkiem Kaznodziejskim podejmując się głoszenia wielu misji i rekolekcji parafialnych, a także specjalistycznych. Mając zaledwie pięć lat kapłaństwa został wybrany przez współbraci z warszawskiego klasztoru św. Józefa na Służewie na przeora. Obowiązki te pełnił przez trzy lata będąc jednocześnie katechetą i finalizując studia z teologii moralnej. Po zakończeniu przeorstwa kilka miesięcy pracował w Krakowie jako duszpasterz akademicki, ale i tutaj bardzo szybko współbracia z Tarnobrzega zauważyli jego gorliwość i wybrali go przeorem w ich wspólnotę. Po trzech latach ten wybór ponowili. Przez sześć lat pełnił tam również funkcję proboszcza – wówczas jeszcze w kilkunastotysięcznej parafii w Tarnobrzegu. W miarę możliwości i czasu, w dalszym ciągu podejmował pracę kaznodziejską poza własnym kościołem. Bezpośrednio po zakończeniu drugiej kadencji przeorskiej został wybrany na przeora do konwentu przy Bazylice św. Mikołaja w Gdańsku. Tam także pełnił funkcję proboszcza parafii. Z nominacji ordynariusza gdańskiego należał do Rady Kapłańskiej. Przez sześć lat był również spowiednikiem kleryków w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Gdańsku - Oliwie.

Po zakończeniu posługiwania duszpasterskiego w Trójmieście, O. Józef został wybrany przeorem w konwencie św. Jacka w Warszawie, gdzie mieści się siedziba Prowincjała Polskiej Prowincji Dominikanów. Funkcję tę pełnił przez trzy lata, a następnie został przeniesiony przez władze zakonne do klasztoru w Ustroniu – Hermanicach koło Cieszyna. Na tamten okres jego pracy duszpasterskiej przypada działalność ekumeniczna, gdyż wierni tamtejszej dominikańskiej parafii stanowią połowę wszystkich mieszkańców, w dużej mierze protestantów. W Hermanicach był także przełożonym tamtejszej wspólnoty braci i proboszczem parafii. Na swoich barkach dodatkowo dźwigał odpowiedzialność za budowę miejscowego kościoła. W ten okres jego życia wpisuje się również piękna karta trzymiesięcznego pobytu w Australii, gdzie wygłosił wiele serii rekolekcji dla mieszkającej tam Polonii. Przed upływem trzyletniej kadencji przełożonego w Hermanicach, O. Józef został wybrany przeorem klasztoru dominikanów w Rzeszowie. W kolejnym miejscu ofiarnie podjął się trudu duszpasterskiego, a także – jako proboszcz parafii – materialnego wznoszenia kościoła. To dzieło kontynuował po swoim bracie O. Romanie, który przez 12 lat budował podwaliny pod rzeszowską – dominikańską parafię św. Jacka. Po trzech latach pracy w Rzeszowie został przeniesiony do Sanktuarium Matki Bożej w Borku Starym. Tutaj przez sześć i pół roku niezmiernie głośno chwalił naszą Cudowną Matkę. Nie oszczędzał się także w pracy rekolekcyjno-misyjnej. Często wyjeżdżał w najdalsze zakątki Polski. W każdym miejscu swej duszpasterskiej pracy dużo godzin spędzał w konfesjonale.

Ponadto przez wiele lat czynnie uczestniczył w życiu Polskiej Prowincji Dominikanów. Przez kilka czteroletnich kadencji zasiadał w Radzie Prowincji decydującej o najważniejszych kierunkach duszpasterskiej pracy dominikanów, a także o jej materialnym rozwoju.

Nigdy nikomu się nie narzucał. Zawsze delikatny, nie chciał nikogo urazić; niezwykle stateczny, roztropny w działaniu, podejmował bardzo trudne decyzje z miłością do Kościoła, do Zakonu i drugiego człowieka.

Jak cicho żył, tak też cicho odszedł późnym wieczorem 17 czerwca 2013 r. o godzinie 23.05. Jeszcze w dniu swej śmierci w Sanktuarium Matki Bożej Boreckiej odprawił wieczorem ostatnie w swoim życiu nabożeństwo do Serca Pana Jezusa, w czasie którego wypowiedział z ludźmi słowa modlitwy: „... Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy...”, a wieczorem wspólnie w gronie współbraci porozmawiał o planach na najbliższe dni, pożegnał się odchodząc od stołu do swojego pokoju, który mieści się kilka metrów dalej. Tam zasnął, osunął się na łóżko... – i umarł! Dokonało się to w obecności przeora – rodzzonego brata Zmarłego oraz zakonnych współbraci. Jeden z nich zdążył udzielić sakramentalnej posługi!

Pogrzeb O. Józefa Bakalarza OP, który się odbył w kościele OO. Dominikanów w Borku Starym pokazał kim Zmarły był dla ludzi. Mszy świętej pogrzebowej przewodniczył Ks. Bp Kazimierz Górny z Rzeszowa wraz z Ks. Bpem Stanisławem Jamrozkiem z Przemyśla. Celebrowało około 130 kapłanów diecezjalnych i zakonnych. Byli księża infułaci, prałaci, dziekani, proboszczowie, profesorzy Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie wraz z delegacją alumnów, wikariusze. Byli przedstawiciele różnych zakonów z Prowincjałem Dominikanów O. Krzysztofem Popławskim i kilkudziesięcioma dominikanami z niemal wszystkich klasztorów w Polsce i spoza granic; byli także klerycy dominikańscy z Krakowa. Nie zabrakło kilkudziesięciu sióstr zakonnych z różnych zgromadzeń ze sporą ilością dominikanek wraz z Matką Generalną Beniaminą Potoczny i całym Zarządem Generalnym. Wśród setek uczestników pogrzebu nie zabrakło delegacji z parafii, w których O. Józef był proboszczem, a więc z Tarnobrzega, Gdańska, Ustronia – Hermanic i Rzeszowa. Była kilkudziesięcioosobowa delegacja z rodzinnej parafii w Gosprzydowej, oraz Górali z Małego Cichego koło Zakopanego, gdzie O. Józef często głosił kazania. Przy ołtarzu stanęli także wszyscy księża – rodacy. Mszę świętą poprzedziła modlitwa różańcowa za Zmarłego, którą poprowadził rodzony brat – O. Jerzy OP.

We wstępie do Mszy świętej Ksiądz Biskup Ordynariusz Rzeszowski wspomniął o dobroci kapłana – zakonnika O. Józefa Bakalarza, o jego miłości do Kościoła, o życzliwości do ludzi. Następnie głos zabrał Prowincjał Dominikanów O. Krzysztof Popławski, który przypomniał postać O. Józefa przywołując obszernie fragmenty opinii księdza proboszcza rodzinnej parafii o 18 letnim Józefie wstępującym do Zakonu Dominikanów. Wtedy ksiądz proboszcz napisał, że „swoją religijność i życie moralne zawdzięcza głównie swoim rodzicom, najprzekładniejszym małżonkom w parafii. Nie mogli się doczekać potomstwa, kilkoro dzieci im zmarło zaraz po narodzeniu, a Józef był pierwszym dzieckiem uproszonym u Matki Bożej, do której z wielką wiarą udali się w tej sprawie”. Prowincjał wskazał, że ta Maryjna pobożność pozostała O. Józefowi do końca życia. W kazaniu, młodszy współbrat, O. dr Jan Śliwa OP z Krakowa powiedział, że jest niewiele ambon w polskich kościołach, z których O. Józef nie przemawiał. Mówił też, że kiedyś Józefa wezwał Pan po imieniu i posłał go na pola różnej pracy, a teraz także wezwał go po imieniu na wieczną ucztę miłości. Po Mszy świętej Ksiądz Biskup Stanisław Jamrozek dziękował śp. Józefowi za pracę dla kościoła przemyskiego wykonywaną teraz przez sześć i pół roku, a kiedyś jako proboszcza w Tarnobrzegu, gdy ten jeszcze należał do diecezji przemyskiej. Następnie w przepięknych, wzruszających słowach pożegnał O. Józefa rodak, Ks. dr Michał Machał, obecnie proboszcz parafii NSPJ we Wrocławiu. Wspomniął wiele razem przeżywanych chwil w rodzinnej parafii, a szczególnie ostatnie wspólne spotkanie księży rodaków

w Gosprzydowej przed kilku tygodniami. Dziękował za przykład kapłańskiego życia.

Jako ostatni, głos zabrał miejscowy przeor, rodzony brat Zmarłego, O. Roman Bakalarz OP. Złożył serdeczne podziękowanie wszystkim obecnym. Szczególnie wzruszająco zabrzmiały słowa skierowane do Zmarłego O. Józefa. „nie było czasu, by Ci podziękować, tak szybko odszedłeś, nie było czasu, by Cię przeprosić. Twoje odejście trwało tylko dwie minuty. Dlatego teraz, tutaj dziękuję Ci za przykład kapłańskiego i zakonnego życia. Jutro obchodziłbyś 38 rocznicę swoich święceń kapłańskich. Niech Matka Najświętsza, której wiernie służyłeś, zaprowadzi Cię przed Tron Jezusa na wieczną ucztę miłości” – zakończył swoje pożegnanie.

Ceremonie pogrzebowe poprowadził Ks. Bp Kazimierz Górny. Po dojściu na cmentarz nad grobem przemówił przy dźwięku kapeli góralskiej Jan Pawlikowski z Małego Cichego, przyjaciel Zmarłego. Nie było chyba żadnego uczestnika pogrzebu, któremu – w tym momencie – nie spłynęła z oka łza. Modlitwą Anioł Pański zakończono uroczystość pogrzebową dobrego pracownika na niwie Pańskiej, który w wykazie zrobionym niedługo przed śmiercią przedstawił około 300 parafii, w których wygłosił misje, rekolekcje, tridua i inne prace kaznodziejskie. Niech zatem – po trudach swojego krótkiego, ale bardzo intensywnego życia – odpoczywa w pokoju wiecznym!

O. Roman Bakalarz OP

KS. MARIUSZ MIAZGA (1962-1999)

W kapłańskiej misji Jezusa Chrystusa, misji uświęcania i zbawiania ludzi, przez kilkanaście lat uczestniczył ks. Mariusz Miazga, najpierw kapłan diecezji przemyskiej, później rzeszowskiej.

Na świat przyszedł 23 czerwca 1962 r. w Nowej Sarzynie. Był pierwszym z czworga dzieci, Emila i Zofii z d. Kalandyk. Wkrótce przez sakrament chrztu włączony został do wspólnoty Kościoła katolickiego. Jego dzieciństwo i wczesna młodość upłynęły w Sarzynie, rodzinnej miejscowości. Tam zdobywał pierwsze życiowe doświadczenia, w miejscowej szkole podstawowej rozpoczął proces edukacyjny, a przede wszystkim poznawał ciekawy i bogaty świat wiary. W tym czasie przeżył ważne religijne doświadczenia, jak sakrament pokuty, pierwszej Komunii Świętej i bierzmowania.

Po ukończeniu edukacji na poziomie elementarnym kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Nowej Sarzynie (1977-1981) i Policealnej Szkole Elektronicznej w Nisku (1981/82). W tym czasie coraz wyraźniej słyszał głos Bożego powołania do kapłaństwa. Był on na tyle mocny, że przerwał naukę w szkole policealnej, a podjął starania o przyjęcie w poczet wychowanków Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Duży wpływ na jego decyzję wywarły bez wątpienia: atmosfera domu rodzinnego, w której nieco później narodzi się również powołanie zakonne jego młodszej siostry Krystyny (wstąpiła do Zakonu Sióstr Bernardynek Klauzurowych na Świętym Krzyżu), a także środowisko parafialne, owocujące wówczas licznymi powołaniami kapłańskimi, m.in. dwaj jego rówieśnicy, Tadeusz Gramatyka i Jan Strojek, rozpoczęli już formację seminaryjną.

Pomyślnie zaliczony egzamin wstępny otworzył przed nim bramę przemyskiego Seminarium, wiekowej i zasłużonej wszechnicy kościelnej. Przygotowanie do kapłaństwa rozpoczynał w okresie, gdy w polityce wyznaniowej władze polskie kierowały się ideologią ateistyczną, a w kraju obowiązywał stan wojenny. Przekładało się to na różne formy represji stosowane wobec instytucji Seminarium, przełożonych i samych alumnów, jak np. inwigilacja, wprowadzenie w ich szeregi tajnych współpracowników... itp. Działania te zazwyczaj nie odnosiły zakładanych skutków. Przemozny bowiem wpływ na ówczesną formację przemyskich alumnów wywierała działalność wielkich ludzi Kościoła – papieża Jana Pawła II i ordynariusza diecezji bp. Ignacego Tokarczuka. Doświadczona kadra i osoba bp. Tokarczuka rekompensowały w pewien sposób represyjną politykę władz oraz niedobory w sferze materialnej, wszak w Polsce był to okres kryzysu ekonomicznego, a w związku z dużą liczbą powołań – w przemyskim Seminarium panowały nadto trudne warunki bytowe. To wszystko pomagało młodym klerikom zahartować swój charakter, a przez to właściwie przygotować się do czekających ich zadań. W takich warunkach pod kierunkiem wielu doświadczonych oraz zasłużonych wychowawców i profesorów, takich jak rektorzy – bp. Stefan Moskwa i ks. Stanisław Zygarowicz, ojcowie duchowni – ks. Bronisław Żołnierczyk i ks. Andrzej Skiba, wychowawcy – ks. Stanisław Hareźga i ks. Jan Twardy, czy profesorowie: ks. prof. Stanisław Potocki, ks. Tadeusz Śliwa, ks. Jan Jakubczyk, kleryk Mariusz odbywał studia filozoficzno-teologiczne i formację seminaryjną. Sześćioletnią formację uwieńczył najpierw tytułem magisterskim z teologii, uzyskanym na uniwersytecie katolickim w Lublinie na podstawie pracy pt. *Problematyka moralna w poetyckiej twórczości Teofila Lenartowicza*, a następnie, sakramentem kapłaństwa przyjętym 24 czerwca 1988 r. w katedrze przemyskiej z rąk bp. Ignacego Tokarczuka.

Święcenia nakreśliły program dalszego życia ks. Mariusza. Koncentrował się on wokół posługi duszpasterskiej, tak w jej zwyczajnych, jak i nadzwyczajnych

czajnych formach. Codziennością dlań stała się służba Boża, szafarstwo sakramentów, kaznodziejstwo i katechizacja. Zajęciom tym oddawał się z pełnym zaangażowaniem posługując jako wikariusz. Najpierw realizował je od 1 lipca 1988 do 24 sierpnia 1992 r. w parafii pw. Narodzenia NMP w Zaczerniu, położonej nieopodal Rzeszowa. Tam prócz pracy w kościele i salce katechetycznej pracował z młodzieżą, należącą do ruchu oazowego. Wraz z nią przygotowywał misteria bożonarodzeniowe, które następnie były wystawiane w miejscowej i okolicznych parafiach, a także w kilku miejscach na Ukrainie. Na ten okres jego posługi przypadły ważne zmiany społeczno-polityczne, które zaowocowały upadkiem komunizmu, zmianą ustroju państwa oraz przywróceniem pełnej swobody religijnej. Zewnętrznym tego wyrazem był powrót nauczania religii do szkół (2 V 1990). Od roku szkolnego 1990/91 ks. Mariusz prowadził katechizację w ramach nauczania szkolnego. Wprawdzie nie pobierał za to wynagrodzenia (i tak było do 1 września 1997 r.), ale swoją posługą w szkole wypełniał ważne zadanie ewangelizowania dzieci i młodzieży. Kolejnym wydarzeniem, niezwykle ważnym w życiu religijnym parafii były misje parafialne, które w dniach 6-14 października 1990 r. w Zaczerniu wygłosili księża redemptoryści. Była to akcja duszpasterska, mimo że prowadzona przez kapłanów zakonnych, to jednak wymagająca wielkiego zaangażowania duszpasterzy miejscowych. Wielkim i ubogacającym duchowo wydarzeniem była historyczna wizyta papieża Jana Pawła II w Rzeszowie, która odbyła się 2 czerwca 1991 r. W czasie jej trwania ks. Mariusz zaangażował się w prace służb porządkowych.

Dnia 25 marca 1992 r. dokonana została reorganizacja struktur kościelnych w Polsce, której owocem było m. in. powstanie diecezji rzeszowskiej. Z tym dniem ks. Miazga włączony został do prezbiterium nowej diecezji, i pozostał w nim do końca życia.

W sierpniu 1992 r. skierowano go do pracy wikariuszowskiej w jasielskiej farze. Nowa parafia, różniła się od poprzedniej nie tylko wielkością, ale i charakterem. O ile pierwsza, wiejska, liczyła niespełna trzy tysiące wiernych, to obecna, miejska, miała ich przeszło osiem tysięcy. Poszerzył się zatem zakres jego obowiązków. Zostało mu powierzona nauczanie religii w Zespole Szkół Budowlanych w Jaśle, a także opieka nad grupami misyjnymi dzieci i dorosłych oraz nad grupami ministrantów i lektorów. Nadto był kapelanem w Zakładzie Resocjalizacyjnym w Jaśle – Roztokach.

Po czterech latach pracy w Jaśle, z dniem 24 sierpnia 1996 r. ks. Miazga przeniesiony został na wikariusza do parafii pw. św. Judy Tadeusza w Rzeszowie. Powierzona mu placówka charakterem i wielkością porównywalna była z poprzednią. Prócz zwyczajnej pracy w kościele sprawował w niej rolę opiekuna parafialnego oddziału KSM-u, scholi i oazy. Był też katechetą w Zespole

Szkół Energetycznych. W 1998 r. powierzono mu jeszcze dodatkowe zadanie – kapelana więziennego w Zakładzie Karnym w Załężu.

W Rzeszowie pracował nieco ponad trzy lata. Jego kapłańskie posługiwanie przerwała niespodziewana śmierć. Zmarł na ostry zawał mięśnia sercowego, w nocy z niedzieli na poniedziałek, 13 września 1999 r. Uroczystości pogrzebowe, którym przewodniczył bp Edward Białogłowski, odbyły się w parafii pw. św. Judy Tadeusza w Rzeszowie i w rodzinnej Sarzynie. W tej drugiej miejscowości, na cmentarzu parafialnym złożono doczesne szczątki ks. Mariusza. Poprzez śmierć został powołany do nowej posługi Bogu i ludziom, posługi uwielbienia i modlitwy.

Literatura:

Archiwum Diecezjalne w Rzeszowie, Akta Personale Kapłanów, Teczka personalna ks. M. Miazgi, Tabela służbowa ks. M. Miazgi; tamże, zesp. 1, sygn. 4/1992-93, Sprawozdanie katechetyczne z dekanatu Jasło – Wschód, Parafia Jasło – Fara; tamże, zesp. 1, sygn. 4/1995-96, Sprawozdanie katechetyczne z dekanatu Jasło Wschód, Sprawozdanie ks. M. Miazgi; tamże, zesp. 1, sygn. 4/1996-97, Sprawozdanie katechetyczne z dekanatu Rzeszów II, Sprawozdanie ks. Miazgi; tamże, zesp. 5, sygn. 68, Akta parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Jasle, Pismo bp. K. Górnego do księży: Mariusza Miazgi i Zbigniewa Irzyka, 23 VII 1993 r.; tamże, zesp. 5, sygn. 68, Sprawozdanie bp. K. Górnego z wizytacji kanonicznej przeprowadzonej 15-18 VI 1996 w parafii Wniebowzięcia NMP w Jasle; tamże, zesp. 5, sygn. 165, Akta parafii pw. św. Judy Tadeusza w Rzeszowie, Protokół przeglądu przedwizytacyjnego, 1997 r., s. 14-15; Zbiory prywatne autora, Relacja ks. S. Kamińskiego, 24 V 2013 r.; *Schematyzmy Diecezji Przemyskiej za lata 1984-1990*, passim; *Schematyzmy Diecezji Rzeszowskiej za lata 1993-1998*, passim; *Przygotowanie*, „Zwiastowanie”, 1(1992), nr 2, s. 15; S. Tomkowicz, *Requiescant in pace...*, „Patron Spraw Trudnych”, (2004), nr 2, s. 3; M. Lech, B. Skala, *Dzieje parafii w Zaczerniu*, Rzeszów 1999, s. 22-23; A. Motyka, *Powołany do kapłańskiej posługi. Ks. Mariusz Miazga*, „Niedziela Rzeszowska”, 56(2013), nr 25, s. 5.

Ks. Andrzej Motyka

KS. ADAM NOWAK (1925-2013)

Dnia 14 czerwca 2013 r. zmarł ks. Adam Nowak, najpierw kapłan diecezji przemyskiej, a od 1992 r. – rzeszowskiej, wieloletni proboszcz i dziekan strzyżowski.

Urodził się on 23 lipca 1925 r. w Krośnie – Białobrzegach, w rodzinie Antoniego i Marii Hejnar, jako najmłodsze z trojga ich dzieci. W rodzinnym środowisku kształtował swoją wiarę oraz zdobywał pierwsze życiowe doświadczenia. Tam też ukończył szkołę podstawową oraz średnią. Warto tu nadmienić, iż w 1939 r. po ukończeniu pierwszej klasy gimnazjalnej w Krośnie

– odczuwając głos powołania kapłańskiego - zdecydował się kontynuować edukację w saletyńskim Małym Seminarium w Dębowcu. Realizację tego zamiaru uniemożliwił wybuch drugiej wojny światowej oraz polityka oświatowa niemieckich władz okupacyjnych. Musiał więc przerwać normalny proces edukacyjny i realizować go prywatnie w ramach szkolnictwa podziemnego, na tzw. tajnych kompletach. Zaliczył w ten sposób kolejne klasy gimnazjalne i rozpoczął naukę licealną. W latach 1943-1944 z nauką łączył przymusową pracę w zawodzie ślusarza w firmie Karpathen Öl Aktiengesellschaft w Krośnie. Po wyparciu z terenu Podkarpacia wojsk niemieckich podjął edukację w Liceum Ogólnokształcącym w Krośnie. Uwieńczył ją w 1945 r. egzaminem maturalnym. W tym też roku zmarła jego matka.

Po maturze, odczuwając głos powołania kapłańskiego, zgłosił się do rektoratu Wyższego Seminarium Duchownego diecezji przemyskiej, funkcjonującego wówczas w tymczasowej siedzibie, w Domu Zdrojowym Anatólówka w Brzozowie, prosząc o przyjęcie w poczet alumnów. Jego prośba została pozytywnie rozpatrzona i 29 września 1945 r. w Brzozowie rozpoczął przygotowanie do kapłaństwa i połączone z nim studia filozoficzno-teologiczne.

Przez cały pierwszy rok, z uwagi na to, że stała siedziba uczelni w Przemyśle był bardzo zniszczona i jeszcze nie nadawała się do użytku, wraz z pozostałymi alumnami studiował w Brzozowie. Natomiast pozostałe lata formacji odbył już w Przemyśle.

Do kapłaństwa kształtował się w instytucji z wielkimi tradycjami. Z jej murów wyszła wielka rzesza świętych i świątłych duszpasterzy, jak chociażby bp Józef Sebastian Pelczar, ks. Bronisław Markiewicz, ks. Władysław Findysz, czy ks. Jan Balicki – otoczeni chwałą ołtarzy. Do tej tradycji nawiązywali także wychowawcy seminaryjni z okresu studiów klero Adama Nowaka. Do ich grona należeli m.in. ks. Michał Jastrzębski – rektor, ks. Stanisław Jakiel – dyrektor administracyjny, ks. Franciszek Misiąg – ojciec duchowny. Pod kierunkiem tych kapłanów oraz liczego grona wykładowców młody alumn zgłębiał tajniki życia duchowego, oraz formował swój intelekt, kulturę osobistą i zdobywał przygotowanie duszpasterskie.

Jego formacja seminaryjna przypadła na trudny okres powojenny, który cechowały nie tylko kłopoty lokalowe, wynikające ze zniszczenia obiektu seminaryjnego i jego wyposażenia, ale także utrudnienia aprowizacyjne, przekładające się na jakość wyżywienia, a wreszcie, narastające z każdym rokiem od chwili zakończenia wojny, ograniczenia administracyjne, związane z ateizacyjną polityką polskich władz komunistycznych. Kleryk Adam nie zrażał się jednak tymi utrudnieniami, wręcz przeciwnie – z wielkim zapałem i zaangażowaniem przygotowywał się do czekających go zadań. Był alumnem bardzo sumiennym, dojrzałym i pobożnym, co uwidaczniało się to w jego podejściu

do obowiązków kleryckich i praktyk religijnych. Pięcioletni okres formacji seminaryjnej uwieńczył dnia 25 czerwca 1950 r. w katedrze przemyskiej, przyjmując święcenia prezbiteratu, zaś dwa lata później 30 czerwca 1952 r. dopełnił studia teologiczne, zdobywając na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie stopień magistra teologii.

Święcenia kapłańskie nakreśliły program jego dalszego życia. Skoncentrowany on został na posłudze duszpasterskiej, której istotnymi elementami są: służba Boża, szafarstwo sakramentów, nauczanie – kaznodziejstwo i katechizacja, a także prowadzenie grup religijnych. Zdania te pełnił z zaangażowaniem od pierwszych chwil swego kapłaństwa. Najpierw przez dziesięć lat pracował w charakterze wikariusza w trzech kolejnych parafiach: w Chmielniku Rzeszowskim (20 VII 1950 – 12 VII 1952), Sokołowie Małopolskim (12 VII 1952 – 23 VII 1958) i w Rudniku n. Sanem (24 VII 1958 – 20 XI 1960). W tym okresie w obowiązkami w kościele łączył posługę katechetyczną. Zaznaczyć należy, że w tej ostatniej dziedzinie dokonywały się zmiany związane z antykościelną polityką władz, a mianowicie – administracyjnie usuwano nauczanie religii ze szkół, co zmuszało księży do organizowania naprędce zastępczych salek katechetycznych, a to w warunkach kryzysu materialnego nie było sprawą łatwą. Z tym ograniczeniami zetknął się również ks. Adam.

Dnia 21 listopada 1960 r. objął samodzielne stanowisko administratora (proboszcza) parafii pw. NMP Pocieszenia w Ujeźnej w dekanacie przeworskim. Przyszło mu zarządzać niewielką, bo niespełna tysiącosobową wspólnotą wiernych. Parafia ta jednak, erygowana w 1935 r., stanowiła spore wyzwanie dla młodego proboszcza, bo z jednej strony musiał zadbać o świątynię parafialną i zorganizować miejsce do nauki religii, a z drugiej sprawować normalne duszpasterstwo, wspierając się programem polskiego Kościoła. Mimo skromnych dochodów probostwa dzięki gorliwości i swoistemu sprytowi udało mu się sprostać nowym obowiązkom. Na konto jego duszpasterskich sukcesów można zaliczyć dokończenie obchodów Wielkiej Nowenny przed tysiącleciem Chrztu Polski oraz przeprowadzenie kościelnych inicjatyw soborowych.

Przed kolejnym zadaniem stanął we wrześniu 1968 r. Powierzono mu wówczas urząd wikariusza koadiutora w parafii pw. Niepokalanego Poczęcia NMP i Bożego Ciała w Strzyżowie. Przez blisko rok wspomagał chorego już wówczas proboszcza ks. Franciszka Majewskiego, a po jego śmierci 16 maja 1969 r. został najpierw tymczasowym administratorem parafii, a później 21 czerwca 1969 r. – jej proboszczem. Na tym urzędzie pozostał do chwili przejścia na emeryturę, czyli do 28 sierpnia 2000 r. Był proboszczem parafii miejskiej liczącej w początkach jego posługi przeszło 7 tysięcy wiernych, a pod koniec w 2000 r. – 9651, a zasięgiem obejmującej oprócz miasta kilka miejscowości: Brzeżankę, Gbiska, Glinik Zaborowski (od 1986 r. samodzielna

parafia), Łętownię, Tropie i Żarnową (od 1981 r. samodzielna parafia). Wielkość i rozległość parafii wymagała licznej kadry duszpasterskiej. Toteż przez cały czas pod jego kierunkiem posługiwało zwykle kilku księży wikariuszów. W związku z tym, że Strzyżów był miastem powiatowym funkcjonowało tam wiele urzędów administracyjnych, sądowych i szkolnych oraz niewielkich zakładów przemysłowych. Pierwsze dwudziestolecie jego probostwa przebiegało w systemie komunistycznym, co wiązało się z walką z negatywnymi skutkami ateizacyjnej polityki władz, a także z szeregiem represji wyznaniowych. Zmianę polityki wyznaniowej władz pociągnęły za sobą dopiero wydarzenia polityczno – społeczne w 1989 r.

To wszystko stanowiło uwarunkowania pracy ks. Nowaka w Strzyżowie. W ciągu ponad trzydziestu lat posługi rozwinął niezwykle ożywioną i wielokierunkową działalność. Przede wszystkim ważna dla niego była posługa duszpasterska. Jako proboszcz dbał o jej właściwą realizację. Jej ubogaceniem były nadto wydarzenia religijne wynikające z programu Kościoła w Polsce, a przezeń wprowadzane na gruncie strzyżowskim. Ważniejszymi były: peregrynacja symboli nawiedzenia Matki Bożej Częstochowskiej (6-7 luty 1971 r.), uroczystości sześćsetlecia Diecezji Przemyskiej (1976), wybór kard. Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową i jego pielgrzymki do Ojczyzny, Rejonowy Kongres Eucharystyczny (1988), Kongres Rodzin Ziemi Strzyżowskiej (10-12 czerwca 1994), nawiedzenie Strzyżowa przez figurę Matki Bożej Fatimskiej (1995), intronizacja obrazu Miłosierdzia Bożego (21-22 października 2000), a wreszcie obchody Wielkiego Jubileuszu Chrześcijaństwa (2000), podczas których świątynia strzyżowska była kościołem stacyjnym.

W posłudze duszpasterskiej przykładał też wielkie znaczenie do działalności grup religijnych. W początkach jego posługi w Strzyżowie nie można było, nie łamiąc komunistycznego prawa wyznaniowego, ich organizować. Tolerowane były zasadniczo tylko grupy o charakterze liturgicznym (np. ministranci) i dewocyjnym (różne różańcowe). Z czasem poszerzał się obszar wolności religijnej, a po 1989 r. – została ona całkowicie przywrócona. Przełożyło się to na tworzenie organizacji religijnych. W Strzyżowie w 2000 r. funkcjonowały następujące: Żywy Różaniec (35 róż dorosłych i 20 róż dzieci), Zespół Charytatywny Caritas, Młodzieżowy Zespół Charytatywny Caritas, Akcja Katolicka, Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży, Ruch Światło-Życie, Kręgi Domowego Kościoła, Bractwo Szkaplerza Świętego, ministranci i lektorzy, Stowarzyszenie Przyjaciół WSD w Rzeszowie, Koło Przyjaciół Radia Maryja, Stowarzyszenie Przyjaciół KUL. Dużą rolę w ich powstaniu i animowaniu działalności odegrał proboszcz, choć wiele z nich prowadzili wyznaczeni przezeń wikariusze.

Ważnym punktem jego duszpasterskiej posługi była troska o rozwój kultu łaskami słynącego obrazu Matki Bożej Niepokalanej, czczonego przez wier-

nych w stryżowskiej świątyni. Swoimi staraniami rozpoczął drogę, której celem jest koronacja wizerunku.

Drugim obok duszpasterstwa obszarem aktywności ks. Nowaka były prace administracyjno-gospodarcze. Reprezentował on parafię wobec różnych instytucji, prowadził kancelarię, a zwłaszcza dbał o jej zaplecze materialne. W okresie jego proboszczowania wykonanych zostało wiele prac, a do najważniejszych należy zaliczyć: renowację świątyni parafialnej i jej wyposażenia, założenie witraży i nowej radiofonizacji, budowę nowych organów, kompleksowy remont wieży kościelnej i założenie nowego dzwonu „Maksymilian”, budowę kościołów filialnych w Brzeżance i Żarnowej (za budowę tego obiektu w 1976 r. otrzymał wyrok skazujący na karę roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata i grzywnę w wysokości 50 tys. zł), przystosowanie do sprawowania Mszy św. kaplicy w Gliniku Zaborowskim, zorganizowanie bądź budowa salek katechetycznych w Strzyżowie, Tropi, Żarnowej, remont plebanii i Domu Parafialnego, budowa nowej organistówki i remont wikarówki.

Niezwykle ważną sferą jego posługi była troska o sprawy społeczno-patriotyczne. Dbął, wbrew woli rządzących komunistów, o przywrócenie pamięci o ważnych wydarzeniach z najnowszych dziejów Polski. Odprawiał uroczyste Msze św. w dniach zakazanych świąt narodowych (3 maja i 11 listopada), w 1980 r. w 40-tą rocznicę mordu katyńskiego odprawił Mszę św. za pomordowanych, popierał wydarzenia roku 1980 i powstanie Solidarności, a po wprowadzeniu stanu wojennego, każdego miesiąca w jego parafii odprawiane były Msze św. za Ojczyznę.

Z obowiązkami parafialnymi przez wiele lat łączył prace w dekanacie stryżowskim, najpierw jako jego wicedziekan (1979-1986), a następnie – dziekan (1986-2000), oraz w Radzie Kapłańskiej Diecezji Rzeszowskiej (1992-1999).

Podejmowane przezeń działania i liczne dokonania zjednały mu uznanie przełożonych i szacunek wiernych. Wyrazem tego były następujące wyróżnienia: Expositorio Canonicali (1967), przywilej noszenia rakiety i mantoletu (1976), tytuł honorowego kapelana papieskiego (1983), tytuł Honorowego Obywatela Gminy i Miasta Strzyżowa (1998) oraz tytuł „Zasłużony dla Gminy i Miasta Strzyżowa (2000).

W sierpniu 2000 r. przeszedł na emeryturę. Pozostał w Strzyżowie, mieszkając wśród tych, którym przez lata przewodził na drodze wiary. W tym czasie, w miarę swych sił, wspomagał w pracy duszpasterzy stryżowskich. Pod koniec życia z uwagi na ograniczenia związane z wiekiem wymagał stałej opieki, w związku z tym zamieszkał w Ośrodku w Parkoszu. Zmarł 14 czerwca 2013 r. Cztery dni później jego doczesne szczątki spoczęły na cmentarzu w Strzyżowie.

Literatura:

Archiwum Diecezjalne w Rzeszowie, Akta Personalne Kapłanów, Teczka personalna ks. A. Nowaka, Tabela służbowa ks. A. Nowaka; tamże, Kwestionariusz dla alumnów mających otrzymać pierwszą tonsurę; tamże, Uchwała nr XXXVIII/264/98 Rady Miejskiej w Strzyżowie z dnia 29 stycznia 1998 r. z sprawie nadania Honorowego Obywatelstwa Gminy i Miasta Strzyżów; *Schematyzmy Diecezji Przemyskiej* za lata 1952-1990, passim; *Schematyzmy Diecezji Rzeszowskiej* za lata 1993-2012/13, passim; J. Półzięć, *Jubileusz Księdza Prałata Adama Nowaka, „Waga i Miecz”*, (2000), nr VII-VIII; s. 7-8; L. Grzebień, *Parafia w Strzyżowie i kult Matki Bożej Niepokalanej*, Kraków 1997, passim; A. Szypuła, *Historia nowych kościołów w Diecezji Przemyskiej 1966-1993*, t. 1, Rzeszów 1997, s. 88-89, 228; t. 4, Rzeszów 1998, s. 257-259.

Ks. Andrzej Motyka

SPIS TREŚCI

KOŚCIÓŁ W ŚWIECIE

„Powołania znakiem nadziei opartej na wierze. Orędzie Ojca Świętego Benedykta XVI z okazji 50. Światowego Dnia Modlitw o powołania (21 kwietnia 2013 r. – IV niedziela wielkanocna).....	3
Bądźmy zacynem Bożym dla ludzkości. Katecheza Ojca Świętego Franciszka wygłoszona 12 czerwca 2013 r. podczas audiencji ogólnej	7
„Głoście Ewangelię życia”. Homilia Ojca Świętego Franciszka wygłoszona z okazji Dni Evangelium Vitae (Plac Św. Piotra 16 czerwca 2013 r.)	9
Bądźcie sługami jedności. Homilia Ojca Świętego Franciszka wygłoszona podczas Mszy św. sprawowanej w uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła	12
Dekret Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów o włączeniu wezwania do św. Józefa do Modlitwy Eucharystycznej II, III i IV Mszалу Rzymskiego	14
„Jeden Pan, jedna wiara”. Uroczysta adoracja Eucharystyczna na całym świecie w łączności z Ojcem Świętym Franciszkiem – 2 czerwca 2013 godz. 17.00	16

KOŚCIÓŁ W POLSCE

KOMUNIKATY NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ W POLSCE

Komunikat N. 3308/13	17
Komunikat N. 2390/12	17
Komunikat N. 3375/13.....	18
Komunikat N. 3464/13.....	18

DOKUMENTY KOŚCIOŁA W POLSCE

O zagrożeniach naszej wiary. List pasterski Konferencji Episkopatu Polski	19
Przedłużenie miłosiernych dłoni Boga. List Episkopatu Polski na niedzielę Miłosierdzia Bożego 7 kwietnia 2013 r.	24

Komunikat w związku z wprowadzeniem do Kalendarza Liturgicznego święta Jezusa Chrystusa, Najwyższego i wiecznego Kapłana	28
Komunikat Biskupów Diecezjalnych z Jasnej Góry	28
Komunikat z 362. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	31
Stanowisko Komisji Wychowania Katolickiego ws. łączenia klas podczas zajęć z religii	31
Prezydium Konferencji Episkopatu Polski po śmierci śp. kard. Stanisława Nagy'ego	33
Nowe błogosławione Polki	34
Deklaracja w 70-tą rocznicę zbrodni wołyńskiej	36
Przemówienie abp. Józefa Michalika podczas spotkania Biskupów Kościoła greckokatolickiego UA i Kościoła w Polsce przed podpisaniem wspólnej deklaracji w 70. rocznicę zbrodni wołyńskiej – Warszawa – Sekretariat KEP, 28 czerwca 2013.....	40

KOŚCIÓŁ DIECEZJALNY

Nowy Pasterz Kościoła Rzeszowskiego	43
Życzenia Prymasa Polski Arcybiskupa Józefa Kowalczyka dla Biskupa Jana Wątroby	45
List Nuncjusza Apostolskiego abp. C. Migliore do Bp. K. Górnego (N 3464/13)	46

NAUCZANIE BISKUPÓW

Kazanie z okazji srebrnego jubileuszu sakry biskupiej ks. biskupa Edwarda Białogłowskiego wygłoszone w Katedrze Rzeszowskiej w Uroczystość Objawienia Pańskiego 06.01.2013 r.	59
Słowo abpa Józefa Michalika	62
Przemówienie bpa Edwarda Białogłowskiego	63

LISTY, DEKRETY I ZARZĄDZENIA

Słowo Biskupa Rzeszowskiego z okazji koronacji obrazu Matki Bożej Królowej Świata – Opiekunki Ludzkich Dróg w Sokołowie Małopolskim oraz beatyfikacji założycielek zgromadzenia Sióstr Prezentek i Serafitek	47
Zaproszenie Biskupa Rzeszowskiego do uroczystego przeżywania Bożego Ciała i uwielbienia Chrystusa poprzez ewangelizację Rzeszowa.....	50
Słowo Księdza Biskupa Kazimierza Górnego	51

Słowo Biskupa Kazimierza Górnego	53
Komunikat Biskupa Rzeszowskiego w związku z profanacją Najświętszego Sakramentu w kościele parafialnym w Wyżnem	53
Kazanie bp. Adama Szala, wygłoszone 8 czerwca 2013 r. podczas uroczystości koronacji obrazu matki bożej królowej świata – Patronki Ludzkich Dróg w Sokołowie Małopolskim	54
Zaproszenie na dziękczynienie za posługę pasterską Biskupa Rzeszowskiego Kazimierza Górnego	59
DEKRETY I NOMINACJE	
Dekret (l. dz. 504/2013)	61
Dekret powołania Komisji ds. Architektury i Sztuki Kościelnej przy Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie (l. dz. 513/2013)	61
Dekret regulacji granic Parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Głogowie Małopolskim i Parafii pw. św. Józefa w Głogowie Małopolskim (l. dz. 52/2013).....	62
Zmiany personalne	62
KOMUNIKATY	
Komunikaty Kurii Diecezjalnej:	
2. Niedziela wielkanocna – Niedziela Miłosierdzia Bożego	64
3. Niedziela wielkanocna	66
4. Niedziela wielkanocna	67
5. Niedziela wielkanocna	69
6. Niedziela wielkanocna	70
Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego	71
Uroczystość Zesłania Ducha Świętego	72
Uroczystość Trójcy Przenajświętszej	74
9. Niedziela zwykła	76
10. Niedziela zwykła	78
11. Niedziela zwykła	79
Komunikat Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie	81
13. Niedziela zwykła	83
Komunikat Referatu Misyjnego – Wakacje z Misjami 2013	85
LSO – Wakacje 2013 r.	86
Zaproszenie na wakacyjne rekolekcje oazowe 2013	88
Wakacje z Bogiem 2013 KSM Diecezji Rzeszowskiej	90

WYDARZENIA

Pielgrzymka czytelników „Niedzieli Rzeszowskiej”	92
Symposium katechetyczne	92
Neoprezbiterzy 2013 r.	93
Święcenia biskupie ks. Stanisława Jamrozka z Malawy	95
Symposium naukowe „Wiara i Kościół”	97
Konkurs biblijny dla szkół podstawowych (kl. IV-VI)	97
Ewangelizacja Rzeszowa 2013	98
Koncert „Jednego Serca, Jednego Ducha”	99
Koronacja obrazu Matki Bożej Królowej Świata w Sokołowie	99
Dzień modlitw o świętość kapłanów	102

ARTYKUŁY I POMOCE DUSZPASTERSKIE

O kapłaństwie na święto Chrystusa Najwyższego Kapłana (<i>O. prof. I.S. Le-dwon</i>).....	105
Nowa ewangelizacja wyzwaniem dla współczesnego Kościoła (<i>ks. Paweł Pietrusiak</i>).....	110

WSPOMNIENIA

Śp. o. Józef Bakalarz OP (1950-2013) (<i>O. Roman Bakalarz OP</i>).....	119
Ks. Mariusz Miazga (1962-1999) (<i>ks. Andrzej Motyka</i>)	122
Ks. Adam Nowak (1925-2013) (<i>ks. Andrzej Motyka</i>)	125

ISSN 1426-1790